

OIKOFENEIA

ΕΤΟΣ Ζ'

Αρ. $\frac{25}{356}$

ΤΑΠΗΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ-ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ, ΠΛΥΞΙΣ, ΔΙΟΡ- ΘΩΞΕΙΣ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΨΥΧΡΟΘΑΛΑΜΩΝ

Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ „ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ”

Καθιστά γνωστόν ότι, εγκαταστήσασα ειδικούς ΨΥΧΡΟΘΑΛΑΜΟΥΣ, συμφώνως προς τας τελευταίας υποδείξεις της επιστήμης και τέχνης, δια την κατά τους θερινούς μήνας συντήρησιν των ταπήτων, παρέχει τούτους εις χρῆσιν του Κοινού και με τας κάτωδι ευκολίας:

Παραλαμβάνει και επιστρέφει τούς προς καθαρισμόν και συντήρησιν ταπήτας δι' ιδίων της αυτοκινήτων. Καθαρίζει τούς ταπήτας δια τελειοτάτων ηλεκτρικών εγκαταστάσεων, υπό την επίβλεψιν ειδικού προσωπικού.

Διατηρεί τούτους κατά την θερινήν περίοδον εις τούς ειδικούς ψυχροθαλάμους αὐτῆς και εις θερμοκρασίαν κάτω του μηδενός, όπου ο φοβερός ἔχθρος τῶν ταπήτων, ὁ σκῆρος, δὲν δύναται νὰ ζῇ. Ἡ μέθοδος αὕτη, ἐφαρμοσθεῖσα ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Εὐρώπῃ, Ἀμερικῇ κλ., ἀντικατέστησε τὰ πεπαλαιωμένα και ἀντεπιστημονικά μέσα τῆς κατὰ τὸ θέρος ἰδία προφυλάξεως τῶν ταπήτων διὰ ναφθαλίνης ἢ ἀντισηπτικῶν καὶ ἐντομοκτόνων ὑγρῶν.

Αἱ τιμαὶ διὰ τὴν παραλαβὴν, συντήρησιν και ἐπιστροφὴν τῶν ταπήτων εἰνε:

ΑΠΟ	1 ΕΩΣ 5 ΤΕΤΡΑΓ. ΜΕΤΡΑ ΔΡΑΧ.	25 ΤΟ ΤΕΜΑΧΙΟΝ
ΑΠΟ	5 ΕΩΣ 10 ΤΕΤΡΑΓ. ΜΕΤΡΑ ΔΡΑΧ.	50 ΤΟ ΤΕΜΑΧΙΟΝ
ΑΠΟ	10 ΕΩΣ 20 ΤΕΤΡΑΓ. ΜΕΤΡΑ ΔΡΑΧ.	5 ΚΑΤΑ ΤΕΤΡΑΓ. ΜΕΤΡΟΝ
ΑΝΩ	ΤΩΝ 20 ΤΕΤΡΑΓ. ΜΕΤΡΩΝ ΔΡΑΧ.	7 ΚΑΤΑ ΤΕΤΡΑΓ. ΜΕΤΡΟΝ

Ἐπὶ πλέον πέντε τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστρο ἐπὶ τῆς δηλουμένης ἀξίας ἐκάστου τάπητος.

Αἱ ἄνω τιμαὶ ἐννοοῦνται δι' ὁλόκληρον τὴν θερινὴν περίοδον.

Καθιστάται ἐπίσης γνωστόν, ὅτι ἡ Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ» κατήρτισε πρὸς ευκολίαν τῶν κ. κ. πελατῶν τῆς ἐιδικῆς προσωπικῆς διὰ τὴν πλῆurin ταπήτων καὶ τὴν ἐπιδιόρθωσιν ἐφδαρμένων ἢ ἐσχιζομένων τοιούτων.

Ἡ πλῆυσις καὶ ἡ ἐπιδιόρθωσις αὐτῶν θέλει γίνεσθαι κατόπιν ἰδιαίτης συμφωνίας καὶ εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐδυνάς.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀπευθυνθῆτε εἰς τὰ Ἐργαστῆρια τῆς Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ», ὁδὸς Πατησίων 307. Τηλέφ. 80—191.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ

Κάνει μίαν ἐκπληκτικὴν διαφορὰ.

Ἡ γυαλιστὴ μύτη, ἡ πλέον ἀσχημὴ καὶ ἡ πλέον χονδροειδὴς καὶ ξηρὰ ἐπιθεμὴς στολίζεται γρήγορα μετὰ μιαν θαυμαστὴν ὠραϊότητα διατ' μεταχειρίζεσθαι τὴν πούδρα τῆς νέας μόδας.

Επιστημονικὰ μελέται ἀπεκάλυψαν ἓνα νέον συστατικόν, τὸ ὁποῖον κάνει τὴν πούδραν νὰ κρατᾷ ὁλόκληρη τὴν ἡμέραν. Ὀνομάζεται «Mousse de Crème». Ἀναμειγνύμενον μετὰ τὴν πούδρα ἐπιτρέπει σὲ κάθε γυναῖκα νὰ διαφυλάξῃ τὸ χρῶμα τῆς φρέσκου καὶ μαγευτικῆς παρὰ τὸν ἀνέμο, τὸ ψῆχος ἢ τὸν θροιστὸν καίφο. Χορεύοντας ἀκόμη εἰς ὑπερθεμασμένην αἰθουσαν χοροῦ, διατηρεῖ τὸ χρῶμα τῆς χωρὶς τὸ ἐλάχιστον ἔντος γυαλάδας ἢ πάχους. Ἡ «Mousse de Crème» ἀναμειγνύεται τώρα μετὰ πούδρα Τοκαλόν, κατὰ μίαν μέθοδον πενταετησίαν. Αὐτὸ τὸ νέον συστατικόν καθιστᾷ τὴν Πούδρα Τοκαλόν ὅλως διόλου διαφορετικὴν καὶ δίδει μίαν θαυμαστὴν ὠραϊότητα σὸ χρῶμα, μὴ δυναμένη νὰ ἐπιτευχθῇ μετὰ συνήθεις πούδρας.

ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΔΩΡΕΑΝ: Ἡ νέα μας συλλογὴ ὠραϊότητος περιέχει ἑπτὰ μικρὰ δειγμάτια πούδρας μετὰ ἀφρόκρεμα διαφόρων χρωμάτων, καθὼς καὶ δύο μικρὰ σαπουνάρια κρέμας Tokalon Paris, τροφῆς διὰ τὴν ἐπιτεχνίδα. Ἀποστέλλεται δωρεάν εἰς τὴν αἰτοῦσαν καὶ ἀποστέλλουσιν δο. 17 δι' ἔξοδα ἐκτελωνιστικῶν, ἀποστολῆς κλπ. Πεν. Ἀντιστ. Α. Π. Ρεμπουζέζας, Προξενίου 42, Ἀθήναι.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑπογυῖου τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ 27-Ἀθήναι, Τηλ. 1-60.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Καὶη Φρανσίς

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο „ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, παραπλευρῶς θαύρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνεῖα Λουτρὰ τῶν διαφόρων Λευτροπέλων ΑἰδηΨοῦ-Μεθα-ῶν-Λουτρακίου-Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἰατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεῖα ἀνακαινίσις. Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

«ΓΚΡΑΣ»

Ἐνα σικ ὁδρον εἶνε ἓνα υπνωτικὸν ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμὰι 75—125—150
Πλουσιωτάτη συλλογὴ ἀρωμάτων εἰς χῆμα.
ΓΚΡΑΣ Περιεχέουσιν 48.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
ΚΑΡΕΜ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

V

Ενώ ο Ζάν ντε Φράνς συνομιλούσε με τον δόκτορα Βόλτον για να πάει κατόπιν στη «Δέσχη των Ωραίων», κι' ενώ ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν έμπιστευόταν στη μίς Έλλεν ένα μυστικό που το είχε μαντέψει από καιρό, ο βασιλεύς της Αγγλίας Γεώργιος Σος έπιθεωρούσε το δοξασιμένο σύνταγμα των δαργών του μαρκησίου Ασμπούρτον.

Δυό ώρες τώρα ο Λιονέλ ζούσε μέσα σ' ένα μαρτύριο και δεν έδλεπε την ώρα που θα τελείωνε η ύπηρεσία του. Κατά την διάρκεια της έπιθεώρησής, ο Ρογήρος δεν του απεύθυνε ούτε λέξη κι' ένας άπλός ίππεύς του διεβίωσε εκ μέρους του συνταγματάρχου του, την πρόσκληση του βασιλέως στο ανακτορικό γεύμα που έπακολούθησε μετά την έπιθεώρησή.

Ο Γεώργιος Σος μια στιγμή μόνα παρουσιάστηκε στο τραπέζι και τον αντικατέστησε σ' αυτό ο πρίγκιψ της Ουαλλίας.

Στις δέκα ή ώρα, οι συνδαιτηγμένοι εγκατέλειψαν το άνακτορο του Αγίου Ιακώβου. Ο Λιονέλ πλησίασε τότε τον Ρογήρο με δλο τον σεβασμό ενός κατωτέρου προς τον ανώτερό του και του είπε :

— Συνταγματάρχα μου, εδωρεστείστε να μου επιτρέψετε τώρα να πάω να φιλήσω την μητέρα μου ;

Ο Ρογήρος, ακούγοντάς τον, ανασκίρτησε και τον κύτταξε στα μάτια.

Μια έρωτική ζήλεια, όσο τρομερή και απότομη κι' αν είνε, σβύνει δύσκολα έναν χρόνο φίλιας και αφοσίωσης. Ο Ρογήρος λίγο έλειψε να μετανοήσει. Λίγο έλειψε να πάρη το χέρι του Λιονέλ και να του πη : « Συγχώρησέ με ! » Μά' εξαφνη ή εικόνα της μίς Έλλεν πέρασε μπρός απ' τα μάτια του.

Τού φάνηκε σαν ένα πυρωμένο σίδερο να του τρυπούσε την καρδιά και γύρισε το κεφάλι του για να κρύψη τα δάκρυα της όργης και του πόνου που του θάλωναν το βλέμμα...

Απάντησε, λοιπόν, στον νεαρό λοχαγό με μια μόνο λέξη :

— Πηγαίετε !...

Ο Λιονέλ χαϊρέτησε κι' έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Μά' άμέσως έαναγκάστηκε άπτόσται τον Ρογήρο.

— Τι θέλετε ακόμα ; τον ρώτησε έκείνος, κυττάζοντάς τον ά-

γέρωχα.

— Συνταγματάρχα μου, είπε ο Λιονέλ με φωνή που ή συγκίνησιν την έκανε να τρέμη, θα έχετε την καλωσύνη να μου επιτρέψετε να σας μιλήσω μια στιγμή ;

— Για ποιά λόγο ; έκανε ο μαρκήσιος.

Και άπομακρύνθηκε, άφίνοντας τον Λιονέλ άκίνητο και άφωνο από κατάπληξη.

— Ω Θεέ μου !... Θεέ μου ! ψιθύρισε ο νέος σκεπάζοντας το πρόσωπό του με τα δυό του χέρια. Τι το έκανα λοιπόν ;

Εκείνη την στιγμή, ο δαργός που του χρησίμευε ως ύπηρετής τον πλησίασε.

— Ταγματάρχα μου, του είπε, ενώ δειπνούσατε στο παλάτι, σας έφεραν αυτή την έπιστολή.

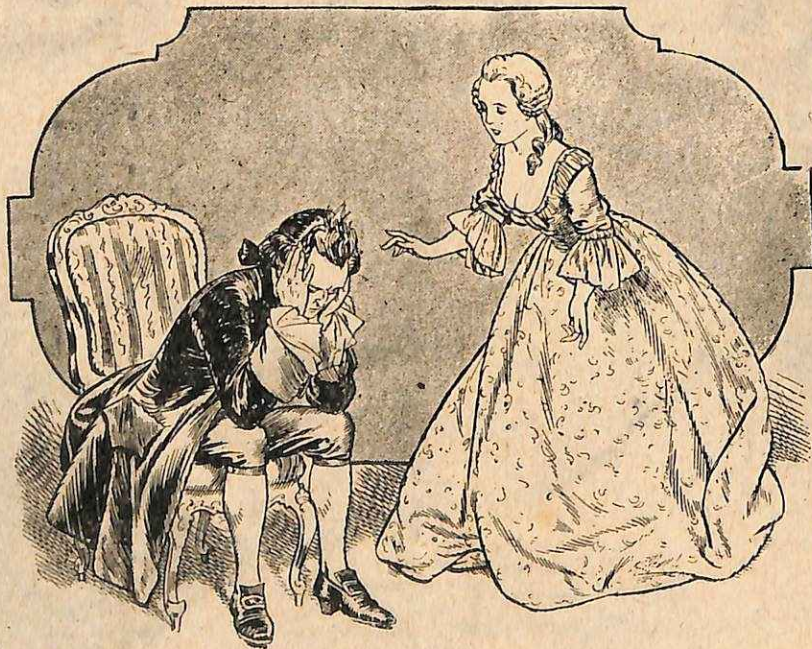
Ο Λιονέλ πήρε την έπιστολή με μια νευρική άνυπομονησία, γιατί είχε αναγνωρίσει τον γρα-

πύγγε στην κατοικία του σέρ Ροβέρτου Βάλντεν.

Στόν δρόμο προσπάθησε να συλλογιστή την εύτυχία του που θα ξανάβλεπε την λατρευτή του μητέρα, μά' αυτή ή εύτυχία δηλητηριάζονταν από την σκέψη ότι ο Ρογήρος άγαπούσε την μίς Έλλεν !... Ο Ρογήρος, ο προστάτης, ο φίλος του...

Καθώς ή πόρτα του μεγάρου του σέρ Ροβέρτου Βάλντεν άνοιξε μπροστά του, μια κραυγή ακούστηκε, μια κραυγή τρελλής χαράς και ή μίστρας Κελία έπεσε στην άγκαλιά του γιου της, φιλώντας τον παράφορα. Ο Λιονέλ αναλύθηκε σε λυγμούς και της ανταπέδωσε τα φιλήματα της.

Τέλος, κύτταξε πάνω απ' τον ώμο της μητέρας του, νομίζοντας πως θα δη την μίς Έλλεν, μά' δεν είδε παρά το τίμιο και σοβαρό πρόσωπο του σέρ Ροβέρτου

— « Ω, Θεέ μου ! είπε ο Ρογήρος μ' απόγνωση.

Μια έρωτική ζήλεια, όσο τρομερή και απότομη κι' αν είνε, σβύνει δύσκολα έναν χρόνο φίλιας και αφοσίωσης. Ο Ρογήρος λίγο έλειψε να μετανοήσει. Λίγο έλειψε να πάρη το χέρι του Λιονέλ και να του πη : « Συγχώρησέ με ! » Μά' εξαφνη ή εικόνα της μίς Έλλεν πέρασε μπρός απ' τα μάτια του.

Τού φάνηκε σαν ένα πυρωμένο σίδερο να του τρυπούσε την καρδιά και γύρισε το κεφάλι του για να κρύψη τα δάκρυα της όργης και του πόνου που του θάλωναν το βλέμμα...

Απάντησε, λοιπόν, στον νεαρό λοχαγό με μια μόνο λέξη :

— Πηγαίετε !...

Ο Λιονέλ χαϊρέτησε κι' έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Μά' άμέσως έαναγκάστηκε άπτόσται τον Ρογήρο.

Βάλντεν. Η μίς Έλλεν είχε αρχίσει να εφαρμόζει το πρόγραμμα της και περίμενε τον Λιονέλ στο σαλόνι. Εκεί, ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν την είδε να χαϊρετάη ψυχρά τον νεαρό αξιωματικό και να του δίνει με κάποιο δισταγμό το χέρι της. Μά' ποιο δισταγμό το χέρι της. Μά' αυτό που δεν είδε ο άξιος εσπατρίδης, ήταν το φευγαλέο βλέμμα που ή θετή του κόρη έριξε στον Λιονέλ, σαν να του έλεγε : « Πιστέψετε σ' αυτό που σας έγραψα και μην φοβάστε τίποτε ».

Αυτό το βλέμμα καθυσόχασε κάπως την αγωνία του Λιονέλ, ο οποίος άρχισε να διηγείται στην μητέρα του, που τον άκουγε έκστατική, την ήρωική άμυνα του

φρουρίου του Αγίου Γεωργίου και την γενναία συμπεριφορά του μαρκησίου Ρογήρου. Μά' δεν είπε λέξη για την ξαφνική και περιφρονητική ψυχρότητα που ο νεαρός συνταγματάρχης του είχε δείξει πρό άλλων ωρών.

Όταν τ'ολόι χτύπησε έντεκα, ο Λιονέλ σκλήθηκε γιατί το καθήκον του τον άναγκάζε να ξαναγυρίσει στον στρατώνά του, όπου ήταν της ύπηρεσίας την νύχτα. Η μίς Έλλεν, καθώς τον συνώδευσε ως τον αντίθλαμο του έβωσε γρήγορα-γρήγορα ένα κλειδί στο χέρι, ψιθυρίζοντάς του συγχρόνως στο αυτί :

— Ξαναγυρίστε άμέσως από τον κήπο. Πρέπει να σας μιλήσω...

Ο Λιονέλ έφυγε μεθυσμένος από χαρά κι' έλπιδα. « Όταν έμειναν μόνοι, ο σέρ Ροβέρτος είπε στην άνεψιά του :

— Ψαλτά, παιδί μου... Είμαι εύχαριστήμένος από σένα.

— Φτωχέ, Λιονέλ ! ψιθύρισε ή μίς Έλλεν. Θα υπέφερε πολύ εξ αιτίας μου...

Ο σέρ Ροβέρτος αναστέναξε και της απάντησε :

— Αυτό είν' αλήθεια... Μά' έτσι θα γίνη μια ήμέρα πατρίκιος της Αγγλίας...

Θέτε μου, είπε τότε ή μίς Έλλεν, επιτρέψατέ μου μια έρώτησι...

— Λέγε...

— Πώς έκανατε την υπόθεσι ότι ο μαρκήσιος Ρογήρος θ' άπογυμνωθή έκούσιως των τίτλων του και της περιουσίας του, προς όφελος του άδελφού του ;

— Δεν είπα, έκούσιως, παιδί μου.

— Μά' τότε τί πρόκειται να γίνη ;

— Μιά δικαία επανόρθωσις...

Τότε ή μίς Έλλεν πήρε το πιάτο άνήξερα ύφους του κόσμου και είπε :

— Μά' μου φαίνεται ότι ο μεγαλύτερος γιουός του μαρκησίου Ασμπούρτον δεν έκανε καμιά άδικία εις βάρος του άδελφού του...

Ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν βέβαια τούς άμους του και της άπάντησε :

— Σε τρεις ήμέρες από σήμερα θα σου εξηγηθώ καθαρά.

Και αφού φίλησε την προστατευομένη του, διευθύθηκε στο δωμάτιό του.

Τότε ή μίς Έλλεν κατέθηκε από μια μυστική σκάλα στον κήπο.

Το κλειδί που είχε βάλει στο χέρι του Λιονέλ ήταν μιās μικρής πόρτας του κήπου, που άνοιγε σ' έναν γειτονικό δρομάκο. Έτσι ο Λιονέλ την περίμενε τώ-

ρα κάτω από ένα δέντρο. Η νύχτα ήταν σκοτεινή, ωστόσο μπόρεσε να δη την νέα κόρη να προχωρή από μια δεντροστοιγία. Τό πενιουάρ μέσα στο όποιο είχε τυλιχτεί ήταν σκοτεινόχρωμο και προχωρούσε με προφύλαξη για να μη τρίξη ή άμμος κάτω απ' τα πόδια της...

Ο Λιονέλ έτρεξε άμέσως προς προϋπάντησή της και γονάτισε μπροστά της.

— Σηκωθείτε, του είπε πιάνοντάς τον από το χέρι, κι' ακολουθήστε με σ' αυτό το σιδεντρο !

— Θεέ μου ! φώναξε ο νέος. Πόσο είστε ταραγμένη, λατρευτή μου Έλλεν...

Μά' πιά πολύ ταραγμένος ήταν ο ίδιος, γιατί ή νέα κόρη άκουγε τους χτύπους της καρδιάς του.

Όταν έφτασαν στο σιδεντρο, τον έβαλε να καθήση σ' έναν πάγκο δίπλα της και του έπιασε και τα δυό χέρια.

— Αγαπητέ μου, Λιονέλ, του είπε, πρέπει να έχετε έμπιστοσύνη σε μένα.

— Τι θέλετε να πητε ;

— Έν πρώτους, θέλω να μου κάνετε έναν όρκο.

— Ποιόν ;

— Ότι θα κρύψετε κι' απ' αυτήν ακόμα την μητέρα σας το μυστικό που θα σας αποκαλύψω.

— Σας το όρκίζομαι στην άγάπη που έχω για σας.

— Ακούστε λοιπόν... Ο θεός μου θέλει να με παντρεύη...

— Α ! έκανε ο Λιονέλ, νοιώθοντας την καρδιά του να κομματιάζεται...

— Θέλει να μου δώση, εξακολούθησε ή μίς Έλλεν, έναν λαίπρ σύζυγο, γιατί ή φιλοδοξία του για μένα, τω έχει σηκώσει το μυαλό. Λοιπόν, για ν' άποτρέψω από σας έναν κίνδυνο πιά μεγάλο από την όργη του θεού μου, πρέπει να φαίνωμαι πως επιδοκίμαζω τα σχέδιά του.

— Ω, Θεέ μου !... Και αν ύποχωρήσετε στο τέλος ;... ψιθύρισε ο Λιονέλ με τρόμο, φέρνοντας τα χέρια του στο πρόσωπό του μ' απόγνωση.

Εκείνη τού έσφιξε το χέρι και του απάντησε :

— Άχάριστε !... Δεν σας είπα λοιπόν ότι έσας μόνο αγαπώ ;

Και, καθώς ο νέος αξιωματικός γονάτιζε μπροστά της, εξακολούθησε :

— Σας όρκίζομαι, Λιονέλ, ότι θα γίνω γυναίκα σας...

Ο νέος με δυσκολία έπνιξε μια κραυγή χαράς.

— Σούτ ! του είπε εκείνη. Ο θεός μου δεν πλάγιασε ακόμα...

Αν μάζ αντιληφθεί, όλα θα πάνε χαμένα...

— Μά' ποιός είνε λοιπόν αυτός ο κίνδυνος που μάζ απειλεί ;

— Αυτό δεν μπορώ να σας το πιά ακόμα.

Έξαφνα, ο Λιονέλ ανασκίρτησε δυνατά και είπε :

— Α ! ξέρω ποιός είνε ο σύζυγος που σας προσφέρουν...

Ο μαρκήσιος τού Ασμπούρτον !

— Έ λοιπόν, γαί ! απάντησε ή μίς Έλλεν. Αυτό είνε !... Μά' πώς μπορέσατε να το μαντέψετε ;...

Ο Λιονέλ της διηγήθηκε τότε με λίγα λόγια την ξαφνική αλλαγή της στάσεως του Ρογήρου άπέναντί του. Στο πρόσωπο της νέας κόρης ζωγραφίστηκε, καθώς τον άκουγε, το γαλήνιο χαμόγελο των γυναικών που είνε σίγουρες για έναν προσεχή τους θρίαμβο.

— Ακούστε με, του είπε. Σας όρκίζομαι ότι θα γίνω γυναίκα σας πρίν από τρεις μήνες, υπό τον όρο ότι θα με ύπακούσετε...

— Θα σας ύπακούσω σαν σκλάβος, απάντησε ο Λιονέλ.

— Η μητέρα σας, εξακολούθησε ή μίς Έλλεν, νοίκιασε ένα σπίτι κοντά στο δικό μου. Εκεί,

έπρεπε να φύγη. Τον συνώδευσε ως την μικρή πόρτα του κήπου.

Εκεί, ο Λιονέλ έφερε στα χείλη του το χέρι της και χωρίστηκαν, λέγοντας : « Ψεβούάρ, αύριο ! »

Α ! ψιθύρισε ή μίς Έλλεν καθώς γύριζε στο δωμάτιό της, ο καλός μου θεός σέρ Ροβέρτος θα έβρισκε σε μένα έναν επιτήδειο δογηδό για ν' άποκαλύψη τον ψευτομαρκήσιο Ρογήρο... μά', καθώς φαίνεται, θέλει να δράση μόνος...

Όστόσο, όταν πλάγιασε, καθώς έδωσε την λάμπα της και προσπάθησε να κοιμηθή, ή χαλκόχρωμη έβη και τα φλογερά μάτια του Ζάν ντε Φράνς παρουσιάστηκαν μπροστά της, σαν μέσα από ένα πέπλο.

— Ω ! μουμύρισε. Αυτός ο άνθρωπος μόνο μπορεί ν' ανατρέψη όλα μου τα σχέδια. Δεν πρέ-

μψει να της εξομολογηθώ τον έρωτά του.

Κάτω από τις ξάστερες νύχτες του άκαιρού, στις φωτιές των καταυλισμών, στα πένθιμα τείχη του φρουρίου του Αγίου Γεωργίου, παντού, ή φωτεινή εικόνα της νέας κόρης παρουσιαζόταν μέσα στη σκέψη του. Είχε ξαναγυρίσει τώρα στην πατρίδα του με την καρδιά μεθυσμένη από έρωτα, με την ψυχή γεμάτη έλπίδας και να, έξαφνα, ένας κεραυνός είχε συντρίψει το δειρο της ζωής του : ή μίς Έλλεν ήταν μνηστή του Λιονέλ ! Μ' αυτή την σκέψη, ο Ρογήρος κυριεύονταν από κρίσεις μανίας, σαν τού φυλακισμένο λιοντάρι που τού κάκου σπάζει τα νύχια του στα κάγκελα του κλουδιού του. Τό ταγγαλικο αίμα που κυκλοφορούσε στις φλέβες του, νικούσε συγγά την άγίλική άνατροφή του. Τότε κατηγορούσε τον έαυτό του ως άναδρο και μετανόουσε γιατί δεν είχε προκαλέσει τον Λιονέλ σε μονομαχία για να τον σκοτώση !

Μά' στο τέλος ή μεγαλοφυγία του κι' ή τιμωτής του τού επιδόλλοταν και τότε συλλογιόταν ότι ο Λιονέλ ήταν φίλος του, ότι τον είχε αγαπήσει σαν άδελφό... και καταριόταν τον έρωτά του, όρκιζόταν να τον πνίξη και να θυσίαση την καρδιά του στην εύτυχία του Λιονέλ.

Για μια στιγμή, είχε έλπίσει, ότι ο νεαρός αξιωματικός θα πήγαυε να τον δη και να τού ζήτηση μια εξήγησι. Μά' ο Λιονέλ, ύπακούοντας στις συστάσεις της μίς Έλλεν, δεν είχε πάει καθόλου. Τότε, σχεδόν τρελλός από την δδύν του, ο Ρογήρος έγραψε το ακόλουθο σημείωμα :

« Ο μαρκήσιος Ρογήρος τού Ασμπούρτον, έχει την τιμή να ζητήσει μια συνέντευξι από το βαρωνέττο σέρ Ροβέρτο Βάλντεν και να τον παρακαλέση να υποβάλη στην μίς Έλλεν Βάλντεν τας διαβεβαιώσεις της διαθυότητας της αφοσίωσης ».

Ο ύπηρετής που πήγε στον σέρ Ροβέρτο Βάλντεν αυτό το σημείωμα έφερε στον μαρκήσιο την ακόλουθη απάντησι :

« Ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν υποβάλλει τα βαθύτατα σέβη του στη μαρκήσιο τού Ασμπούρτον και λυπείται πολύ, γιατί μια άδυσχεής άρεστή σοβαρή δεν τού επιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Ο Ρογήρος, τυφλός απ' την όργη του, μόλις διάβασε αυτό το σημείωμα, το πέταξε κάτω και το ποδοπάτησε.

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ντύπησης δυνατά. Ο Ρογήρος άναστήκωσε την κουρτίνα ενός παραθύρου για να δη ποιός ήταν, με την έλπίδα ότι ο βαρωνέττος τού έβγαζε τον έπιτρέπει να δεχτή την « Εχοχρόνιά του ».

Καθώς έδιωγνε τον ύπηρετή, το ούπερο της εξόστρας ν

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ THEURIET

Η ΩΡΑΙΑ ΚΟΝΤΕΣΙΝΑ

Η θέα μιας αγριότητας που λήγει από ένα φηλό γράμμα, ξανάφερε άσφρα στη θύμησή μου τη βίλλα Γιατσίντα, στα περίχωρα του Μπλάττιο. Σε μεγάλη απόσταση από τη βίλλα αυτή, επί της περσικής, κρύβεται ο Άπριλ, μια μικροβουλία από τις δολιχόστες αγριότητες που την ζώνουν ολόγυρα.

Εκεί, ένα μαγικό δειλινό του 189... συνάντησα για πρώτη φορά ο φίλος μου Ουμπρέν την Κοντεσίνα Λάουρα Τατσόλι.

Ο Ουμπρέν ήταν ζωγράφος κι είχε τότε το ταξίδι του στην Ίταλια. Η μαγευτική τοποθεσία του Μπλάττιο τον είχε ενθουσιάσει και γι' αυτό αποφάσισε να μείνει εκεί για λίγο καιρό.

Η Κοντεσίνα ζούσε μόνη τώρα χωριστά από τον σύζυγό της κλητέρα Τατσόλι, στον οποίο η Ιταλική Κυβέρνηση είχε αναθέσει μια ειδική αποστολή στην Αλγυρία. Και μάλιστα η απουσία του συζύγου της δεν την πίκαιε καθόλου, γιατί δεν πόνεσε γαλουσία καθόλου, έκανε ωστόσο σωστό ν' αποσυρθεί κατά το διάστημα της προσωρινής αυτής χηρείας της, στη βίλλα Γιατσίντα, όπου όμως σε λίγο άρχισε να πληθύνει τρομερά.

Η Κοντεσίνα Λάουρα έμπαινε μόλις στα είκοσιέξι της χρόνια και ήταν πολύ ωραία. Υπήρχαν δηλαδή δύο γεγονότα που δεν βοηθούσαν καθόλου μια γυναίκα να υφίσταται στωικά την απομάκρυνση της από τον κόσμο και να ευχαριστείται απλώς με το θέαμα της ωραίας φύσεως, έστω και αν η φύση αυτή ήταν γοητευτική όπως του Μπλάττιο. Όταν λοιπόν, αφού απολάμβανε το θέαμα των βουνών, των δένδρων και της γαλανής λίμνης, κοιτάζονταν μέσα στον καθρέπτη της, έβλεπε ότι η ωμορφιά της άξιζε τουλάχιστον σαν κι' αυτή και ότι ήταν, αλήθεια, κοίμα να μαριτυρείται με τη μοναξιά.

Εκείνο το βράδυ, το Μάιο, η Κοντεσίνα γράφει από την εκκλησία του Άγ. Γεωργίου, όταν είδε το φίλο του Ουμπρέν να κάθεται στο σκαμνί που και να ζωγραφίζει τη βίλλα Γιατσίντα, που υψωνόταν περήφανα και κατωδύκενη ανάμεσα στα πλατάνια, με τις κοκκινισμένες από τις ανταύγειες της δύσεως κορφές τους.

Για να ζωγραφιστεί ο Ουμπρέν είχε σταθεί στη μέση του δρόμου, έτσι που καθώς περνούσε η Λάουρα, τον άγγιζε σχεδόν.

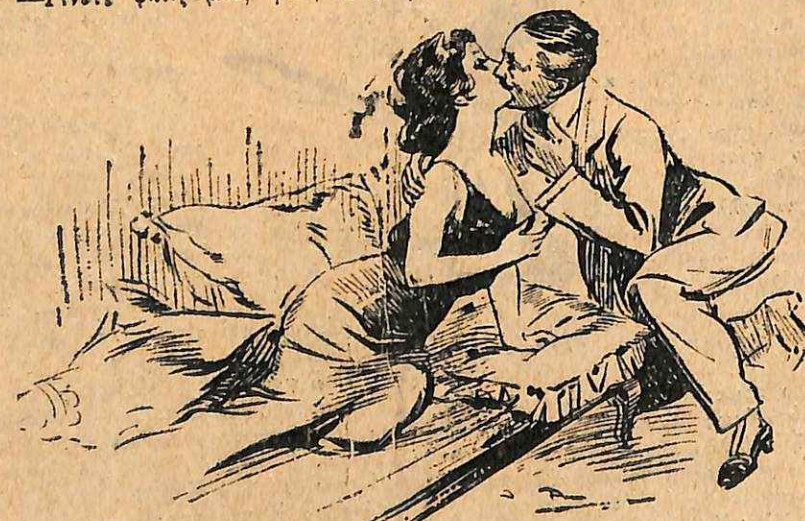
Εκείνος σηκώθηκε σαστισμένος και φειδύλεσε μερικά λόγια συγγνώμης, ματαιώνοντας ότι η ώραία αυτή γυναίκα δεν μπορούσε να ναι άλλη από την κόρη του Τατσόλι, για την οποία είχε τόσα αισθήματα.

Η Λάουρα έριξε μια γρήγορη ματιά στον πίνακα και στον ζωγράφο και του είπε ότι ήταν ατυχής που η τοποθεσία της βίλλας της βοηθούσε τόσο στην έμπνευσή της. Επρόσθεσε ακόμα ότι και μέσα στον χώρο της βίλλας υπήρχαν μερικά γωνίες πολύ

ένδιαφερους και ότι θα έδινε διαταγή ν' αφήσουν το ζωγράφο ελεύθερο να μπαίνει μέσα έσπερ ήθελε.

Όπως ήταν φυσικό ο φίλος μου έκανε χρήση της ευγενικής αυτής άδειας και πολλές φορές, τις επόμενες ημέρες η Κοντεσίνα και ο Ουμπρέν βότκιναν την ευκαιρία να ξαναβρεθούν μέσα στις δονδροστοιχίες του απέναντι του χώρου της βίλλας. Η συναντήσεις αυτές, που δεν φαινότανσαν καθόλου προμελετημένες, οδηγούσαν τον Ουμπρέν να μεταβεί με τα οικεία στήλη. Η Λάουρα Τατσόλι φωτογράφιζε τον καλλιτέχνη για το παρτέρι του και για τα μελλοντικά του σχέδια και τον άφηνε να καταλαμβάνει τη θέση της και την άνια της. Η άνοιξη συμπληρώσε τα υπόλοιπα. Ένα βράδυ του Μαΐου αμολόγησαν ο ένας στον άλλο τον έρωτά τους.

—Γίνε φίλος μου, φείδισε με

Η Κοντεσίνα δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί...

συγκίνησι η Κοντεσίνα. Έχω ανάγκη να νοιώθω κοντά μου μια φίλη τρυφερή... Ορκιστήστε μου όμως ότι η φίλα μας θα μείνει αγνή... ότι ποτέ δεν θα παρασυρθείτε στο κακό...

Όταν όμως κανείς κάνει το πρώτο βήμα στον δρόμο του έρωτος, μπορεί ποτέ να βρεθεί εκ των προτέρων που θα σταματήσει; Κι' οι πιο φρόνιμοι σε μια τέτοια περίπτωση έκλειναν στους ίδιους κυνδύνους, όπως κι' οι πιο απερισκεπτοί...

Έτσι, ένα βράδυ, η Κοντεσίνα άφηνε το χέρι της μέσα στο χέρι του ζωγράφου. Ο Ουμπρέν σιγά-σιγά την τραβήκε κοντά του, πολύ κοντά του κι' έβλεπε της φίλης τα μισοκλειστά βλέφαρα. Η Λάουρα έμεινε στην αρχή χαμένη από αυτό το απροσδόκητο, αλλά και τόσο γλυκό φιλί. Επείτα σαν συνήλθε, σηκώθηκε κι' έφυγε ντροπιασμένη και θυμωμένη.

Την άλλη μέρα ο ζωγράφος της απέδειξε μ' ευγνωμότητα ότι, στο κάτω-κάτω ένα φίλο στα μάτια, δεν ήταν περισσότερο ένοχος, ούτε περισσότερο έπικίνδυνος από ένα φίλο στο χέρι...

Η Κοντεσίνα επέστρεψε από τα επιχειρήματα του Ουμπρέν και του επέτρεψε πια αυτό το νέο χάλι, υπό τον όρο ότι θα ήταν το τελευταίο. Ο έρωτευμένος φυσικά δέχτηκε ως την ημέρα που άφηνε πάλι την εφίληση στα χείλη.

Αυτή τη φορά ο Κοντεσίνα ωριόστηκε πολύ και έσπασε στην αρχή σε μάλωμα—σ' ένα μάλωμα που ήταν σαν χόδι—και ύστερα σε χλάμματα. Ο Ουμπρέν σκέφτηκε ότι ο καλύτερος τρόπος να στεγνώσει τα δάκρυα της αγαπημένης του ήταν να την γεμίσει με νέα τρυφερά φιλιά. Η Κοντεσίνα έπαψε το χλάμμα και του τ

Την άλλη μέρα ο ζωγράφος της απέδειξε μ' ευγνωμότητα ότι, στο κάτω-κάτω ένα φίλο στα μάτια, δεν ήταν περισσότερο ένοχος, ούτε περισσότερο έπικίνδυνος από ένα φίλο στο χέρι... Η Κοντεσίνα επέστρεψε από τα επιχειρήματα του Ουμπρέν και του επέτρεψε πια αυτό το νέο χάλι, υπό τον όρο ότι θα ήταν το τελευταίο. Ο έρωτευμένος φυσικά δέχτηκε ως την ημέρα που άφηνε πάλι την εφίληση στα χείλη.

Εκείνος που παίρνει ένα φίλο και δεν παίρνει άλλο τίποτα, αξίζει να χόδι και το φίλο!

Και ο Ουμπρέν ορκίστηκε—άλλα πολλά άργα—έτι άλλη φορά θ' ήξερε πως να φερθή.

Η Κοντεσίνα δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί. Η πρώτη της ύπηρεση απότομη κι' αξιοθρήνητη.

Την άλλη μέρα, όταν ο Ουμπρέν, τρελλός από έρωτα, πέρασε τη κατώφλι της βίλλας Γιατσίντα, η θυρωρός τον επληροφόρησε ότι η κυρία Κοντεσίνα έφυγε από το πρωί με το πρώτο πλοίο. Είπε αποδολωμένος από αυτό το απροσδόκητο νέο, χωρίς να μπορεί ν' αρθρώσει λέξη. Η θυρωρός βλέποντάς τον να κυττάζει σαν άσχημο τον κούφο, χερίστηκε να τον ακουστήσει για να του δείξει ένα γράμμα της κομίστης προς αυτόν. Ο ζωγράφος το άνοιξε και διαβάσε τις λίγες αυτές γραμμές:

«Πεδάσιο από νερό και λύπη!... Άντιο. Δεν μπορούμε πια να ξαναβρεθούμε. Σεχάστε μια φίλη σας που δείχνει ανάξια σας».

Από ούρα... Ο Ουμπρέν που τότε χάσει, έπιεσε με έρωτση της θυρωρός και, αφού της άνοιξε τη γλώσσα μ' ένα χαρτονόμισμα μιας λίρας, έμεινε την επίσκοψη του Ντομένικο να Γιοδντίνται. Ήξερε καλά εκ φύσεως τον άνθρωπο αυτόν κι' έμεινε τα υπόλοιπα.

Φεύγοντας από τη βίλλα Γιατσίντα ο ζωγράφος με το γράμμα της Λάουρας στα χέρια, έριξε ένα περίλυπο βλέμμα στον επίγειο αυτόν παράδεισο. Επειτα έβλεπε τον έπιασε ένα γέλιο δυνατό, ένα γέλιο τρελό.

Είχε θυμηθεί τους στίχους αυτούς από την «Τέχνη της αγάπης» του Όιδιου:

«Εκείνος που παίρνει ένα φίλο και δεν παίρνει άλλο τίποτα, αξίζει να χόδι και το φίλο!»

Και ο Ουμπρέν ορκίστηκε—άλλα πολλά άργα—έτι άλλη φορά θ' ήξερε πως να φερθή.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Χρειάζεται πολύ πνεύμα για να κατορθώνει κανείς να μη φέρνεται γελώντας.

—Ο κόσμος μοιάζει με βιβλιοθήκη, η οποία εκ πρώτης όψεως φαίνεται καλά τακτοποιημένη, γιατί τα βιβλία είναι τοποθετημένα κατά σειράν, αναλόγως του μεγέθους των. Αν παρατηρήσει όμως κανείς καλύτερα, αντιληφθή ότι καμιά τάξη και καμιά μέθοδος δεν ετηρήθη στην επισημονική τοποθέτηση των βιβλίων, αναλόγως του περιεχομένου των και της αξίας των.

—Υπάρχουν βλακείες καλοσημμένες, όπως και ήλιθοι κομψοτεταμένοι.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Η ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

(Άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Μπάρτον Γκρίφινς)

ΟΛΛΟΙ οι κλητοί — λέει το Ευαγγέλιο — αλλά λίγοι οι εκλεκτοί.

Το ευαγγέλιο αυτό το ρητό ισχύει και γι' αυτούς που θέλουν να γίνουν κινηματογραφικοί άστερες. Οι υποψήφιοι είναι πάμπολλοι, αλλά όσοι τελειωτικώς πετυχαίνουν στις εξετάσεις και προσλαμβάνονται ως ηθοποιοί, είναι ελάχιστοι. Σήμερα μάλιστα με τον «Ουίλσον» είπα παρά πολύ λίγοι από άλλους. Ο λόγος: Θα τον δούμε παρακάτω.

Ας αφήσουμε τώρα να μάς πει πως γίνονται οι εξετάσεις, ο Τζέιμς Ράιαν, ο διευθυντής του τμήματος των εξετάσεων στην εταιρεία «Φόξ-Φίλμ», ένας από τους πιο πολύπειρους «κινηματογραφιστές» του Χόλλυγουντ:

«Πρέπει να προηγηθούν, λέει ο Τζέιμς Ράιαν, πολλά άλλα πράγματα. Πριν φτάσουμε στις καθαρές εξετάσεις για την πρόσληψη των ηθοποιών. Και πρώτα-πρώτα είναι ανάγκη να βρεθούν οι κατάλληλοι υποψήφιοι. Ο κινηματογράφος θέλει διαρκώς νέα πρόσωπα, νέες φυσιογνωμίες, γιατί ο κόσμος, όσο θαυμασμοί και αν είναι οι γνωστοί άστερες, θαρεϊται να βλέπει ολοένα τους ίδιους και ζητεί διαρκώς καινούργιους. Πρέπει, λοιπόν, ν' αναζητήμε κι' έμεις διαρκώς νέα ταλέντα. Ταλέντο στον κινηματογράφο σημαίνει πρωτίστως φυσιογνωμία. Φυσιογνωμία ιδιόρρυθμη, ενδιαφέρουσα, που να κινή την προσοχή, που να κάνει εντύπωση. Τέτοιες φυσιογνωμίες — έμεις οι «κινηματογραφιστές» — διευθύνται, σκηνοθετείται, υπηρετούνται — τις αναζητούμε αδιάκοπα. Τις αναζητούμε στα σαλόνια και στις συναναστροφές, στον δρόμο, στο θέατρο, στο εστιατόριο, στο ξενοδοχείο, ακόμα και στις εκκλησίες! Είμαστε έτοιμοι να ελπίσουμε Χριστούγεννα Κολόμβων που ζήτούν ν' ανακαλύψουν νέα ταλέντα!»

Ο χαρακτήρας και η προσωπικότητα, η έκφραση, δηλαδή, και η ιδιόρρυθμία σε μια φυσιογνωμία, παίζουν για μας σπουδαιότερο ρόλο από την ωμορφιά. Μά και η φωνή είναι πράγμα σπουδαιότατο. Η φωνή ενός υποψήφιου ηθοποιού του κινηματογράφου, δεν πρέπει μονάχα ν' ακούγεται ευχάριστα, να είναι μαλακή και γλυκιά, μά και να επιδέχεται εξάσκηση και καλλιέργεια.

Συνήθως με μια συνάντησι στ' γραφείο μου αποφασίζω αν ένας

υποψήφιος παρουσιάζει ή όχι πιθανότητες να επιτύχη στον κινηματογράφο. Μερικοί αποκλείονται πριν ακόμη εξετασθούν. Τα σπουδαιότερα προσόντα για την επιτυχία είναι η ποιότητα της φωνής, ή αρμονία των χαρακτηριστικών με την καταγωγή της φυσιογνωμίας, ή εκφραστικότητα των ματιών ή του στόματος, και η προσωπικότητα, εκείνο το ιδιαίτερο, δηλαδή, κάτι, το απεριόριστο αλλά και σημαντικώτατο, το οποίο ξεχωρίζει και κάνει εθώς άμεσως ενδιαφέροντα έναν ηθοποιό. Πολύ λίγοι υποψήφιοι είναι απολύτως τέλει. Όσοι έχουν ωραία σιλουέτα, δεν έχουν εκφραστικό πρόσωπο, όσοι έχουν εκφραστικό πρόσωπο δεν έχουν ωραία φωνή, και ούτω καθεξής.

Δεν ξέρει κανείς γιατί, και όμως είναι γεγονός, ότι κοντές γυναίκες και μικροκαμωμένες, όπως π.χ. η Τζέιν Γκρίνιερ, η Λορέτα Γιούγκ, η Γκλόρια Σβάνσον, ή η Λόις Μόραν, έχουν περισσότερο «σέξ-άππήλ» από άλλες γυναίκες πιο εύσωμες. Άλλες γυναίκες, πάλι, φαίνονται έντελως συνηθισμένες στην πραγματικότητα και στην οθόνη μεταμορφώνονται έντελως. Γίνονται άλλα πλάσματα.

Στις βουδές ταινίες, ο χαρακτήρας και η προσωπικότητα μιας

φυσιογνωμίας, όπως επίσης και η ωμορφιά, είχαν μονάχα σημασία. Τώρα προσέχουμε πολύ και τον τόνο της φωνής και την δύναμή της και τον τρόπο που ακούγεται από τ' άλλα αυτιά. Οι ηθοποιοί του δωδού εξέφραζαν τα αισθήματα και τα συναισθήματα με την έκφρασι του προσώπου, τώρα όμως στις διμελούς, τα αισθήματα πρέπει να εκφράζονται, όχι μονάχα με το πρόσωπο, μά και με το λαρύγγι, και με τους αδένες του λαιμού, και με την καλότητα του στόματος, και, με μια λέξη, κάνει μια φωνή γλυκιά ή σκληρή, πλούσια ή φτωχή, δυνατή ή αδύνατη...

Όταν — συνεχίζει ο Τζέιμς Ράιαν — μένουμε ικανοποιημένοι από έναν υποψήφιο και δοκιμάζουμε να τον στείλουμε στο ιδιαίτερο τμήμα του μακιγιαρίσματος, όπου και μακιγιαρίζεται καταλλήλως για τις εξετάσεις. Ύστερα ποζάρει στο φακό και του «γυρίζουν» καμιά δεκαριά μέτρα ταινία, που δεν είναι, όμως, παρά μια απλή φωτογραφία, χωρίς ήχο. «Αν η φωτογραφία είναι ικανοποιητική τότε ο υποψήφιος στέλνεται στον καθηγητή μας, ή στην καθγήτ

Όσον αφορά τις εξετάσεις για το τραγούδι ως ένα σημείο, γίνεται και εκεί ότι και για τους δραματικούς ηθοποιούς. Κατόπιν ο υποψήφιος τραγουδεί δυο-τρία τραγούδια. Αν κριθούν ευμενώς, ξαναγυρίζουν ύστερα από δυο ημέρες και ξανατραγουδούν μπροστά σε μια επιτροπή από μουσικούς, θέαμα και εκτελεστές.

Και για τις εξετάσεις του χορού ακολουθείται μια ανάλογη διαδικασία.

Κατά μέσον όρον, λέγει, ο Τζέιμς Ράιαν, προσέρχονται στην εταιρεία μας είκοσι υποψήφιοι για εξετάσεις, καθημερινώς, μά είναι και ημέρες που δεν εμφανίζονται κανένας!... Η εξέταση παρασέρχεται τις μεγαλύτερες εκπλήξεις σχετικά με τις χώρες στις οποίες γίνονται. Η Ίταλία, έβλεπα, θεωρείται ως η κατ' εξοχήν χώρα των ηθοποιών. Και, όμως, πέρσι — οι αντιπρόσωποι της εταιρείας μας γύρισαν ταινίες μήκους 75 χιλιάδων μέτρων και το αποτέλεσμα ήταν να επιτύχη ένας μονάχα υποψήφιος, ενώ στο Μεξικό, τώρα τελευταία, γύρισαν 7 χιλιάδων μέτρων κορδέλλα και πέτυχαν δυο υποψήφιοι!

Αλλά η ανακάλυψι ενός ταλέντου, συμπεραίνει ο Τζέιμς Ράιαν, ή μιας κινηματογραφικής ιδιοφυΐας από μιάς είναι έντελως ξεχωριστή ιστορία, από την επιλογή του ταλέντου αυτού στο Κοντό. Άλλοιως ακούνε τ' αυτιά του Κοντού κι' άλλοιως βλέπουν τα μάτια του, κι' άλλοιως βλέπουν κι' ακούνε τα δικά μας μάτια κι' αυτιά...

Η Γκλόρια Σβάνσον, μπροστά στο μικρόφωνο, τραγουδεί δυο τραγούδια για την πρώτη της «ομιλούσα».

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΓΓΕΛΩΝ» ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΤ

ΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΜΠΡΟΥΚ

(Μία αυτοβιογραφία του διασήμου άστερος του κινηματογράφου Κλάιβ Μπρούκ, του σεβαστού γόντου, ο οποίος εμπνέει εμπιστοσύνη στις γυναίκες)

ΛΩ και λίγο καιρό, με μικρούλα διακυβερνήσεις της «Παραμάς» ν' τη με σταματάς δειλά για να μου πη κοκκινίζοντας, χαριτωμένα από τη νερόπι της:

«Μισέρ Μπρούκ, δεν ξέρω, αλήθεια, πώς να σ' εχρησιμεύω... Όταν περνάτε το πρωί για να μπήτε στο στούντιο και μου λέτε «καλημέρα», με κάνετε να μη χάνω πειρά το θάρρος μου και να είμαι χαρούμενη κι' ετυχιμένη ως το βράδυ...».

Όλο αυτό μ' έλη την ειλικρίνεια ότι αυτά τα παιδικά λόγια είναι για μένα το καλύτερο φιλοφρόνημα που έχω ακούσει στη ζωή μου από μια γυναίκα. Οι συνάδελφοί μου ωστόσο με λένε αυστηρά, «αγριοάνθρωποι» και για να μου δείξουν ότι έχω πάντα ύψος στρατιωτικού, με φωνάζουν «παταμάτση Μπρούκ»... Έγινον δίχρη άραγε; Ποιος ξέρει... Έκείνο που βλέπω εγώ είναι ότι η γυναίκα μου φροντίζει με πολύ διαφροσύνη τρόπο.

Μπροστά μου γίνονται δεξιά, τρυφερά, άδωες σαν μικρά παιδιά, λες και ζητάνε την προστασία μου. Η κάθε μία τους με κοιτάζει με μια τόσο γλυκειά και τόσο ικετευτική έκφραση στα μάτια σαν να μου λέει: «Πόσο θά ήθελα να παντρευτώ έναν άνδρα σαν κι' εσένα! Κοντά σας νοιώθω ότι θα γίνω ετυχιμένη κι' ότι δεν θα με φοβίζει πια η ζωή...». Μην νομίζετε τώρα ότι σας τα λέω αυτά από φιλαρέσκεια. Α, όχι. Δεν φιλοδοξώ να ποτέ μου να γίνω Δόν Ζουάν. Είμαι ένας υποδειγματικός σύζυγος. Απρεβώ τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου. Μ' αρέσει η ζωή του σπιτιού. Κόβομαι ώρες βόλκετες και διηγούμαι στην κορούλα μου και στο γιού μου τους παλιούς θύλους της παιδείας μου ή το τόσο ρομαντικό παρμπι της «Κοκκινισκουφτάρας»... Μία όμως από αποφάσισα να σ' αποκαλύψω τη ζωή μου, θέλω να καταλάβετε καλά το χαρακτήρα μου. Η ζωή μου... Όταν συλλογίζομαι τα περασμένα, μου φαίνεται ότι είμαι τώρα ένας άλλος άνθρωπος. Πώς μπόρεσα ν' αντέξω πιά τόσες τορνατικές περιπέτειες, σε τόσες απογοητεύσεις; Ποιος άνθρωπος πόνεσε περισσότερο από μένα; Τι παράξενη ώστόσο που είναι η ζωή! Όλα ξεγυιούνται σαν να μη έγιναν ποτέ, όλα χάνονται μέσα σε μια θαμπή ομίχλη... Κάθε μέρα που έρχεται φέρνει νέες υποσχέσεις χαράς και ετυχίας. Κι' ελπίζουμε διαρκώς ότι θα πραγματοποιηθεί τ' όνειρό μας, κάτι που δεν έχουμε κι' εμείς τι είναι ακριβώς, μα που το περιμένουμε σαν ένα μεγάλο θαύμα...

Γεννήθηκα στο Λονδίνο, το 1891, μέσα σ' ένα δημοφιλές και πολυτελές οικογενειακό περιβάλλον της Σαυόττας Μαίρης Μπρούκ, μιας μεγάλης άοιδου της Όπερας. Αδελφή ήταν η μητέρα μου. Πέρασα

τα παιδικά μου χρόνια σαν ένα μικρό βασιλόπουλο του παρμπιού. Είχα πάντα, έτσι μπορεί να επιθυμώ, ένα παιδάκι. Αυτά τα χρόνια μου φαινόταν σαν ένα μακρινό και νοσταλγικό όνειρο... Μά πέρασαν γρήγορα, όπως περνάει δίχως να την καταλάβουμε κάθε ετυχία. Η μητέρα μου τότε άρχισε να συλλογίζεται για το μέλλον μου. Δεν επιθυμούσε διόλου να με δει μία μέρα στο θέατρο. Ονειρευότανε για μένα μία πιο λαμπρή καριέρα. Ήθελε να γίνω ένας μεγάλος δικηγόρος! Γι' αυτό, λοιπόν, μ' έγραψε στο Ντάλγουϊτς Κόλλετζ, για να παρακολουθήσω από μικρός ειδικά μαθήματα και ν' απαρτίζω τα Νομικά. Ξεχνούσε όμως η μητέρα μου ότι είχα κληρονομήσει από αυτήν μια καλλιτεχνική διάθεση και την αγάπη της μουσικής και του θεάτρου...

Έκεί, στο Ντάλγουϊτς Κόλλετζ, η ζωή δεν είχε κανένα θέλητρο. Οι καθηγητές μου ήταν αυστηροί σαν δικαστές και δεν ξέρω γιατί το βαρύνει πένθος κτίριο του σχολείου μου μου φαινόταν σαν δικαστήριο... Καταλαβαίνετε τώρα την απογοήτηση που έδειχνα για τα μαθήματά μου. Η μόνη μου χαρά ήταν η ώρα της μουσικής! Εμάθαινα βιολί και φανταζόμουν ότι με τη ημερία θα έμαγενα τον κόσμο με τις εκτελέσεις μου... Πώς μπορούσα να μαντέψω τη μεγάλη συμφορά που θ' έλλαζε με μέσα την ήσυχη ζωή μου;

Το 1905 ήταν ένας τραγικός χρό-

νος για την οικογένειά μου. Η μητέρα μου είχε αποσυρθεί πια από τη σκηνή κι' ο πατέρας μου, ένας φτωχός κι' αποφασιστικός άνθρωπος, είχε ανοιχτεί σε πολλές επικίνδυνες επιχειρήσεις. Μία από αυτές λοιπόν απέτυχε με τρομακτικές ζημιές και δεν άργησε να παρασύρει στην καταστροφή κι' όλες τις άλλες. Ο πατέρας μου αγωνίστηκε τότε σαν αληθινός ήρωας. Μά τι μπορούσε να σώσει απ' όλα εκείνα τα έρεπια; Έγραψε βίλη του την περιουσία, ακόμα και το σπίτι του και μία μέρα θροήκαμε στο δρόμο...

Από εκείνη την ημέρα, άρχισε μία καινούργια ζωή, γεμάτη τραγικές περιστατικά κι' αφάνταστες περιπέτειες. Δεκαπέντε χρόνων εγκατέλειψα το Ντάλγουϊτς Κόλλετζ για να εργαστώ και να κερδίσω μόνος μου το φωνί μου. Έννεα βόλκετρα χρόνια λοιπόν αναγκάστηκα να δοκιμάσω τα πιο αλλοπαρσάλα επαγγέλματα.

Τη μία μέρα ήμουν υπάλληλος γραφείου και την άλλη παραγγελιοδότης, δημοσιογράφος, διαφημιστής, εμπορικός άνθρωπος ειδών και τέλος υπογραμματέας της Αποικιακής Δέσφης...

Δεν έμεινα όμως πολύ καιρό σ' αυτή την τελευταία θέση που μου άνοιγε ένα καλό δρόμο στη ζωή, γιατί σε λίγο ξέσπασε ο πόλεμος...

Ο πόλεμος για μένα ήταν μία καινούργια τραγική περιπέτεια. Αγ κι' ήμουν αξιωματικός, πέρασα σκληρές

και δραματικές ημέρες στις ανατολικές ακτές της Αγγλίας, καιροφυλαχώντας τα γερμανικά Ζέπελιν. Έπειτα ζήτησα να με στείλουν στο μέτωπο. Έλαβα μέρος σε πολλές μάχες και πολέμους όπως τόσο και τόσο άλλοι που σήμερα δεν υπάρχουν πια. Στη μάχη της Μεσσίν ή έκριξες μες οβίδος κοντά μου μ' έβαλε ζωντανό κάτω από τα χώματα. Όταν μ' έβγαλαν από τον τάφο μου, ήμουν μισοπεθάνον, μα ήμουν ακόμα γερός σ' όλο μου το σώμα. Πήρα τότε μία δεκαήμερη άδεια και γύρισα στο Λονδίνο για να ιδω τους γονείς μου, με τα νεύρα σαρκισμένα ακόμα από την έκριξη της οβίδος...

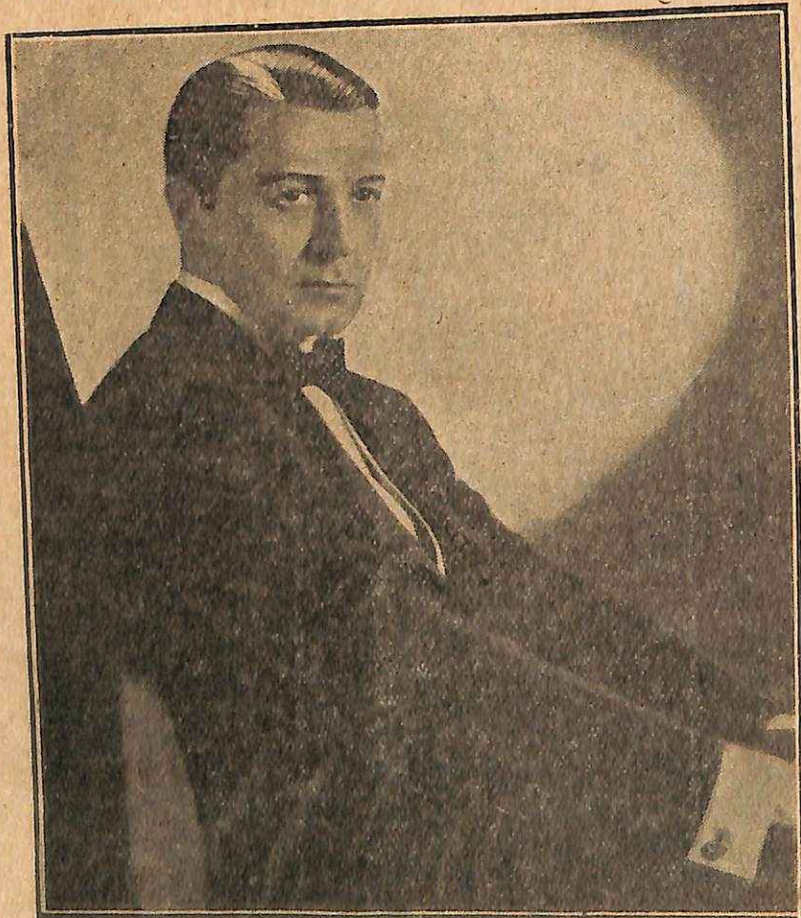
Τότε συνέβη ένα περιστατικό που με κάνει ν' ανατριχιάζω κάθε φορά που το συλλογίζομαι. Ένα βράδυ βγήκα να πάω στο θέατρο. Στη δρόμο όμως μ' έπιασε μία κρίση: άνηγξιας και θροήκα ύστερ' από λίγες ώρες σε μία κακήρη ταβέρνα του Χουάιτ Τσάπελ, της συνοικίας των απάχτων. Έκεί πέρα άρχισα να χάνω τόσες τρέλλες ώστε ο τυχαίο κι' υποπτοί φίλος μου άρχισαν να με θεωρούν ως πολύ επικίνδυνος και θά με ξεπάρσεναν δίχως άλλο, αν κάποιος αστυνομικός δεν φρόντιζε να με μεταφέρει στο σπίτι μου.

Αδελφί, η κρίση κράτησαν ένα βόλκετρο μήνα. Έκεί που περπατούσα στο δρόμο, ξεχνώντας να στήριξη πού πήγαινα, ξεχνούσα ποιος ήμουν κι' άρχισα να τριγυρίζω εδώ κι' εκεί ως την ώρα που θα μου περνούσε η κρίση της άνηγξιας. Και τότε έδωπα κατάπληκτος ότι θροήκαμεν στα πιο άπιστα μέρη, στις πιο μακρινές συνοικίες του Λονδίνου, ανάμεσα σε άγνωστους ανθρώπους που με κοιτάζανε μ' ένα περίεργο μα και υποπτο βλέμμα...

Γύρισα ωστόσο στο μέτωπο, δίχως να έχω γιατρευτεί, με την ελπίδα ότι η ζωής συγγένειος της ζωής, στή χαράκωματα θα έφεραν κάποια αντίδραση και θα μου χάριζαν πάλι τη νύχτη μου. Κι' αλήθεια, αυτό το θαύμα γίνθηκε δίχως να το καταλάβω. Πέρασα λοιπόν άλλα τέσσερα χρόνια στα χαράκωματα, έφτασα στο βαθμό του ταγματάρχη κι' όταν τελείωσε ο πόλεμος και ξαναγύρισα στο Λονδίνο, βρήκα πιά δυστυχήμένη την οικογένειά μου και πιά δύσκολη τη ζωή...

Όλος ο κόσμος τότε είχε άρχισει να διασκεδάζει με μία απεριόριστη φρενίτιδα. Τα θέατρα, τα μιούζικαλ, τα καμπαρέ έκαναν χρυσές δουλειές. Τι έπρεπε λοιπόν να κάνω; Πήρα την απόφαση να ξεγύσω τον παλιό εαυτό μου και να προσπαθήσω να πραγματοποιήσω τα παιδικά μου όνειρα, ακολουθώντας τα ίχνη της μητέρας μου. Κι' έτσι έγινε μία μέρα ήρωας...

Αγάπησα το θέατρο από την πρώτη στιγμή, αν και στην άρχή δεν συναντούσα τίποτε άλλο παρά άναποδίες της τύχης και πικρές απογοητεύσεις.

Ο Κλάιβ Μπρούκ.

ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΛΑΜΑ

Πώς φλερτάρουν οι νέοι. Τα περιήρημα «Ραμπάγγ». Το... βουτύρωμα. Μετά το γάμο. Η συζυγική κοινοκτημοσύνη. Τα διαζύγια. Η τιμωρία των άπιστων. Γής Μαδιάν. Πώς μειράζονται τα παιδιά στους αδελφούς του συζύγου, κτλ.

Οι πιο παράξενοι γάμοι του κόσμου γίνονται, ασφαλώς, στο Θιβέτ. Στη γραφική αυτή χώρα η πολυγαμία θεωρείται νομιμότητα.

Η γυναίκα στο Θιβέτ είναι πολύ λιγότερες από τους άντρες. Άναλογον δηλαδή δεκαπέντε ως είκοσι άνδρες σε μία γυναίκα!

Όταν ένας Θιβετιανός θέλει να παντρευτεί, πηγαίνει σ' ένα αρμαπάγγι, όπως λένε εκεί μερικές αθώουσες που υπάρχουν σ' όλα τα χωριά και που χρησιμεύουν για να συγκεντρώνονται σ' αυτές διάφοροι νέοι και νέες, για να γίνουν σπουδαίοι καλότερα. Έκεί, κάθε νύχτα διαλέγει την κοπέλλα που του αρέσει, και... αρχίζουν να γνέθουν μαζί, χαρούμενα, τραγουδώντας και καπνίζοντας απ' την ίδια πίπα.

Όταν ένας νέος άρχισι να κάνει κόρτε σε μία κοπέλλα, θεωρείται αρραβωνιασμένος μαζί της. Έχει υποχρέωση συνεπώς να πιά, μαζί με τον πατέρα του και τη μητέρα του, στην σκηνή της νέας, όπου τον υποδέχονται οι γονείς της.

Αφού χαιρετηθούν όπως συνήθειται στο Θιβέτ, βγάζοντας δηλαδή τρεις φορές τη γλώσσα τους, ο πατέρας του νέου ζητεί, για λογαριασμό του γιου του, την κοπέλλα σε γάμο. Εάν οι γονείς της ανήρως συγκατατεθούν σ' αυτόν τον γάμο, τότε ο γαμπρός, χωρίς να χάσει καιρό, τοποθετεί... ένα κομμάτι βούτυρο πάνω στο κεφάλι της μελλούσας συζύγου του. Άλλα κι' αυτή δίνει πάνω στο δικό του κεφάλι άλλο ένα κομμάτι βουτύρου και από τη στιγμή αυτή θεωρούνται πια παντρεμένοι!

Κατόπιν ο σύζυγος παίρνει τη γυναίκα του και την οδηγεί στην κλίστα του. Τότε όμως αρχίζουν τα πράγματα να μπλέκονται! Γιατί όταν μία νεαρή Θιβετιανή παντρεύεται, δεν παίρνει ως σύζυγο τον άντρα της μόνο, αλλά... και δ-

λους τους αδελφούς του! Ίδου δηλαδή τι συμβαίνει ακριβώς:

Όταν ένα παλληκάρι παντρεύεται μία πρωτότοκη κόρη, όλες η αδελφές της γυναίκας του γίνονται γυναίκες του. Άλλα και τ' αδελφά του γαμπρού θεωρούνται δικαιωματικώς ως νόμιμοι σύζυγοι της γυναίκας του και τ' αδελφάδων της.

Σ' οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου αν επικρατούσε το παράδοξο αυτό γαμήλιο έθιμο, θα δημιουργούσε χίλιες δυό φασαρίες, ζήλειες και επεισόδια. Οι Θιβετιανοί όμως είναι ελαφρετικά πρόαι και λεπτοί άνθρωποι και η Θιβετιανές ξέρουν να σέβονται τα ήθη και τα έθιμα του τόπου τους.

Τα διαζύγια είναι πολύ σπάνια στο Θιβέτ, γιατί η συζυγική άπιστία τιμωρείται κυστηρά.

Μολταύτα, κημιά σοφά, συμβαίνει ένας σύζυγος να εγκαταλείψει τη γυναίκα του για να ακολουθήσει μία άλλη. Όταν συμβεί ένα τέτοιο πράγμα στο χωριό, όλοι οι χωριότες όρμουν στο σπίτι των γονέων του άπιστου και τ' χάνουν τον ύπνο.

Γής Μαδιάν! Σπάνε όλα τα έπιπλα του σπιτιού και συγγενείς καταγγέλλουν όλα τα υπάγοντά του — κατόικια, πρόβατα, τρόφιμα κτλ., και τα πακιδώνουν στην άπατηθείσα σύζυγο...

Θά γεννιέται μία άπορία βέβαια τόσα σπουδαιότητα: Τά παιδιά που γεννιούνται από έναν τέτοιο αλλόκοτο γάμο, πούον θεωρούν πατέρα τους; Άλλα κι' αυτό τ' έήτημα βόηκαν μία πρακτικότερη λύση, Θιβετιανοί.

Τό πρώτο δηλαδή παιδί ανήκει στο σύζυγο, το δεύτερο στον μεγαλύτερο αδελφό του, το τρίτο στον μικρότερο και όστω καθέτης.

Έτσι μαζί με τα παιδιά μοιράζονται και τ' όλη της οικογενείας και όλα πηγαίνουν θαυμάσια, χωρίς γκρίνιες και μίσεις.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Η ΕΥΘΥΜΗ ΖΩΗ

Σ' ένα κέντρο του Φαλήρου: —Γκαρσόν, γιατί αυτός ο άσταχός έχει ένα μόνον πόδι;

—Μά δεν τ'ό ξέρετε, κύριε, ότι οι άσταχοί πίνονται μεταξύ τους και κόβει ο ένας του άλλου το πόδι με τη δαγκάνα του;

—Τότε δώσε μου... το νικητή!

Ο συνωχάμενος. —Α! κύριε γιατρέ! Τι έποχή είν' αυτή... Τι πυρετοί και κρυολογήματα κι' άρρώστειες είν' αυτές που πίνουν στον χόμο!

Ο γιατρός. —Ναί, δόξα τω Θεώ... δεν έχω παράπονο!

Στο σχολείο: Ο δάσκαλος. —Μεταξύ των διαφρών ζώων υπάρχουν και μερικά που όταν βάζουν, δεν ακούγονται διόλου, λες και άπατάνε στα νύχια, καθώς λέμε. Εξέστε σεις να μου πείτε κανένα τέτοιο ζώο;

Ένας μαθητής. —Ο μπαμπάς μου, δάσκαλε, όταν γυρίζει αργά τ'ό νύχτα από την ταβέρνα!

Ο κύριος. —Μαρία, δεν καθάρισε σήμερα το πανταλόνι μου!

Η υπηρέτρια. —Τι λέγε, κύριε; Τό καθάρισα...

Ο κύριος. —Έφίματα λές. Εγώ είχα κάτι ρέστα μέσα και... τα βρίσχω σωστά!...

Τό γεροντοπαλληκάρι, που γλεντάει με δυό γυναίκες, του ελαφρού κόστου.

—Τι να σ' έσω, βρε κορίτσι, αυτή η σαμπάνια μου ανεβαίνει στο κεφάλι!

—Τόσο τ'ό καλύτερο; Θά βάλεις επί τέλους κάτι τ'ό εκεί μέσα!

Μεταξύ φιλενάδων. —Τι έχεις, Λιλή, και είσαι σκεπτική;

—Αχ! συλλογίζομαι ένα μυστικό, που μου είπε η Βέβα, και που δεν μπορώ να σου τ'ό πω και σένα;

—Γιατί; —Γιατί... τ'ό έβλεπα!

Ενας άνθρωπος του λαού κοιτάζει στα πόδια έναν δανδή που φοράει μονόκλ και τ'ό ένα του γάντι και λέει:

—Σε κάθε πόδι κι' από ένα παπούτσι! Περιέργον!...

—Γιατί σου φαίνεται περίεργο, γέρο μου;

—Γιατί έχεις ένα γάντι και για τ'ό δυό σου χέρια κι' ένα τζάκι για τ'ό δυό σου μάτια!...

Μεταξύ γνωστών. —Νομίζω ότι έχω την ετυχία να γνωρίσω τη σύζυγό σας.

—Αν αυτό τ'ό λέτε ετυχία, θά πη πώς δεν την είδατε ποτέ!

Μεταξύ φίλων πολιτικολόγων. —Σπουδαίος πολιτικός ο Παπαναστασίου!

—Άστεινέσαι; Αύτος δ'αν έλέπει πέρα από τ'ό μάτη του!

—Ω, και λίγο τ'όχεις;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥ

Ἡ «Πινυκοθήκη Μουσικῶν» τοῦ Μ. Δ. Καλθοκορέση. Ὁ μοντέρνος συνθέτης Σατί... θαυματοποιεῖς καὶ ταχυδακτυλουργός. Πῶς παρουσιάστηκε σ' ἓνα κονσέρτο τοῦ. Πῶς ἐματαιώθη ἡ μονομαχία τοῦ μετὸν διευθυντὴ τῆς ὀπερας. Ὅπου ὁ Σαλιάνιν τραγουδοῦσε στὸ δρέμο.

ΝΑΣ ἀπ' τοὺς πιδ φημισμένους διεθνέως μουσικοὺς εἶνε κι' ὁ δημογένης Μ. Δ. Καλθοκορέσης, ὁ ὁποῖος μεγάλωσε καὶ σπουδασὲς στὴν Γαλλία, κι' ὁ ὁποῖος νεώτατος καθύρθευσε ν' ἀναδειχθῇ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ στὸν μουσικὸν κύκλον τῆς Ἑβρώπης, ἀπ' τοὺς ὁποῖους σήμερα θεωρεῖται ὡς ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος μουσικὸς κριτικός.

Ἐπὶ σαράντα χρόνια τώρα ποιεῖ τὴν ἑρμηνείαν ἀπ' τὸ 1914 ἐγκατεστάθη στὴν Ἀγγλία, ὅπου μένει μέχρι σήμερα καὶ ὅπου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου ἐργάστηκε ὡς πράκτωρ τῆς «Ἰντέλιγνς Σέρβις»—ὁ Καλθοκορέσης γνωρίστηκε καὶ συνδέθη μετὰ τὴς μεγαλύτερης καλλιτεχνικῆς κορυφῆς τῆς περασμένης γενεᾶς καὶ τῆς σημερινῆς, ἀπὸ τὸν Σατὶ Φράνκ, τὸν Γκρήγκ καὶ τὸν Σαλιάνιν. Ὁ Καλθοκορέσης, λοιπόν, ἐξέδωκε τελευταία, στὸ Λονδίνον, ἓνα βιβλίο μετὰ τὸν τίτλον «Πινυκοθήκη Μουσικῶν», στὸ ὁποῖο γράφει τὴς ἀναμνήσεις τοῦ καὶ διαφέρει ἐνδιαφέροντα περιστατικὰ ἀπ' τὴ ζωὴ ὅλων τῶν διασημῶν καλλιτεχνῶν μετὰ τοὺς ὁποῖους σχετίστηκε στὴ ζωὴ τοῦ.

Ἀπ' τὸ βιβλίο αὐτὸ οἱ φίλοι τῆς μουσικῆς γιὰ πρώτη φορά, ἴσως, μαθαίνουν ὅτι ὁ διάσημος ὁ μοντέρνος μουσικὸς καὶ συνθέτης Ἔρικ Σατί, ἐκτὸς τῆς καλλιτεχνικῆς τοῦ ιδιότητος, ἦταν κι' ἓνας ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους ταχυδακτυλουργοὺς καὶ θαυματοποιούς τῆς ὕλης. Μία φορά, μάλιστα, πού ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ στὸ Παρίσι ἓνα μεγάλο κονσέρτο, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε πάρει εἰσιτήρια ὅλη ἡ διεθνὴς ἀριστοκρατία τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας, ὁ Σατί θέλησε σῶναι καὶ καλὰ νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ σκηνῆς καὶ νὰ διευθύνῃ τὴν ὀρχήστρα ντυμένος σὰν ταχυδακτυλουργός, μετὰ μὴν περικεφαλὰ πυροσβέστου στὸ κεφάλι, καὶ μετὰ μὴν κόνινη μεταξὺ τῶν πόδων, μακρὰ ὡς τὰ πόδια, σὰν αὐτὸς πού φοροῦν αἱ γοτθίδες. Ὁ Καλθοκορέσης κι' οἱ ἄλλοι καλλιτέχναι πού εἶχαν ὀργανώσει τὸ κονσέρτο ἐκεῖνον εἶδαν καὶ πᾶσαν γὰρ νὰ πείσουν τὸν διάσημον μουσικόν, ὅτι ἂν ἐμφανίζετο στὸ Κονὸ μετὰ τὴν παράδειγν αὐτὴν μεταμφιεσὶς, ἀντὶ χειροκροτημάτων, θὰ προκαλοῦσε τὰ γέλια τοῦ καὶ τὰ σφυρίγματα τοῦ.

—Ἐρετε, τοὺς εἶπε, αὐτὴ εἶν'

ἡ ἀγαπημένη μου φορεσιά. Ἀτὴν μελετήθηκε καλὰ, ἐκρίθη ὅτι δὲν μπορούσε ν' ἀνεβασθῇ στὴν ὀπερα.

Μία ἄλλη φορά, ὁ Σατί εἶχε συνθέσει μὴ μουσικὴ μπαλέττον γιὰ ὀπερα καὶ τὴν ἔστειλε στὸν περίφημον Μπερτράν, πού ἦταν τότε διευθυντὴς τῆς ὀπερας τῶν Παρισίων.

Ὁ Μπερτράν, ὁ ὁποῖος δὲν χάνετο τὸν Σατί γιὰ τοὺς μοντερνισμοὺς τοῦ, πέταξε στὸ σφράγιον τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ τοῦ μπαλέττου, χωρὶς νὰ τοὺς ρίξῃ οὔτε μὴ ματιά. Καὶ ὅχι μόνο αὐτὸ, ἀλλὰ οὔτε ἔστειλε καὶ στὸν συνθέτη ἓνα τυπικὸ γράμμα, μετὰ τὸ ὁποῖο νὰ τοῦ ἀναγγέλλῃ τὴν λήψιν τῶν χειρογράφων τοῦ.

Ὁ Σατί τὸ θεωρεῖ αὐτὸ μεγάλη προσβολὴ κι' ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἓνα πρωτὸ ἔστειλε διὰ μάρτυρες στὸν Μπερτράν, καλῶντας τὸν σὲ μονομαχία.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὸ Παρίσι, ἡ μονομαχία ἦσαν στὴν ἡμερησία διάταξιν. Ὅποιοι, λοιπόν, λάβαινε πρόσκλησιν σὲ μονομαχία, ἢ ἐπρεπε νὰ τὴν δεχθῇ καὶ νὰ μονομαχήσῃ, ἢ ν' ἀποδείξῃ ἐνώπιον συμβουλίου τιμῆς ὅτι ὁ ἀντίπαλός τοῦ ἦταν ἀνυπόληπτος. Ἀλλοῦς διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ χαρακτηριστῇ ὡς ἀνυπόληπτος, νὰ πέσῃ στὴν κοινὴ περιφρόνησιν καὶ νὰ κλείσῃ γι' αὐτὸν ὅλες ἡ πόδες.

Ὁ Μπερτράν, μάλιστα, ἔλαβε τὴν πρόσκλησιν τοῦ Σατί, τὰ χρειάστηκε. Δὲν εἶχε πιάσει ποτὲ τὸν σὸν χέρι τὸν πιστόν ἡ σπαθί καὶ ἦταν δεξιὸς σ' ἀπὲρ γράπτου σιμμεῖο. Ἐξ ἄλλου δὲν μπορούσε ν' ἀποφύγῃ τὴν μονομαχία, ἀποδεικνύοντας ὅτι ὁ ἀντίπαλός τοῦ ἦταν ἀνυπόληπτος.

Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν ἐπεγενήσαν τότε μερικὸι κοινὸι φίλοι, κι' ὁ Σατί, ὁ ὁποῖος ἦταν μεγαλόφυγος, ἐφάνηκε ὑποχωρητικὸς καὶ δήλωσε ὅτι θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἰκανοποιημένου ὅταν πῆρε μὴ ἐπιστολὴν τοῦ Μπερτράν, στὴν ὁποία ἐκεῖνος τοῦ δήλωνε ὅτι εἶχε παραλάβῃ τὰ χειρογράφα τοῦ

καὶ ὅτι τὸ μπαλέττο τοῦ, ἀφοῦ μελετήθηκε καλὰ, ἐκρίθη ὅτι δὲν μπορούσε ν' ἀνεβασθῇ στὴν ὀπερα.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, εἶχανε γίνεαι διὰ ἄλλες μονομαχίες, ἡ ὁποία εἶχαν συγκινήσει τοὺς καλλιτεχνικοὺς καὶ φιλολογικοὺς κύκλους. Στὴν πρώτη ἀντίπαλοι ἦσαν ὁ πρὸ ἔτους ἀποθανὼν διάσημος Γάλλος συνθέτης Βενσάν ντ' Ἰντὸ καὶ ἓνας δημοσιογράφος. Ὁ δημοσιογράφος εἶχε γράψῃ ἓνα λιμπρέττο καὶ τὸ εἶχε στείλει στὸν μουσουργόν, γιὰ νὰ τὸ μελοποιήσῃ ὅπως τοῦ εἶχε υποσχεθῇ κατὰ τὸν ἀρχαῖον ἱσχυρισμόν ὅτι πρῶτος. Ὁ Βενσάν ντ' Ἰντὸ ἔβλεπε τὸν γύρισε πίσω τὰ χειρογράφα ὑποστηρίζοντας ὅτι δὲν εἶχε δώσῃ ποτὲ καμμιὰ τέτοια ὑπόσχεσιν.

Τότε ὁ δημοσιογράφος θεωρεῖ σὲ τὸν ἑαυτὸν προσβεβλημένον καὶ προσκάλεσε σὲ μονομαχία τὸν μουσικόν, ὁ ὁποῖος δέχτηκε τὴν πρόσκλησιν. Ἡ μονομαχία ἐγένετο πράγματι, ἀλλὰ εὐτυχῶς ἦταν ἀναίμακτη.

Ἡ δεύτερη μονομαχία ἐγένετο μεταξὺ ἑνὸς μουσικοῦ κριτικοῦ καὶ ἑνὸς ἐκδότου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸν τρόπον, ἦσαν παρὰ τοῦ ὅτι ἔκαστος ἀνθρώπου καὶ δημοσιογράφου καὶ καλλιτέχναι, ἀκόμη καὶ φωτογράφοι, οἱ ὁποῖοι φωτογράφησαν τὴς διαφωρές φάσεις τῆς. Ἡ φωτογραφία αὐτὴς δημοσιεύθηκε στὴς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς καὶ πῆρα νὰ ἀντιτιπᾶ τοὺς κι' οἱ διὰ ἀντίπαλοι γιὰ νὰ τὰ χροῦνε ὡς ἐνθύμια.

Ἐνας ἀπ' τοὺς πρὸ ἄλλοι τοὺς ἀνθρώπους πού γινώρισε τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ ὁ Καλθοκορέσης εἶνε καὶ ὁ παγκοσμίως γνωστὸς Ρώσος θαυματοποιὸς Φεντόρ Σαλιάνιν. Ὁταν πρωτοπῆγε στὸ Παρίσι, ὁ Σαλιάνιν ἦταν εἰκοσιπέντε ἐτῶν, δὲν ἔξερε λέξι γαλλικὰ κι' ἔκανε τὴς πρὸ ἀφάνταστες τρέλλες.

Ἀπ' τοὺς πρώτους ἀνθρώπους πού γινώρισε κι' ἔκανε παρὰ, ἦταν ὁ Ἕλληνας μουσικὸς κριτικός, ὁ ὁποῖος τραβοῦσε τὸν διάβολόν μετὰ τὴς φαντασιοληξίας τοῦ τρελλοῦ Ρώσου καλλιτέχνου.

Ἐνα βράδυ, γράφει ὁ Καλθο-

κορέσης, γυρίζαμε ἀπὸ μὴν παράστασιν πού εἶχαμε παρακολουθήσει στὴν ὀπερα. Ἐκανε κρῖος φοβερὸ κι' ἐγὼ περπατοῦσα ὅσο μπορούσα πὺ γρήγορα, γιὰ νὰ φτάσωμε τὸ ταχύτερον στὴν θαλπωρὴ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ρεστωράν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ σιμπάρουμε. Ὁ Σαλιάνιν ὅμως δὲν διαζότανε καθόλου, γιατί ἦτανε στὰ κέφια τοῦ.

Καὶ ἔαφνικά, ἐνῶ διασπίζαμε τὴν λεωφόρον ντ' Ἀλμα, ὁ Σαλιάνιν ἄρξισε νὰ τραγουδᾷ δυνατὰ τὸ περίφημον λαϊκὸν ἱταλικὸν τραγοῦδι «Χά, χά, χά, χά, τίρα μι λὰ γκάμπα, τίρα μι λὰ γκάμπα» (τράδα μου τὸ πόδι). Τραγουδοῦσε μάλιστα τόσο δυνατὰ, ὥστε ἀναστατώθηκε ὅλη ἡ συνοικία. Ἐπειδὴ φοβόμουν ὅτι ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν θὰ παρουσιαζότανε κανένας ἀστυφύλακας γιὰ νὰ μὰς πᾶν στὸ τηλῆμα ἐπὶ διαταρᾶς τῆς κοινῆς ἡσυχίας, ἀρχίσαμε νὰ παρακαλοῦμε τὸν Σαλιάνιν νὰ πᾶσιν. Μὰ ὅσο τὸν παρακαλοῦσα, τόσο ἐκεῖνος δυνάμεινε τὴ φωνήν. Εὐτυχῶς—ἐντονωματῶς προχωροῦσαμε σιγά-σιγά—εἶχαμε φτάσει μπροστὰ σὲ μὴ ἐκκλησία.

Φεντόρ! τοῦ φώναξα τότε, Περνάμε ἀπὸ ἐκκλησία. Εἶνε ντροπὴ!

Ἦξερα πῶς ὁ Σαλιάνιν ἦταν φοβερὰ θρησκώλης. Καὶ πραγματικὰ τὸ κόλπο μου ἔπιασε. Ὁ φίλος μου σταμάτησε ἀμέσως τὸ τραγοῦδι τοῦ.

Ὡστόσο, ὁ Σαλιάνιν, ἐνῶ ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ περπατοῦσε ἀργά-ἀργά, ἄρξισε νὰ δημαγωγῇ γρήγορα-γρήγορα κι' ὅταν ἐπρόσπερσε ἀρκετὰ τὴν ἐκκλησία, σταμάτησε ἀπότομα κι' ἄρξισε πάλι νὰ τραγουδᾷ, καὶ τὴν φορά αὐτὴ δυνατώτερα ἀπὸ πρὶν.

Πα' ὅλο τὸ τσοκτερὸ κρῖος πού ἔκανε, μαζεύτηκαν κόσμος πολλὸς καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν καὶ διὰ ἀστυφύλακες. Εὐτυχῶς, οἱ ἀστυφύλακες ἔτυχε νὰ εἶνε φιλόμουσοι κι' ἀκούγοντας τὴν γλυκύτατη φωνήν τοῦ συντρόφου μου, οὔτε σκέφτηκαν καθόλου νὰ μὰς συλλάβουν.

Ἐντελῶς διαφορητικὸν ἦταν ἓνα ἐπεισόδιον πού εἶχε ὁ Καλθοκορέσης μετὰ τὸν ἐπίσης κοσμοεξακουσμένον ἱταλὸν τενόρον, τὸν Ἐρρίκον Καροῦζο. Ὁ ἱταλὸς τενόρος εἶχε πᾶει τότε στὸ Παρίσι νὰ δώσῃ ἓνα ρεσιτάλ, ἀπ' τοὺς ὁργανωτὰς τοῦ ὁποῖου ἦτανε κι' ὁ Καλθοκορέσης.

Τὸ βράδυ, λίγο πρὶν ἀρχίσει ἡ συναυλία, ἓνας ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ θεάτρου ἔτρεψε κατατρομαγμένους κι' ἀνέφερε στὸν Καλθοκορέση ὅτι ὁ Καροῦζος εἶχε φτάσει μετὰ τὰ νεύρα τοῦ καὶ χα-

λοῦσε τὸν κόσμον.

«Ἐπευσα—ἀφηγέται ὁ συγγραφεὺς—νὰ δρῶ τὸν Καροῦζο κι' ἐκεῖνος, μόλις με εἶδε, γινώριζε νὰ μοῦ δώσῃ καιρὸ ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου, ἐφώνησε:

—Ἐρετε πῶς ὅταν ἦρθα, δὲν ἦτανε κανένας στὴν πόρτα νὰ με δεχθῇ καὶ νὰ μ' ὁδηγήσῃ στὸν καμαρίνι μου; Τὴ εἶνε αὐτὰ; Τέτοιο πρᾶγμα δὲν μοῦ συνέβη ποτὲ στὴ ζωὴ μου!

«Προσπάθησα νὰ τοῦ ἐξηγήσω ὅτι τὸ θέατρο «Τροκαντερό» εἶχε πολλές πόρτες κι' ὅτι ἀπὸ ὁποιαδήποτε κι' ἂν ἐμπαινε θάβρισκε θυρωροὺς καὶ ὑπαλλήλους τοῦ θεάτρου ἐτοιμοὺς στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς. Ἀλλὰ ὁ Καροῦζος με διέκοψε ἀπότομα.

—Αὐτὸ θὰ κάνω, τώρα; Θὰ φάγω νὰ βρῶσκω τοὺς θυρωροὺς; Οὐτε λέξι παραπάνω! Ἄν πεῖτε μὴ λέξι ἀκόμα, τὰ παρατάω ὅλα καὶ φεύγω. Ὁδηγῆστε με στὸ καμαρίνι μου.

«Περὶ τὸ νὰ πῶ ὅτι καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς συναυλίας, τὸ παρακολουθοῦσα προσεκτικὰ καὶ πρόσεχα γὰρ μὴ στενωχωρηθῇ γιὰ τίποτε. Ὅταν τελείωσε ἡ συναυλία βγήκα στὴν ἐξώπορτα καὶ στάθηκα ὀρθὸς ἐκεῖ, περιμένοντας τὸν Σα. Σὲ λίγο τὸν εἶδα νὰρχεται πρὸς τὸ μέρος μου. Ἦτανε τώρα στὰ καλά τοῦ. Ἐπεσε κυριολεκτικῶς ἐπάνω μου καὶ μ' ἐσπρωξε μετὰ τὴν φούρια, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ με ρίξῃ κάτω.

—Ἄλλο! μοῦ εἶπε γελαστός. Ἐπῆγε καλὰ τὸ κονσέρτο δὲν εἶν' ἔτσι; Θέλεις ἓνα τσιγάρο; Πάρε!

«Πῶς μπορούσα νὰ τοῦ κρατήσω κακία; Μιλοῦσε σὰν μικρὸ παιδάκι».

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

SANSARA

Δὲ λαχταρῶ κι' ἀνατριχίλῳ γι' ἑλπίδα, παρὰ γιὰ τὰ φίλια (σου).

Μὰ ἐσὺ πετᾷς νὰ στήσῃς τὴ φω (λαχ σου).

Μ' ἄλλο ταῖρι, σὲ ξένο περιγιάλι. Γεῖά σας, φανταχτερὰ Νεράιδων (κάλλη).

Κόρη, ἀηδονοαλήτρα, μάλιστα (γεῖά σου).

Κλαίω τὴν ροδοχιονάτη ἀμαλαγιά (σου).

Σὰν νᾶχες πᾶς στοῦ Χάρου τὴν (ἀγκυλὴ).

Μὰ δὲ σὲ θέλει ὁ Χάρος. Γράφ' ἡ (Μοῖρα).

Πολυζώητο στὴ γῆ νὰ μυριαυθί (σου).

Τριαντάφυλλο ἐρωτᾷς καὶ μετὰ (μύρα).

Τοῦ κόρφου σου τὸν κόσμον νὰ με (θύσας).

Καὶ μέσ' στῆς θείας σου γλύκας (τὴν πλημμύρα).

Τὴν πίκρα τῆς Ἀλήθειας νὰ θυ (θύσας).

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΒΙΑΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Η ΟΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ἡ Τσαρίνα Ἀλεξάνδρα πρὸς τὸν Τσάρο Νικόλαον.

«Σοῦ ἔγραψα, ψυχὴ μου, πῶς περνῶ νύχτες φριχτές. Μὲ βασανίζουν τρομερὰ προσπιθίματα... Διὰ τὴν ἐλπίδα τὸν θάνατον μποροῦν μὲν... Τὸν θάνατον πού μὴ μὲν ἀναγκαστικῶς θὰ μὰς χωρίσῃ. Ὅταν συλλογίζομαι πῶς θάρρη μὴ μὲν πού θὰ πάθω ν' ἀντικρύξω τὴν ἀγαπημένην σου πρόσωπον, νοιώθω ἓνα περίεργον συναίσθημα πού εἶνε ἀνάμικτο ἀπὸ τὴν ὀργήν, θλίψιν καὶ ἀπελπισίαν!

Ἐγὼ νὰ μὴν ξαναῖδω τὰ γαλὰν καὶ θεῖα μάτια σου, πού μοῦδωσαν στὴ ζωὴ τὴν εὐτυχία καὶ τὴν παρηγοριά;

«Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον! Ὁ Θεὸς δὲν εἶνε τόσο σκληρὸς σ' αὐτοὺς πού ἀγαποῦνται εὐκρινῶς... Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω σὲ μὴ τέτοια συμφορὰ.

Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ μαῦρα συναισθήματα, ἀγαπημένη μου, τὰ δημιουργεῖ ὁ χωρισμός μας. Ἡ καρδιά μου εἶνε ἀπελπισμένη καὶ τὸ πνεῦμά μου ταραγμένο.

Προφυλάγεσαι, τοῦλάχιστον, ἐκεῖ μακρὰ μου πού βρίσκεσαι; Σκέφτεσαι πῶς ἂν σὲ χάσω, θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου;

Λατρεῖται τὸν σύζυγον καὶ κύριόν μου, ὅταν τὰ σκέφτομαι ὅλα αὐτὰ, νοιώθω πῶς ὁ νοῦς μου σαλεύει!

Γι' αὐτὸ προσπαθῶ τώρα τελευταία ν' ἀποφύγω τὴν μοναξιά καὶ νὰ βρῶσκω ἀσφαλῆ, πού μ' ἀποσποῦν ἀπ' τὴν ἐμμονὴν σκέψιν τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ θανάτου... Παίζω μετὰ τὰ παιδιὰ, δέχομαι τοὺς καλοὺς μας φίλους, καὶ ἀκούω πολλὴ μουσική... Τὴν ἡμέραν τὰ λησιμονὰ ὅλα. Κατορθώνω νὰ τὰ ξεχάσω... Μόλις ὅμως ἔλθῃ ἡ νύκτα, ὅταν ἀποσύρομαι μόνον στὴν ἀγαπημένην μας κἀμαρα, ἀκούω τὰ μαῦρα πουλιὰ τῆς δυστυχίας νὰ χτυποῦν τὰ φτερά τους στὸν ἀέρα.

Ψυχὴ μου, πότε θὰ σὲ ἴδω, νὰ σοῦ διηγήθῃ τοὺς πόνους καὶ τοὺς φόβους μου;

Ἐλα νὰ διώξῃς μ' ἓνα γλυκὸ σου χαμόγελο τὴν σκοτεινὴν ἐργονεῖαν πού με βασανίζουν.

Ἡ εὐτυχία μου σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε ἓνας πιστὸς σύντροφος. ἓνας φίλος, ἐσὺ! Μ' ἓνα σου χάδι, γίνονται πάλι ἀφροδῖ καὶ ἀμείμνη σὰν μικρὰ παιδιὰ...

Ἐλα, πολυαγαπημένη μου, τὸ σίτιν εἶνε ἀδαιτὸν ὅταν λείπεις,

καὶ τόσο μελαγχολικὸ, ὥστε μὲ δυσκολία κρατῶ τὰ δάκρυά μου... Ἐλπίζω σ' ἓνα μῆνα νὰ εἶσαι ἐδῶ.

Ἀλεξάνδρα

Ἡ ἴδια πρὸς τὸν ἴδιον.

«Ἀνησυχῶ μετὰ τὴν σιωπὴν σου. Τὴ συμβαίνει; Ὁ Κύριλλος μούπε ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη ν' ἀλλάξῃς ἔστω κι' ἐλάχιστα τὸν τρόπον τῆς ζωῆς σου.

Δὲν θέλεις νὰ καταλάβῃς τὰ μακροχρόνια μὰς τέτοιας ζωῆς; Πρῶτα ψυχραίνει τὸν ἐνθουσιασμό μου, κι' ἀφαίρει κάθε μου ψυχικὴ δύναμιν.

Ἐρεῖς τί θὰ σοῦ συμβῇ στὸ τέλος; Θὰ πάρῃς πάλι, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς κι' ἐσὺ, τὴν συνήθειαν τῆς κοκεταρίας καὶ τῆς ἐλαφρότητας. Οἱ ἄνδρες θὰ σὲ περιτογυρίζουν πάλι ὅπως ἄλλοτε, μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ σὲ κατακτήσουν. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ σὲ παρεξηγήσουν καὶ θὰ νομίσουν αὐτὴ τὴν κοκεταρία ὡς ἔρωτα.

Πολλοὶ υποθέτουν ὅτι ἡ καρδιά σου εἶνε ἐλεύθερη καὶ θὰ ἐξαλογιστοῦν. Καὶ ἄλλοι πάλι θὰ νομίσουν ὅτι σοῦ προσφέρουν ὑψηλὰ ἂν σὲ πάρουν ἀπὸ μένα. Νινὼν! Σκέψου!

Ρενέ

Ἡ Νινὼν πρὸς τὸν μαρκήσην Βιλαρσῶν.

Δὲν εἶμαι καθόλου εὐχαριστήμενη ἀπὸ σὰς. Τὸ ἔρετε; Τολμήσατε χθὲς νὰ με ὑποπτεύετε. Δεῖξατε τὴν ζήλειαν σας κατὰ τὸν τρόπον ἀναδωδῆ. Μὴ νομίζετε πῶς θὰ με κατακτήσετε μ' αὐτὸν τρόπον. Μισῶ τὰ σκάνδαλα καὶ θέλω τὴν ἐλευθερίαν μου. Σὲς θέλετε νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσετε. Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω τὸν τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖο σκέπτεσθε. Εἶνε τρέλλα νὰ θέλῃ νὰ περιορίσῃ καὶ μὴ νὰ ἐλευθερώσῃ γυναῖκα. Γιατὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι εὐλαβὴς καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω δεικνύοντες ἂν πῆτε, ὅτι κι' ἂν κάνετε. Ἡ Νινὼν δὲν συνήθισε νὰ ψεύδεται. οὔτε καὶ νὰ κρύβεται ἀπὸ κανέναν. Πρέπει νὰ τὸ ἐννοήσετε αὐτὸ καλὰ, καὶ νὰ πείσετε νὰ με παρακολουθεῖτε. Ἄν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ τυραννία θὰ χωρισθῶ γιὰ πάντα ἀπὸ σὰς. Θὰ φύγω γιὰ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ σὰς ἀλλάξω ἀπὸ κατὰ ἀνησυχία καὶ χτυποκάρδι.

Ἐπρεπε νὰ εἶδα λογικώτερος καὶ μὴν ἀκούε ὅλα τὰ φέμματα πού σὰς λένε μὴ μὲνα. Ἀλλοῦς θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀπομακρυνθῶ ὡς ὅπου γίνετε λογικώτερος.

Νινὼν

Ἡ μαρκήσιος πρὸς τὴν Νινὼν πρὸς τὸν μαρκήσην Βιλαρσῶν.

Τὰ γράμματά σου με μαγεύουν, γλυκεῖά μου Νινὼν. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν θαυμασίων, πού σὲ περιστοιχίζει μὴ φέρνει ἀπελπισία. Δὲν μοῦ ὑποσχεθῇς νὰ τραβήχῃς λίγο ἀπ' τὸν κόσμον καὶ τὴς νύχτας; Τὸ μεγαλύτερο

(*) Πρόκειται περὶ τοῦ περιφήμου καλοῦ γιού Ρασποῦν.

Νινὼν

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΕΡΝΕΑ

ΠΑΡΕ ΤΟΝ ΜΠΟΥΜΠΟΥ ΣΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ...

δεδίχονταν τη Μόνικα.

Και γυρίζοντας προς αυτήν, έ-
πρεπε να πει:

—Να θυμάσαι την αδελφούλα σου,
μικρούλα μου...

—Δεν μου λές, ρώτησε τότε η
Μόνικα την γκουβερνάντα της με
δειλή φωνή, ήταν ανάγκη να πάει να
βρή τη Σουζάννα τ' αγγελοούδια;

—Ναι, παιδί μου, έπρεπε...

—Και θ' αμείνη πολύ καιρό μαζί
τους;

—Ναι, για πολύ καιρό... Μά θ' α-
μείνης θλίψη από φθινόπωρο...

—Εμείς όμως δεν θ' μπορούμε να
την δούμε... Γι' αυτό ο μπαμπάς κι
η μαμά είναι τόσο λυπημένοι;

—Ναι, παιδί μου...

Τα λόγια αυτά έκαναν τη Μόνικα
να νοιώσει ένα παράξενο πόνο. Πήγε
στο δωμάτιό της, στο δωμάτιο στο
όποιο έμενε άλλοτε κι' η Σουζάννα,
στάθηκε μπρος στο παράθυρο και ά-
κουσε να κλαίει. Κανείς δεν πήγε να
την παρηγορήσει. Τό σπύτι ήταν ά-
νάστατο. Κανείς δεν συλλογιότανε
τη Μόνικα. «Ολοι ήταν απασχολημέ-
νοι με τη νεκρή Σουζάννα...

□ □ □ □ ΕΞΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □ □

—Μη μιλάς έτσι δυνατά! Της ά-
ποκόιθη η γκουβερνάντα.

—Όταν η Μόνικα μπήκε στο δωμά-
τιο, είδε τη μεγάλη την αδελφή της
—η Σουζάννα ήταν έρτα χρονών—
επιλωμένη στο κρεβάτι της. Ήταν
ντυμένη, ωχρή και αινιγματική. Φορούσε
το άσπρο μεταξωτό φουστάνι της
και το καλό της το θαχιδί. Τα χέ-
ρια της ήταν σταυρωμένα στο στήθος
της, σαν να έκανε την προσευχή της.
Και τί ώρα που την είχε χερίσει
η μαμά!

—Η γκουβερνάντα ψιθύρισε στ' αυ-
τί της Μόνικας:

—Μπορείς να φιλήσεις την αδελ-
φούλα σου!

—Η Μόνικα πλησίασε στο κρεβάτι
της Σουζάννας, σηκώθηκε στις μύ-
ρες των ποδιών της και φίλησε την
αδελφή της.

—Όσο, μια παράξενη αγωγή την
κυρίεψε, μόλις τα χείλη της άγγι-
ξαν τα κόνα, τα παγωμένα μάγουλα
της Σουζάννας. Η Μόνικα θ' ήθελε
να ρωτήσει τον μπαμπά και τη μαμά
γιατί η Σουζάννα κρύωνε τόσο πολύ.

Μά ο πατέρας της φαινότανε τόσο
λυπημένος και η μητέρα της, γονα-
τισμένη μπρος στο κρεβάτι, φαινό-
τανε τόσο ταρταμένη, ώστε δεν τόλ-
μησε να τους πλησιάσει.

—Πάρε την! είπε την ίδια στιγ-
μή ο μπαμπάς στην γκουβερνάντα,

πο το γού της:

—Θα μπορώ τώρα να παίξω ο-
ποτε θέλω με τον Μπουμπό!

—Η δούδ αδελφές είχαν μαλώσει πολ-
λές φορές εξ αιτίας αυτού του έλε-
φαντος.

—Ένας φίλος του μπαμπά τον είχε
χαρίσει της Σουζάννας—κι' εκείνη
από μια ανεξήγητη ιδιοτροπία, δεν ή-
θελε ποτέ τη Μόνικα να παίξει με
τον Μπουμπό. Και αυτή άκριδώς
ή απαγορευτική διαταγή έκανε τη
Μόνικα να προτιμά τον έλεφάντα απ'
έλα τ' άλλα τα παιχνίδια της.

Και τώρα η Μόνικα έκανε τη σκέ-
ψη ότι έπρεπε να χάρεται επειδή η
Σουζάννα έφυγε για τον ουρανό, αρί-
νοντας τον Μπουμπό στο δωμάτιο...

Δεν άργησε όμως να καταλάβει και
ή ίδια ότι ένα καλό κορίτσι δεν έ-
πρεπε να σκέπτεται έτσι... Δεν ήταν
δύσκολο εύγενη εκ μέρους της να
θέλει να κρατήσει τα παιχνίδια της
άφραστης αδελφής της, που την έ-
στειλαν στον ουρανό για να γίνει κα-
λά...

—Α! όχι! δεν έπρεπε να το κάνει
αυτό! Και η Μόνικα νοιώθηκε για
τις κακές σκέψεις που έκανε.

Ξανάβλεπε τον Μπουμπό στη θέση
του, πίσω από το ντουλάπι, και τον
σκέπασε αμέσως κι' ένα σάλι, που
βρόστιζε πεταμένο εκεί...

—Όσο, η Μόνικα δεν είχε άκρί-
μα συγχάσει. Μια άλλη σκέψη άρχισε
τότε να την απασχολεί. Και η σκέψη
αυτή την έδωσε σε μεγάλο πειρασμό.

—Έπρεπε σε στοχαζομύ, με τη δού-
λο θαλυμένο στο στήμα. Ήταν φανε-
ρό, από την έκφραση του προσώπου
της, ότι μια δουτιά πάλη γινότανε
μέσα της. Τέλος, έλαβε μια όριστική
απόφαση.

Σταμάτησε τον Μπουμπό, του έ-
κοψε ένα λυπημένο βλέμμα, τον έκρα-
ψε ύστερα κάτω από την ποδιά της
και πήγε στην κάμαρα της Σουζάν-
νας.

Βρήκε στην πόρτα ανοιχτή.

Πλόστησε μέσα, πηγαίνοντας τοί-
χο-τοίχο, γυρίζει να την αντιληφθεί
και πλησίασε στο κρεβάτι.

Μά το κρεβάτι ήταν άδειο. Η Μόνικα
ανασάσισε το πάπλωμα. Τι πο-
τα! Η Σουζάννα δεν ήταν εκεί!

Μήπως έφυγε κιόλας για τον ουρανό;
Η Μόνικα βρήκε ένα βλέμμα γό-
ρω της και είδε τότε πολλές κυρίες
και άκριτους κυρίους μαζεμένους
γύρω από ένα μεγάλο κουτί, μέσα στο
ποίο είχαν επιλωθεί τη Σουζάννα.

Η Σουζάννα έβριζε με άγρια
τάση τοποθετημένο σε μια κασετίνα.
Μά γιατί την έβαλαν εκεί μέσα;
Γιατί δεν την άφηναν στη κρεβάτι
της, που φαινότανε πιο αναπαυτική;
Και γιατί της έβαλαν τόσο πολλά
λουλούδια γύρω-γύρω; Θά έλεγε
κανείς πως βόσκονται μέσα σ' ένα
κήπο...

—Η μαμά, γονατισμένη μπρος στο
κουτί, κότταζε δυνατά την Σου-
ζάννα και της ψιθύριζε λόγια ακατά-
ληπτα. Πολλές από τις κυρίες έλκai-
γαν. Και οι μαυροφόρεμένοι κύριοι
κουλούσανε το κεφάλι τους... Η Μόνικα
κτύπαζε βλοσυρά αυτούς τους αν-
θρώπους, από τους οποίους οι περισ-
σότεροι της ήταν άγνωστοι, και δεν
μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε.

Τέλος, πλησίασε στο κουτί... Την

Η ΜΕΛΕΤΗ (Πίναξ του Α. Ζουρνάν).

Η ΜΕΛΕΤΗ

(Πίναξ του Α. Ζουρνάν).

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΑΝΗΚΕΙ Ο ΝΟΤΙΟΣ ΠΟΛΟΣ;

Εροκαταπιχί κι' έπειτα θά μάς μου-
μούριση λίγα λόγια μασσημένα κι'
άδιστα!

Κι' όμως θάχη δίχρη να μην ξε-
ρα, ακριβώς, γιατί το ζήτημα αυτό
είναι άλλοτε άκρως κι' εξεχολοθού-
ναι το συζητούν δίχως όριστικά απο-
τελέσματα, τρία κράτη της γης: Η
Μεγάλη Βρετανία, οι Ηνωμένες
Πολιτείες της Αμερικής κι' η Νορ-
βηγία.

—Ας δοθώ όμως τον σχετικό καυ-
γά τους από την αρχή για να νοιώ-
σουμε καλύτερα τη σημερινή άπο-
ψη του πολυπλόκου αυτού ζητήματος:

—Όταν πού καιρού ο Αμερικανός
πλοίαρχος Μπέρντ έτοιμαζόταν να πε-
τάξει επάνω από το Νότιο Πόλο με
αεροπλάνο για εξερευνητικούς σκο-
πούς, η Αμερικανική Κυβέρνηση έ-
θεσε στη διάθεσή του τα τελευταία
μηχανήματα κι' εργαλεία για την
αποστολή του, τον έφοδιασε με ά-
φωνα μέσα και τρόφιμα και, για
να εξασφαλισθεί η επιτυχία του πολ-
μύρου αυτού εγχειρήματος, χάρισαν
στον Μπέρντ το πιο μοντέρνο κι' ά-
σφαλές αεροπλάνο...

—Η Αγγλία όμως, έντονα, δεν
έδωσε με καλό μάτι τις προπα-
ρασκευές αυτές και λίγες μέρες πριν
πετάξει για το μεγάλο ταξίδι του ο
Μπέρντ, η Αγγλική Κυβέρνηση έ-
στειλε στην Αμερικανική μια διπλω-
ματική διακοίνωση με το εξής περιε-
χόμενο:

«Προκειμένου να πετάξει αυτές τις
μέρες επάνω από τον Νότιο Πόλο ο
Αμερικανός πλοίαρχος Μπέρντ, το
Αγγλικό Ναυαρχείο εύχόμαστε θεί-
ται στη διάθεσή του τη φιλική συνο-
δεία κι' ενός Αγγλικού αεροπλάνου,
δεδομένου ότι ο Νότιος Πόλος είναι
Αγγλικό έδαφος!...

καθμένη τη Σουζάννα! Πόσο ήταν ά-
κίνητη. Μά και τι όμορφη που και-
νότανε μετ' σ' ένα λουλούδι!... Ο μπα-
μπάς και η γκουβερνάντα προσπα-
θούσαν να τραβήξουν την μαμά έξω
από το δωμάτιο... Φαίνεται ότι θά
ήταν χαρεί άρρωστη, γιατί μερικές
κυρίες την πήρανε σιωπηλά σχεδόν
στην άγκαλιά τους...

—Η Μόνικα έπαιζε με τον Μπου-
μπό σου! Ε'νε δικός σου! Δεν θέ-
λω να σου τον στερήσω! Πάρε τον
Μπουμπό σου, αδελφούλα μου!...

ΕΛΕΝΗ ΚΕΡΝΕΑ

Η Αμερικανική Κυβέρνηση, έ-
κανε την πάγια στην ποινή αυτή
πρόταση της Αγγλίας: κι' έστειλε
μια απάντηση γεμάτη από τα πιο
θερμά ευχαριστήρια, προσθέτοντας
συγγνώμης ότι: «... ο πλοίαρχος
Μπέρντ δεν έπιθυμεί να ενοχλήσει τον
Αγγλο συνάδελφό του, ούτε να τον
βάλει σε τόσες φασαρίες και γι' αυ-
τό θά πετάξει μόνος του και χωρίς
την φιλική συνοδεία των... Αγγλι-
κών Αγγλων!...

—Όσο να χωνέψει καλά-καλά η
Αγγλία την ποινή αυτή χυλόπρη-
των Αμερικανών, ο Μπέρντ πέταξε,
έφτασε στον Νότιο Πόλο, έστρεψε την
Αμερικανική σημαία, ωργάνωσε εκεί
μια κινητή κατασκήνωσι και βάφτι-
σε τα παγωμένα εκείνα έδαφη της
νέας κατακτήσεώς του «Μικρή Α-
μερική».

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

—Επειτα, ενώ οι Αγγλοι έκαναν
κατόπιν έρετης—διάφορες γκριμά-
τσες δυσανεξίας, ο Μπέρντ δημοσί-
ευσε και το Ημερολόγιο της αποστο-
λής του.

(Ένας ατελείωτος καυγάς μεταξύ Αμερικής και Αγγλίας)

—Ο δέ «Ταχυδρόμος της Ουάσι-
γκτον», ημεπίστιμο φύλλο της Αμερι-
κανικής Κυβερνήσεως, δεν δίστασε
να γράψει σ' ένα κύριο άρθρο του:

«Οι Ισχυρισμοί της Αγγλίας στη-
ρίζονται στο ψέμα και στην ξεστο-
πισία!...

—Η Αγγλία τότε, τυφλωμένη από
θυσία, πέταξε το τελευταίο της από-
στη μέση, λέγοντας σ' ένα κύριο αρ-
θρο το «Μαγγεστριανό Φύλλον»:

«Ο Νότιος Πόλος είναι Αγγλικός,
διότι πρώτος έφτασε εκεί κάτω ο
πλοίαρχος Σκότ — ο διάσημος εξε-
ρευνητής — ο οποίος αμέσως και
πέρασε εκεί κάτω και θάρτηκε μέσα
στος αιώνιους πάγους, τους οποίους
κατέκτησε «εν όνόματι της Αγγ-
λίας!...

—Τότε... Τότε ακούστηκε μια δυ-
νατή φωνή από τη Νορβηγία, φωνή
γεμάτη από δεινότητα αθέμιτα κι' ά-
αδιαφάνεια κύρος, η φωνή της
λαλής του διασημού Νορβηγού εξερε-
υνητού ταχυπόχρου Τρίγκεβε Γκρόν-
ν, ο οποίος έδωσε ολοκάθαρα:

«Πρώτος-πρώτος εξερεύνησε αλήθι-
να τον Πόλο ο Αμερικανός ποσειτά-
μενος και φίλος μου Άμουντσεν, ο
ο οποίος αμέσως και τον ονόμασε «Γη
του βασιλέως Χάκονος...» «Οπότε...
Ο Νότιος Πόλος είναι Νορβηγικό έδα-
φος!...

—Δεν σ' αμείνει, αγαπητοί μου Α-
ναγνώστες, η κομική αυτή υπόθεση
των εξής επίκαιρο μύθο που σκάρω-
σε η λαϊκή θρησκεία;

Δηλαδή:

Δύο ψαράδες βρήκαν την ίδια
στιγμή μια αλιβάδα και μάλωναν
ποιός να την πρωτοφάει. Ο ένας έ-
λεγε πως αυτός την είδε πρώτος, έ-
νώ ο άλλος άπαντούσε πως αυτός
την βρήκε πρώτος...

Βρήκαν έναν τρίτο, τον πήραν για
διατητή, του έδωσαν τη διαφορά τους
κι' αυτός, αφού τους άκουσε υπομονε-
τικά, τους είπε κατόπιν:

—Σηκώ την αλιβάδα στη μέση.

Πάρε σου το μισό τσούφινο κι' έσύ το
άλλο μισό, εγώ δε καταπίνω το φαί,
για να πληρωθούν τα έξοδα της δι-
κης!...

Τά ίδια μου φαίνεται πως θά πα-
θούν η Αγγλία και η Αμερική από
το Νορβηγό διατητή του μύθου...

Γιατί όμως αυτή η πολύχρονη φα-
σαρία για χώρες άκατοίχτες, έρημι-
κές κι' άφανισμένες από τα αιώνια
στρώματα των πάγων και των χι-
ονιών;

—Απολύτως, γιατί όλοι οι γεω-
λόγοι υποστηρίζουν πως κάτω από
το παρόν και παγωμένο έδαφος του
Πόλου κρύβονται άπειρα στρώματα
χρυσού, πλατίνης και γαιανόθρακων,
αυτοπόλεμοις αξίας κι' ανεκμετάλ-
λευτα ίσως τώρα...

Κοιτασκηνώσι στον Πόλο, κατά τον περασμένο αιώνα.
(Παλιά χαλκογραφία).

λγής του, από το οποίο σ' ας δίνουμε
μερικά αποσπάσματα, για να νοιώ-
σετε το μέγεθος των τραυματικών
δυσχερειών και κινδύνων που αν-
ταμεινόσαν οι τολμηροί εξερευνη-
ται στον Πόλο:

«Ογκόπαγοι και παγόμενα κα-
ταπληκτικοί μεγέθους... Γράφοι έ-
πίβουλοι και χρωμένοι σε σύννεφα
καταχνιές... Απίστευτη άρρώστια
της άτμοσφαιρας σε τέτοιον σημείο,
ώστε το αεροπλάνο να μη μπορεί να
στέκεται σταθερά στον άέρα, αλλά
να ρίχνει διαρκώς «σαβούρα» για να
γίνεται ελαφρότερο και να μπορεί να
στέκεται στο απαραίτητο για την
πτήση ύψος των 100 μέτρων!...

—Επί τέσσαρα χιλιόμετρα το «ε-
ροπλάνο του Μπέρντ — το περίφημο
«Φλόου Μπέννετ» — το οποίο ζύγι-
ζε 6,000 χιλιόγραμμα, πέταξε ανά-
μεσα από τον στενόν διάδρομο, τον

ρhes πιο μέσα στο Νότιο Πόλο, ά-
ναγκάστηκε κι' άλλες ανεξερεύνητες
ως σήμερα περιοχές, στις οποίες έ-
δωσε το όνομα «Γη του Ρομφέλλερ»
και «Γη της Μάρις Μπέρντ». «Οπτε
το κέντρο του Πόλου — ο καθαντ
Νότιος Πόλος δηλαδή — είναι Αμερι-
κανικός!...

—Ποιότρον! Ξανάβλεπε οι Αγγ-
λοι Ποιός όμως πρωτοανακ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΥ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο Βοναπάρτης και η φιλοδοξία του ν' απελευθερώσει την Ελλάδα. Ένας Έλληνας απεσταλμένος του Διευθυντηρίου. Ο μπάρις Δημόσιος κι' ο άνεμος της. Στο τραπέζι του άρχιστρατήγου. Φράσεις του Ναπολέοντος για τους Σπαρτιάτες. Προβόσεις υπέρ της Ελληνικής Δημοκρατίας. Τι γράφει ο Ναπολέων στ' «Απομνημονεύματά» του. Η μεγάλη δόξα του απελευθερωτού της Ελλάδας!

Η ιστορία της Ελλάδας είναι μετέωρη με θόρυβο του Βοναπάρτη. Στο Μιλάνο είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη των Αλυσών δημοκρατία. Είχε καταλάβει την πολιτική των Έντων κι' είχε προσαρτήσει δριμυτικά τας Ιονίους νήσους στη Γαλλία. Όταν επέστρεψε στο Παρίσι του έγινε αποθεωτική υποδοχή. Είχε εξασφαλίσει για τους Γάλλους κατακτήσεις, δόξα και ειρήνη.

Εν τούτοις δεν είχε περάσει ακόμα ένας χρόνος απ' την υπογραφή της ειρήνης αυτής και το Μάιο του 1798 ο Βοναπάρτης ξεκινούσε απ' το Μιλάνο του Τουλόν με τετρακόσια πλοία για να κατακτήσει και την Αίγυπτο! Καθώς τραβούσε προς τα εκεί, πολιορκούσε και κατέλαβε, περνώντας την οχυρωμένη Μελλά—τη σημερινή Μάλτα—που διατελούσε ακόμα υπό την κυριαρχία του τάγματος των Ιπποτών του Αγίου Ιωάννου, το οποίο και διέλυσε.

Απ' τη Μάλτα ο Βοναπάρτης έστειλε στην Κέρκυρα έναν απ' τους υπασπιστάς του, τον Λαβιόλ, γιά ν' αναγγείλει στους κατοίκους των Ιονίων νήσων τη νέα έκείνη επιτυχία των γαλλικών όπλων. Έπειδή δε προέβλεπε ότι η Τουρκία δε θα μπορούσε να μείνει άσπαστη απέναντι της επιδρομής των Γάλλων, σέ μια από τις επαρχίες της, και θέλοντας να προκαλέσει άνταρσία, διέταξε τον Λαβιόλ νά γνωστοποιήσει σ' όλη την Ελλάδα την παρουσία του στη Μεσόγειο μαζί με τον τεράστιο στόλο του, φροντίζοντας μ' αυτό τον τρόπο ν' αναπτερώσει και να κολλήσει τις εθνικές ελπίδες των Ελλήνων.

Εξ έλλου, γιά την ανάπτυξη του εθνικοαποδοτισμού των Ελλήνων, το έδαφος ήταν πια άρκετά πρόσφορο. Έπειτα από διάφορες προηγουμένες ενέργειες της Γαλλίας στην Ελλάδα, η συμβολική συνέντευξη που είχε καθιερώσει το βασιλέα Λουδοβίκο τον Δεκάτο «Εκτο μ'» είχε ανακηρύξει τη γαλλική δημοκρατία με το ψήφισμα της 19ης Νοεμβρίου του 1792, είχε διακηρύξει σ' όλη την χώρα, ότι το γαλλικό έθνος θεωρούσε σαν ελεύθερο μέλος του καθήκον να ενθαρρύνει και να βοηθήσει με την άδελφική του συνδρομή κάθε λαό που θ' αγωνιζόταν γιά ν' ανακτήσει την ελευθερία του. Και στην άπορίαν του διεκδικητικού Διευθυντηρίου, τη χρονολογημένη από τις 19 'Υετώδους του Τετάρτου 'Εκπαινετικού 'Ετους, περί άποστολής του στρατηγού Νταματιέ, ως προεβλεπτο στην 'Υψηλή Πύλη, καθοριζόταν, ανάμεσα στις άλλες όδηγες, ότι αυτός όφειλε σ' όλους να καλλιεργήσει και να εδoύξη τη φιλία των Ελλήνων. Εδώ πλέον

ο Βοναπάρτης είχε υποδεχθεί με μεγάλες ένδειξεις συμπαθείας στο Μιλάνο τον πρωτότοκο γιό του μπέη της Μάνης, τον όποιον είχε στείλει ο πατέρας του γιά νά τον συναντήσει στα 1796.

Υστερ' από λίγο το έκτελεστικό Διευθυντήριο ανέθεσε στο Δίμο Στεφανόπουλο, την εμπιστευτική διαταγή νά επισκεφθή, υπό το πρόσχημα βοτανικών έρευνών, το Μπέη της Μάνης, και νά τον ενθαρρύνει και κατάν, κάνοντας περιοδεία στην Ελλάδα, νά εμπνεύσει στους Έλληνες την ελπίδα της εθνικής των άποκαταστάσεως. Ο Μτάφ-μπα-Δίμος (όπως ήταν τότε κοινώς γνωστός ο Στεφανόπουλος) έφυγε απ' το Παρίσι, μαζί με τον άνηψό του Νίκο Στεφανόπουλο, και, κατά διαταγήν του Διευθυντηρίου, πέρασε απ' το Μιλάνο γιά νά πάρη ειδικότερες όδηγίες απ' τον εκεί ευρισκόμενο τότε Βοναπάρτη.

Ο Βοναπάρτης χαμογέλασε αινιγματικά σάν γάιδαρο νά κινήσει κάποιο μυστικό του.

Κι' ο Ώξερφ σπρώχνοντας το κάπτελο, έκανε την εξής πρόταση:

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

θόμουν μεταξύ του Ώξερφ και του Μπωαρναί.

— Είσθε Κορσικανός; με ρώτησε Ώξερφ ο Εγγένιος Μπωαρναί.

— Άλλά πριν προφτάσω ν' απαντήσω, του άποκαθήμικε, αντί έμού, ο Βοναπάρτης:

— Είνε κάτι παραπάνω από Κορσικανός. Είνε Σπαρτιάτης!...

— Σπαρτιάτης; φώναξε τότε ο Ώξερφ! Δέν άπορώ καθόλου πού κερδίσανε τόσες νίκες στην Ελλάδα, άφου έχουμε τόσους Σπαρτιάτες στο στρατό μας... Στρατηγέ! Πρέπει νά πάμε στη Σπάρτη και ν' ανακηρύξουμε κι' εκεί δημοκρατία...

Ο Βοναπάρτης χαμογέλασε αινιγματικά σάν γάιδαρο νά κινήσει κάποιο μυστικό του.

Κι' ο Ώξερφ σπρώχνοντας το κάπτελο, έκανε την εξής πρόταση:

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

— «Υπέρ της Ελληνικής δημοκρατίας».

επιτομικές πόλεις της Ελλάδας, να παρήκουν έντελώς ιδιαίτερα προσοχή σ'ε κάθε Έλληνα ή Άλβανόν ύπαιθρο της Πύλης. Μετά λίγον καιρό το Διευθυντήριο έστειλε και μοίραζε κρυφά στην Ελλάδα μια ανώνυμη επαναστατική προκήρυξη, συνταγμένη σ'ε γλώσσα δημοτική απ' τον Κωνσταντίνο Σταμάτη—συγχρόνως δέ ίδουε διά διατάγματος στην Άγκωνα της Ελλάδας έμπορικόν πρακτορείον. Για το έμπορικόν αυτό πρακτορείον ο ύπουργός των Έξωτερικών της Γαλλίας έγραφε πρὸς το συνάδελφόν του, τον ύπουργόν των Ναυτικών:

«Έννοείτε καλά ότι το έδωμά αυτό, έμπορικόν φαινομενικῶς, εινε πράγματι επαναστατικόν κομμάτιον γιά τους Έλληνες της Άλβανίας (Η-πειρου) και της Πελοποννήσου κατά της Τουρκίας, ή όποιον, εδῶ και τέσσερες σχεδόν αιώνας κρατεί υπό τον βαρύτερον των ζυγῶν, τὰ λείψανα έθνους, άλλότε τόσο ένδεδῶς».

Οι αὐτά είχαν προλαβαίνει το έδαφος, ή δέ πρόσφατες, λαμπρές νίκες των Γάλλων στην Ελλάδα ή ή λάβροδός των σιάς Ιονίους νήσους, είχαν προκαλέσει μεγάλο ένθουσιασμό ύπὸ τοῦ Βοναπάρτη, τοῦ όποιου το όνομα συνδεόταν με την άπελευθέρωσιν των καταδυναστευομένων λαῶν.

Σχετικά μ' αυτές τις ελπίδες, ο Βοναπάρτης έγραφε τότε στο Διευθυντήριο απ' την Ελλάδα, ότι στην Ελλάδα δέν είχε σβήσει ακόμα ή ανάμνησις της Σπάρτης και των Αθηνῶν. Καθώς προκύπτει δέ απ' τ' Απομνημονεύματά του, ή άπελευθέρωσις της Ελλάδος άποτελούσε τότε πράγματι μέρος των σκεδίων του.

Τι μεγάλη δόξα, έγραφε ο μέγας εξόριστος της Αγίας Ελένης, γιά εκείνον που θ' απελευθερώσει την Ελλάδα! Τ' όνομά του θα χαραχθή δίπλα σ'α δνόματά του Όμήρου, του Πλάτωνος και του Επαμεινώνδα! Αδμή την ελπίδα έγραφε τον καιρό πού, πολεμώντας στην Ελλάδα, έγραφε πρὸς το Διευθυντήριο, ότι μπόρεσά μου άπλωνόταν το βασίλειο τοῦ Αλεξάνδρου...

«Οχι άσχετη πρὸς τὰ σχέδια αυτά, έγραφε κι' ο Γάλλος νομάρχης της Ζακύνθου, ο Ρυλιέ, ήταν και ή όνομασία τοῦ Αλγαίου πέλαγους, πού ο Βοναπάρτης έδωσε στο νομό Ζακύνθου. Δέν άγνοούσε δέβαια ότι ή Ζακύνθος βρίσκεται στο Ιόνιον πέλαγος κι' όχι στο Αιγαίο, και ματαίως τοῦ έκαναν την παρατήρησιν ότι ή όνομασία αυτή γεωγραφικῶς ήταν άποπτη και σόλοισι. Άλλες συνθήκες εύντηξέστερες, δά μπορούσαν νά τή δικαιολογήσουν».

Άλλ' ή συνθήκες αυτές δέν ήταν πεπωμένο νά παρουσιαστοῦν ἐπ' της αυτοκρατορίας του.

Λίγα χρόνια μετά τον θάνατό του στην έξορία της Αγίας Ελένης επωφαιματοποιούν εκείνα πού ο Ναπολέων δέν πρόλαβε νά κάνει με την έκρηξη και την επιτυχία της Ελληνικής επαναστάσεως...

Επειτ' από λίγο—στάς 16 Αυγούστου του 1797—ο Βοναπάρτης εξέδιδε διαταγή πρὸς όλους τοῦς Γάλλους φρουροάρχους, πού ήταν σ'ε διάφορες

επικρατείες της Ελλάδας, νά παρήκουν έντελώς ιδιαίτερα προσοχή σ'ε κάθε Έλληνα ή Άλβανόν ύπαιθρο της Πύλης. Μετά λίγον καιρό το Διευθυντήριο έστειλε και μοίραζε κρυφά στην Ελλάδα μια ανώνυμη επαναστατική προκήρυξη, συνταγμένη σ'ε γλώσσα δημοτική απ' τον Κωνσταντίνο Σταμάτη—συγχρόνως δέ ίδουε διά διατάγματος στην Άγκωνα της Ελλάδας έμπορικόν πρακτορείον. Για το έμπορικόν αυτό πρακτορείον ο ύπουργός των Έξωτερικών της Γαλλίας έγραφε πρὸς το συνάδελφόν του, τον ύπουργόν των Ναυτικών:

«Έννοείτε καλά ότι το έδωμά αυτό, έμπορικόν φαινομενικῶς, εινε πράγματι επαναστατικόν κομμάτιον γιά τους Έλληνες της Άλβανίας (Η-πειρου) και της Πελοποννήσου κατά της Τουρκίας, ή όποιον, εδῶ και τέσσερες σχεδόν αιώνας κρατεί υπό τον βαρύτερον των ζυγῶν, τὰ λείψανα έθνους, άλλότε τόσο ένδεδῶς».

Οι αὐτά είχαν προλαβαίνει το έδαφος, ή δέ πρόσφατες, λαμπρές νίκες των Γάλλων στην Ελλάδα ή ή λάβροδός των σιάς Ιονίους νήσους, είχαν προκαλέσει μεγάλο ένθουσιασμό ύπὸ τοῦ Βοναπάρτη, τοῦ όποιου το όνομα συνδεόταν με την άπελευθέρωσιν των καταδυναστευομένων λαῶν.

Σχετικά μ' αυτές τις ελπίδες, ο Βοναπάρτης έγραφε τότε στο Διευθυντήριο απ' την Ελλάδα, ότι στην Ελλάδα δέν είχε σβήσει ακόμα ή ανάμνησις της Σπάρτης και των Αθηνῶν. Καθώς προκύπτει δέ απ' τ' Απομνημονεύματά του, ή άπελευθέρωσις της Ελλάδος άποτελούσε τότε πράγματι μέρος των σκεδίων του.

Τι μεγάλη δόξα, έγραφε ο μέγας εξόριστος της Αγίας Ελένης, γιά εκείνον που θ' απελευθερώσει την Ελλάδα! Τ' όνομά του θα χαραχθή δίπλα σ'α δνόματά του Όμήρου, του Πλάτωνος και του Επαμεινώνδα! Αδμή την ελπίδα έγραφε τον καιρό πού, πολεμώντας στην Ελλάδα, έγραφε πρὸς το Διευθυντήριο, ότι μπόρεσά μου άπλωνόταν το βασίλειο τοῦ Αλεξάνδρου...

«Οχι άσχετη πρὸς τὰ σχέδια αυτά, έγραφε κι' ο Γάλλος νομάρχης της Ζακύνθου, ο Ρυλιέ, ήταν και ή όνομασία τοῦ Αλγαίου πέλαγους, πού ο Βοναπάρτης έδωσε στο νομό Ζακύνθου. Δέν άγνοούσε δέβαια ότι ή Ζακύνθος βρίσκεται στο Ιόνιον πέλαγος κι' όχι στο Αιγαίο, και ματαίως τοῦ έκαναν την παρατήρησιν ότι ή όνομασία αυτή γεωγραφικῶς ήταν άποπτη και σόλοισι. Άλλες συνθήκες εύντηξέστερες, δά μπορούσαν νά τή δικαιολογήσουν».

Άλλ' ή συνθήκες αυτές δέν ήταν πεπωμένο νά παρουσιαστοῦν ἐπ' της αυτοκρατορίας του.

Η Ουγκέττη ήταν παραπολύ μπερδεμένη τις τελευταίες μέρες. Τη βασάνιζε μια σκέψη επίμονη, ένα δίλημμα δίχως λύσι ικανοποιητική κι' αναρωτιόταν κάθε λίγο μόνη της:

—Ν' άπατήσω ή νά μὴν άπατήσω τον σύζυγό μου;...

Θά βάλετε τὰ γέλια δίχως άλλο, θά την ειρωνευτήτε, θά σκώσετε τοῦς ώμους σας αδιάφορα, και θά φιθυρίσετε:

—Μωρέ, τί μας λές!... Θ' άπατή-στη, έξέρεις, ή Ουγκέττη τον σύζυγό της και κάτι τρέχει!...

Κι' όμως άγχετε άδικο, γιὰτί ή άμνηστία της Ουγκέττης στηρίζεται σ'ε πολύ σοβαρές και δικαιολογημένες άφορμές: Πρώτον, δέν εινε καμιά ξευραλισμένη—όπως θά φαντάζεστε—όσα και καμιά μαϊμού στην έμφανισιν. Άπαναντίας, μόλις τη βλέπει κανένας, γοητεύεται από τη χάρι της και την ύμωφιά της.

Και δεύτερον, ή Ουγκέττη είχε άκλόνητη πεποίθησιν, πώς αν άπατούσε τον κακίονό τον σύζυγό της, θά-χανε το πέν: Τὸν έγωισμό της, την άξιοπρέπεία της, την υπέροχην εκείνην εχρησίευσιν πού νοιούδουν ή ψυχές συνειδήσεως κι' είχε τη γνώμη πώς γάγοντας αυτά, δέν θά μπόρουσε νά τ' άναγκάσει με καμιά άπολότως ένοχη ήδονή!...

Μπορώ τες... Βοήσῶ τις σκέψεις της αυτές πολύ άξέπαινες—μά τον Θεό—κι' είμαι καταγοητευμένος με το νοικοκυρεμένο και φρόνιμο μοναχάκι της ήρωίδος μου...

Όστόσο, θέλει ο καλόγερος ν' άγίσση, μά τον άρίουν οι διάβολοι;... Έτσι συμβαίνει και με την καλή μου Ουγκέττη: Άγαπάει ελκρινά τον σύζυγό της, αγαπάει ελκρινά την άξιοπρέπεία του έαυτού της, πιστεύει στον Θεό, και βρίσκει πώς μια ταπεινή κι' άνάξια προσοχή θά μείωνε την έγωιστή της και θά λέρωνε την ψυχή της.

Μά έλα πάλι πού εινε Μάνης... Έλα πού άνθίζουν και μουκουρίζουν τὰ διαλεγτά λουλούδια τοῦ κήπου της!... Έλα πού βόσκονται άκούμπι-σμένη στὸ παράθυρό της—9 ή ώρα βράδυ—μέ σβυσμένο το ήλεκτρικό και με τον πύο κομψό δανδὴ των σαλονιών στὸ πλευρό της... Έλα πού λείπει ο σύζυγός της σ'ε έπείγουσα συνεδρίαση της λέσχης του και θά γυρίσει τὰ μεσάνυχτα;... Κι' έλα πού ο κομψός δανδὴς της—ο Έδμόνδος, διάολε, ο Έδμόνδος!—της μουρμουρίζει διαρκῶς τὰ πύο σαγηνευτικά έρωτικά γλυκόλογα;...

Άαα!... Έ'νε φοβερό κι' άπορώ πώς άντέχει ακόμα και δέν γλυστράει στὸν κατήφορο ή ένάρησιν κι' άγνή Ουγκέττη μου!...

Μά... ή στιγμή τώρα εινε κρίσιμη: Αὐτὸς ο έρωτὶλός ο Έδμόνδος περνάει τὰ μπράτσα του γύρω στὸ λυγρό κορμάκι της Ουγκέττης μου. Τὰ χαράρινα λόγια του άρχίζουν πειά νά την μεθούν, τὰ έντονα άρώματα της μουρωμένης νύχτας την χαλίζουν, τὰ όπλα πού ύπερσπινίζουν ὡς τη στιγμή εκείνη την άρεστή της, άρχίζουν νά σκουρίζουν, κι' ή ήρωίδα μου ξεαλλάει και νικημένη, ψιθυρίζει μ' έγκατάλειψη:

—Τί ώμορφο νυχτιά... Τί ποιήσεις. Άχ, πόσο είμαι εύτυχισμένη!...

Κι' ενώ ο Έδμόνδος της δυναμώ-

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΜΠΕΡ, ένας όμορφος και δυνατός νέος, ηλικιακώς από τα θερμά σπόρ. ΜΑΡΙΑΝΝΑ, μία όμορφη νέα.

(Η σκηνή σε μία βίλλα της Ντωβίλ, το καλοκαίρι).

ΜΑΡΙΑΝΝΑ, (μπαίνοντας από τον κήπο). — Τι όμορφα που είναι εδώ!

ΡΟΜΠΕΡ, (εκπληκτικός). — Έσείς! Στο σπίτι μου!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ, (γελώντας). — Είπε λοιπόν τόσο τρομερό;

ΡΟΜΠΕΡ. — Τι συμβαίνει;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Μα τί επάδωτε; Δεν συμβαίνει τίποτε... Μου είπατε πως φεύγατε και πέρασα να σας αποχαιρετήσω. Λοιπόν; Φεύγατε σήμερα;

ΡΟΜΠΕΡ. — Φυσικά...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Εξέρχεται; Στενοχωριέμαι λιγάκι που φεύγετε...

ΡΟΜΠΕΡ. — Το φαντάζομαι!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Αλήθεια... Είσατε τόσο καλός μαζί μου!... Μου λέγατε τόσο όμορφα πράγματα! Μ' άρεσε τόσο πολύ η συντροφιά σας!...

ΡΟΜΠΕΡ. — Κάποτε όμως πρέπει να ξαναγυρίσω κανείς στις δουλειές του, δεν είναι έτσι;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Θα με συλλογίζεστε άραγε καθόλου;

ΡΟΜΠΕΡ. — Αμφιβάλλετε, δεσποινίς Μαριάννα...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Όχι! Δεν με λένε πια Μαριάννα!

ΡΟΜΠΕΡ. — Δεν έχω το δικαίωμα, ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Τι απαντάτε; Που είσατε! Μου φέρνετε μ' έναν τρόπο... Μα δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι έχω ανάγκη της φιλίας σας; Θέλω μάλιστα να σας ζητήσω και μία συμβουλή...

ΡΟΜΠΕΡ. — Τι συμβαίνει;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Δεν το μαντεύετε;

ΡΟΜΠΕΡ. — Σας ζήτησαν σε γάμο;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Ακριβώς. Υποθέτω ότι τον έχετε αυτόν που με ζήτησε. Είναι ο Ρενέ Μπερτόν...

ΡΟΜΠΕΡ. — Τον ξέρω πολύ καλά, ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Προσέξτε... Εξέρχεται πόση έμπιστοσύνη σας έχω... "Αν σας άρεσει, θα πω το ναι!...

ΡΟΜΠΕΡ. — "Η γνώμη μου είναι αυτή: δεν παντρεύεται κανείς ένα πρόσωπο που δεν τον αγαπάει.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Τι σημασία έχει ο έρωτας, αγαπητέ μου φίλε. Είμαστε κι' οι δύο πτωχοί. Θα μπορούσαμε να υποφύσουμε τη ζωή...

ΡΟΜΠΕΡ. — Μαριάννα, ακούστε: Αυτό που λέτε δεν είναι διόλου σωστό. Θέλετε να σας μιλήσω πιο καθαρά; Ρωτήστε τον εαυτό σας: "Αν ήθελε να με πάρει στην άρραβώνα του, θα το δεχόμουν μ' ευχαρίστηση; Θα τον αγαπάω κι' εγώ;". "Αν μπορούσε να πηγαίνει μαζί μου, τότε, έμπρός! παντρευτείτε τον Ρενέ Μπερτόν... "Αν όμως απαντήσετε όχι στον εαυτό σας, ο γάμος σας θα είναι ένα θάνατο, μία ανώφελη θυσία... Καταλάβετε; Και τώρα ρωτήστε τον εαυτό σας...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Είσατε, μ' την αλήθεια, πολύ περσογός! Αυτές είναι άδολές ιδέες! Δεν ρωτώ εγώ τον εαυτό μου γ' α τέτοια πράγματα... "Αν τον ρωτούσα...

ΡΟΜΠΕΡ. — "Αν τον ρωτούσατε; Θα λέγατε μίαν όχι; Πάντα το όχι;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Το φοβόμαι!

ΡΟΜΠΕΡ, (ταρακωμένος). — Τότε... τότε τι να σας πω; Είμαι της γνώμης ότι δεν πρέπει να παντρευτείτε τον Ρενέ Μπερτόν... Είσατε τόσο δειλός...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΤΥ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

διαφορετική από τις άλλες!... Είσατε μία εξαιρετική ύπαρξη!... Είσατε μία μοναδική γυναίκα!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Τότε γιατί δεν μου ζητάτε έσείς το χέρι μου;

ΡΟΜΠΕΡ. — Εγώ;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Ναι, Ναι. Έσείς!

ΡΟΜΠΕΡ. — Γιατί εγώ... δεν σας άξιζω.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — "Α, φίλε μου, νόμιζα ότι θα είσατε λίγο ειλικρινής μαζί μου. Αυτό που είπατε δεν είναι αλήθεια. Το έχετε πολύ καλά... Εξέρχεται ακόμα τί σκάπτοι για σας.

ΡΟΜΠΕΡ. — Δεν μου το είπατε ποτέ.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Δεν σας το έγραψα...

ΡΟΜΠΕΡ. — Είσατε πολύ καλή μαζί μου.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ, (σηκώνεται). — Κι' έσείς μ' έμένα... Έλάτε... Βλέπω ότι σας στενοχωρεί η πρότασή μου. Την άποψή μου...

ΡΟΜΠΕΡ. — Ήταν τόσο φυσικό να γίνει φίλη σου...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — (σαν να ξυπνά από ένα όνειρο). — Τι λέγατε λοιπόν; "Α! ναι... Δεν πιστεύετε στο γάμο! "Ε, κι' ύστερα; Ούτε κι' εγώ πιστεύω... Πιστεύω όμως σε σας... στην αγάπη σας... Είμαι έλκευμένη... Εξέρχεται πολύ καλά τι κάνω... Ρομπέρ, έχω μίαν ιδέα... Είμαι δική σου!... Θέλω να γίνει φίλη σου...

ΡΟΜΠΕΡ. — (κατάχλωμος). — Γι-νετε γυναίκα μου!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Τώρα πια είναι πολύ αργά!

ΡΟΜΠΕΡ. — Σας ζήτησα το χέρι σας...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Σας το άρνούμαι.

ΡΟΜΠΕΡ. — Μαριάννα, θέλω να γίνετε γυναίκα μου!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Για πόσον καιρό; Ξεχάσατε τι μου είπατε;

ΡΟΜΠΕΡ. — Σας είπα μία αλήθεια... Με τραβούν οι φρενίτικοι θεοί... Μα τί μ' άποτρέπει να παντρευτώ; Δίχως να πιστεύω στον αόριστο έρωτα; Μαριάννα, άς γίνουμε νόμιμοι έραστές... "Ας μη σκανδαλισώ με τους δικούς μας. Θέλω να σας ξέρω ή μητέρα μου... Θέλω να με ξέρουν οι γονείς σας... Υποχωρείτε; Μ' άτι θέλετε... Δεν ζούμε μόνοι μας...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Τι άνιπόφρη που είναι η λογική σας!

ΡΟΜΠΕΡ. — Έλάτε... "Ας ζή-

ΡΟΜΠΕΡ. — (κατάχλωμος). — Γι-νετε γυναίκα μου!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Τώρα πια είναι πολύ αργά!

ΡΟΜΠΕΡ. — Σας ζήτησα το χέρι σας...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Σας το άρνούμαι.

ΡΟΜΠΕΡ. — Μαριάννα, θέλω να γίνετε γυναίκα μου!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Για πόσον καιρό; Ξεχάσατε τι μου είπατε;

ΡΟΜΠΕΡ. — Σας είπα μία αλήθεια... Με τραβούν οι φρενίτικοι θεοί... Μα τί μ' άποτρέπει να παντρευτώ; Δίχως να πιστεύω στον αόριστο έρωτα; Μαριάννα, άς γίνουμε νόμιμοι έραστές... "Ας μη σκανδαλισώ με τους δικούς μας. Θέλω να σας ξέρω ή μητέρα μου... Θέλω να με ξέρουν οι γονείς σας... Υποχωρείτε; Μ' άτι θέλετε... Δεν ζούμε μόνοι μας...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Τι άνιπόφρη που είναι η λογική σας!

ΡΟΜΠΕΡ. — Έλάτε... "Ας ζή-

ΡΟΜΠΕΡ. — (κατάχλωμος). — Γι-νετε γυναίκα μου!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Τώρα πια είναι πολύ αργά!

ΡΟΜΠΕΡ. — Σας ζήτησα το χέρι σας...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Σας το άρνούμαι.

ΡΟΜΠΕΡ. — Μαριάννα, θέλω να γίνετε γυναίκα μου!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Για πόσον καιρό; Ξεχάσατε τι μου είπατε;

ΡΟΜΠΕΡ. — Σας είπα μία αλήθεια... Με τραβούν οι φρενίτικοι θεοί... Μα τί μ' άποτρέπει να παντρευτώ; Δίχως να πιστεύω στον αόριστο έρωτα; Μαριάννα, άς γίνουμε νόμιμοι έραστές... "Ας μη σκανδαλισώ με τους δικούς μας. Θέλω να σας ξέρω ή μητέρα μου... Θέλω να με ξέρουν οι γονείς σας... Υποχωρείτε; Μ' άτι θέλετε... Δεν ζούμε μόνοι μας...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Τι άνιπόφρη που είναι η λογική σας!

ΡΟΜΠΕΡ. — Έλάτε... "Ας ζή-

σοιμε μαζί όσο αγαπάσκατε... "Όσο κρατήσει αυτό το γλυκό όνειρο της αγάπης μας... "Επειτα, αντί να δεχτούμε τη μονοτονία και την αδιαφορία ενός έρωτος που έχει σβήσει, πια, άς προτιμήσουμε να χωριστούμε σαν δυο καλοί φίλοι... Το δέχστε αυτό, Μαριάννα;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Κάνετε ό,τι θέλετε... Δεν μ' ενδιαφέρει αν θα παντρευτούμε ή αν δεν θα παντρευτούμε... "Επειτα το μέλλον είναι τόσο μακρινό!... Κανονίστε τα πράγματα όπως θέλετε έσείς... "Επιδοκιμάζω τα πάντα από τώρα... Κι' όταν θάρρη ο καιρός που λέτε, μη φοβάστε, θα καταλάβω πριν από σας ότι δεν μ' αγαπάτε πια!...

ΡΟΜΠΕΡ. — Προσέξτε... Πουλάτε την ψυχή σας.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Τώρα πια είναι πολύ αργά. Την έχω κλάψει πούλησει!

ΡΟΜΠΕΡ, (δεν μπορεί πια να συγκρατηθή). — Μαριάννα! "Α! Πόσο σ' αγαπώ! Πόσο σ' αγαπώ! (Γονατίζει μπροστά της και της φιλάει τα χέρια). "Α! Δεν μπορούσα πια! Δεν μπορούσα ν' αντέξω!...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Κι' όμως, αν δεν έρχομαι εγώ, δεν θα μ' άγατατε τίποτα. Θα φεύγατε από τη Ντωβίλ, θα γυρίζατε στο Παρίσι, δίχως να μ' άγατατε τίποτα! Κι' ίσως δεν θα σας ξανάβλεπα πια!...

ΡΟΜΠΕΡ. — "Ερευνα με την καρδιά ραγιαμένη... Μα μίανωσ' άποφάσισε ως το τέλος να φύγω; Μαριάννα! Σας ξεχάσω! Ξεχάστε αυτά που σας είπα. Μου φέρνατε την ευτυχία κι' εγώ παύαμνα... Τι άνόητος που ήμουν! Συγγνώμ' με, Μαριάννα. "Ε, λεγα ψέμματα. "Εκρηξα τη σκέψη μου. Μα τώρα σ' άνω την αλήθεια: Σ' αγαπώ! Κι' εγώ θα μ' άγατάς πάντα; Πόσον καιρό θα μ' άγατάς; Πάντα, δεν είν' έτσι; Πάντα! Σ' όλη σου τη ζωή!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — Ρομπέρ, δεν θέλω τους όρκους σου. Είμαι τόσο ευτυχισμένη που σου δίνω μια δίχως να συλλογίζομαι το μέλλον, δίχως υπολογισμούς. Έτσι, έλευθερα... Μή λέτε λοιπόν "πάντα!... Ποιος ξέρει πόσο θα κρατήσει η αγάπη μας;

ΡΟΜΠΕΡ. — Σ' αγαπώ! Δεν ξέρω τίποτ' άλλο... Δεν μπορώ να πω τίποτ' άλλο... "Εσένα ζητώ πάντα! "Εσένα περιμένω... Ποιά είσαι; "Η ματιά σου με κάνει να τρέμω σαν μικρό παιδί... Θέλω να γίνω μεγάλος για σένα, να πολυμύσω, να θριαμβώσω... Είμαι τόσο όμορφη! Είναι τόσο όμορφη η ζωή κοντά σου! Δεν πιστεύω πια παρά μονάχα σ' έσένα! Είμαι!...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ. — (σαν τρομαγμένη). — Σόπα, Ρομπέρ!...

ΡΟΜΠΕΡ. — Πόσο σοβαρά είναι τα μάτια σου! Τι συλλογίζεσαι, Μαριάννα;...

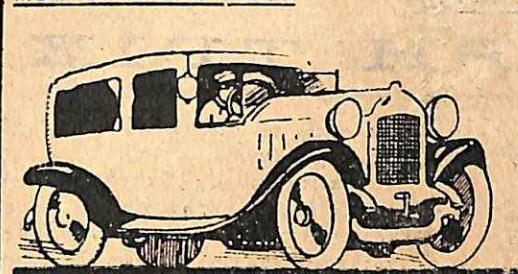
ΜΑΡΙΑΝΝΑ, (κρύβεται στην άγκαλιά του σαν μικρό κορίτσι). — Ρομπέρ, σε φοβάμαι... Φοβάμαι τον εαυτό μου... Με φοβίζει η μεγάλη μας ευτυχία!... Πώς μπορεί να είναι τόσο δυνατή η αγάπη; Πώς μπορεί ν' αγαπιούνται τόσο πολύ δυο άνθρωποι;

(Ο Ρομπέρ τη σπρώχνει στην άγκαλιά του με δύναμη. Κι' οι δυο τους σκύβουν το κεφάλι και κλαίουν σιωπηλά σαν να μη μπορούν ν' αντέξουν σε μία τόσο μεγάλη ευτυχία).

ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΤΥ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE DECAMBRA

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ...

Ενώ πλησίαζαν στη γωνία του τουβλεβάρτου Σεβαστουπόλεως, χτύπησε έλαφρά το τζάμι και τού είπε :

— Δεν πάω στο Βοτανικό, άλλαξα πια γνώμη.

— Πολύ καλά, κυρία...

— Μήπως ξέρεις εσύ κανένα μικρό έστιατόριο στα έξοχα τουβλεβάρτα, για να δειπνήσω;

— Δεν θα όρθητε κανένα πολύ καλώς πρέπει εκεί κάτω, είνε ό-λα πολύ φτωχά...

— Μα ίσα-ίσα κι' εγώ τέτοιο ακριβώς θέλω να όρω.

— "Α, τέτοιο; Είνε ο "Μπαρ-μπα-Λεοπόλδος", όπου τρώει κανένας έξοχα με δέκα φράγκα μονάχα.

— Τράβα, λοιπόν, για εκεί! Θα φάμε μαζί στο "Μπαρμπα-Λεοπόλδος".

Ο σωφέρ, ακούγοντας αυτά τα λόγια, γύρισε έξαφνα πίσω κι' η δούκισσα κατάλαβε από την έκφραση του προσώπου του την εκπληξή του.

— Ναι, τού είπε. Θα φάμε μαζί έκτος... αν δεν σου άρέσει ή συντροφιά μου...

— Τι λέτε, κυρία!...

— Τότε έμπρός!

Σε λίγο το ταξί σταματούσε μπροστά στην πόρτα του "Μπαρμπα-Λεοπόλδου". Πρώτη κατέβηκε η δούκισσα κι' έγνεψε στον σωφέρ να την ακολουθήσει.

— Τ'ό λένε στ' αλήθεια, κυρία; είπε ο σωφέρ. Θέλετε να φάμε μαζί;

— Μ' άρεσει... Θέλω να σου κάνω το τραπέζι. Μήπως φοβάσαι μην έκτεθείς κατά το δείπνο;

— Τότε επιτρέψατέ μου, κυρία, να βάλω κάπου τ' αυτοκίνητό μου για να μ' άφήσω τον αριθμό του κανένας άστυφύλα-

ρισσότερο την προσοχή και την γοήτευσαν ήταν το σιληρό βλέμμα του, μέσα στο όποιο διασθανόταν την άμφοση περιπέτεια που κυνηγούσε.

Ποιό νάταν τ' όμορφο γερό παλληκάρι; Μήπως ήταν κανένας σωματέμπορος που ή έπιγειρήσεις του είχαν αναγάγει ύστερα από μακρά ταξείδια, ή κανένας άπόφοιτος των κατέρων που είχε άποφασίσει να ζήσει σαν άνθρωπος το όπολοιο διάστημα της ζωής του;

Προπαντός όμως της άρεσε ή μετριοφροσύνη του προσκεκλημένου της, ό όποιος πολύ σπάνια μιλούσε για τον εαυτό του κι' άπέφυγε ν' άπαντά σε μερικές άδιάκριτες ερωτήσεις της. "Η ζωή του έμοιαζε μ' ένα δειλίο κλειστό που όσυχολα θα μπορούσε κανένας να το διαβάσει.

— Τόσο το καλύτερο όμως! είπε μέσα της ή δούκισσα. Είμαι

πολύ ευχαριστημένη από την άνελπιστη περιπέτεια που ζητούσα και μ' άρέσει πολύ ή συμπεριφορά αυτού του άγνώστου πληρέ με το σκοτεινό παρελθόν...

"Εξαφνα ένοιωσε το γόνατο τού σωφέρ να έγείλει στο δικό της άνεπαίσθητα στην αρχή, περισσότερο ύστερα. Μία ήδονική άνατριχίλα πέρασε άπ' τη ριγίλη έπιδερμίδα της δούκισσας κι' ή καρδιά της πλημμύρισε από ένα πρωτόγονο μεθύσι!

Στα φρούτα ή δούκισσα ήταν γεμάτη γαρά κι' έτρωγε μ' άφάνταστη όρεξη, αν και τα φαγητά δεν ήταν τόσο έλκευτά.

"Εξαφνα άνατριχίλασε και πάλι, όταν ένοιωσε ν' άκουμπά στο γυμνό μπράτσο της το άαρό χέρι τού σωφέρ, τού έργατή αυτού με το ύποπτο παρελθόν.

Της φάνηκε σαν να τη φλόγιζε κάτι, τινάχτηκε λιγάκι και τού είπε σιγαλά με μισοκλεισμένα μάτια που καθέρφτιζαν την ήδονή:

— Ξέρεις, άγαπητέ μου, τί νος μπράτσο άγγίζεις έτούτη τη στιγμή;

— "Οχι.

— "Ε, λοιπόν, μάθετο!... Της δούκισσας του Μπαουσώτερ.

Συγγνώμης έκτύταξε τ' σιληρό μάτια τού σωφέρ για να ίδη ποιά έντύπωση τού έκαμαν τ' ά-για της. "Εκείνος όμως χαμογέλασε κι' άπάντησε με την ίδια άπλόητητα :

— "Αφού μ' άναγνώρισατε έσείς το μυστικό σας, πρέπει να σας πω κι' εγώ το δικό μου. Το χέρι που σας άγγισε πρό όλίγου είναι τού πρίγκηπος Δημήτρη Μιχαήλοβιτς, άνεψιού τού τελευταίου Τσάρου!...

"Αν δεν με πιστεύετε, κυντάξτε την ταυτότητά μου στην άδεια που έχω ως σωφέρ."

Η δούκισσα όμως χωρίς να προσέξη καθόλου στο χάρτι που της έδειχνε, σηκώθηκε κατακόκκινη, πέταξε έκαστο φράγκα με θυμό στον ύπάλληλο και φώναξε :

— Κι' ήταν άνάγκη να μ' άναγνώρισε αυτό; Σε προτιμούσα λοιπόν άνθρωπο... "Εχασα την βραδείά μου.

Κι' έφυγε.

— Πολύ παράξενη είνε ή φιλενάδα σου, είπε ο ύπάλληλος γελώντας στον κατάπληκτο σωφέρ.

Κι' έκείνος τού άπάντησε με βλη την άσιατική μοιρολατρεία, κουνώντας το κεφάλι του :

— Γυναίκα δεν είναι; Μπορεί να της πης και τίποτα!...

πολύ ευχαριστημένη από την άνελπιστη περιπέτεια που ζητούσα και μ' άρέσει πολύ ή συμπεριφορά αυτού του άγνώστου πληρέ με το σκοτεινό παρελθόν...

"Εξαφνα ένοιωσε το γόνατο τού σωφέρ να έγείλει στο δικό της άνεπαίσθητα στην αρχή, περισσότερο ύστερα. Μία ήδονική άνατριχίλα πέρασε άπ' τη ριγίλη έπιδερμίδα της δούκισσας κι' ή καρδιά της πλημμύρισε από ένα πρωτόγονο μεθύσι!

Στα φρούτα ή δούκισσα ήταν γεμάτη γαρά κι' έτρωγε μ' άφάνταστη όρεξη, αν και τα φαγητά δεν ήταν τόσο έλκευτά.

"Εξαφνα άνατριχίλασε και πάλι, όταν ένοιωσε ν' άκουμπά στο γυμνό μπράτσο της το άαρό χέρι τού σωφέρ, τού έργατή αυτού με το ύποπτο παρελθόν.

Της φάνηκε σαν να τη φλόγιζε κάτι, τινάχτηκε λιγάκι και τού είπε σιγαλά με μισοκλεισμένα μάτια που καθέρφτιζαν την ήδονή:

— Ξέρεις, άγαπητέ μου, τί νος μπράτσο άγγίζεις έτούτη τη στιγμή;

— "Οχι.

— "Ε, λοιπόν, μάθετο!... Της δούκισσας του Μπαουσώτερ.

Συγγνώμης έκτύταξε τ' σιληρό μάτια τού σωφέρ για να ίδη ποιά έντύπωση τού έκαμαν τ' ά-για της. "Εκείνος όμως χαμογέλασε κι' άπάντησε με την ίδια άπλόητητα :

— "Αφού μ' άναγνώρισατε έσείς το μυστικό σας, πρέπει να σας πω κι' εγώ το δικό μου. Το χέρι που σας άγγισε πρό όλίγου είναι τού πρίγκηπος Δημήτρη Μιχαήλοβιτς, άνεψιού τού τελευταίου Τσάρου!...

"Αν δεν με πιστεύετε, κυντάξτε την ταυτότητά μου στην άδεια που έχω ως σωφέρ."

Η δούκισσα όμως χωρίς να προσέξη καθόλου στο χάρτι που της έδειχνε, σηκώθηκε κατακόκκινη, πέταξε έκαστο φράγκα με θυμό στον ύπάλληλο και φώναξε :

— Κι' ήταν άνάγκη να μ' άναγνώρισε αυτό; Σε προτιμούσα λοιπόν άνθρωπο... "Εχασα την βραδείά μου.

Κι' έφυγε.

— Πολύ παράξενη είνε ή φιλενάδα σου, είπε ο ύπάλληλος γελώντας στον κατάπληκτο σωφέρ.

Κι' έκείνος τού άπάντησε με βλη την άσιατική μοιρολατρεία, κουνώντας το κεφάλι του :

— Γυναίκα δεν είναι; Μπορεί να της πης και τίποτα!...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Στο "Θέατρο Κυβέλης" παίζεται τις ήμέρες αυτές ή όραία έλληνική όπερέττα τού κ. Χρ. Χαραυόλου "Όνειρο ήταν και πάει" με έξυπνο-τάτην υπόθεσιν και γλυκυτάτην μουσικήν. Πρωταγωνιστούν εις αυτήν ή συμπαιθεσάτη βεντέττα κ. Όλμπία Κωνσταντίνου-Ριτσάρδη, ή δι. Λίτσα Αλαφίδου, ό κ. Πρίντας και ό κ. Κωνσταντίνου.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΑΣΠΡΗ ΤΡΙΧΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΥΓΚΕΝΤΡΩΣΑ
άρχιστες πληροφo-
ρίες για τον δό-
κτορα Πέρου και
την μίς Φόρντ, εί-
πε ο Σίχ στη Νίχ
δύο εγώσιες το
μεσημέρι. Κι' οι δυο τους, όπως και
είπαν, ήταν ευχάριστοι άνθρωποι, συ-
νεπείθησαν δε κατά τη διάρκεια του
ταξιδιού τους με πολλά πρόσωπα
και πρό πάντων με μια νέα, της ο-
ποίας η χαμπίνα βρισκόταν δίπλα
στην χαμπίνα της δεσποινίδος Φόρντ.
Η νέα αυτή είχε γραμμένη στον κα-
τάλογο των επιβατών με το όνομα
Φλωρεντία Γκλόβερ.

— Η νέα αυτή ήξερε τη μίς
Φόρντ πριν από το ταξίδι; ρώτησε
ο Νίχ.

— Ο ειδικός υπάλληλος με πλη-
ροφόρησε ότι η δυο δεσποινίδες επι-
βιβάστηκαν χωριστά η καθεμιά στο
υπερωκεάνειο.

— Έμαθες τα χαρακτηριστικά
τους;

— Ναι... Μοιάζουν μάλλον πολ-
λό... Είπε και η δυο είκοσιπέντε
χρόνων, μελαχροινές κι' έχουν μέτριο
ανάστημα. Καθώς φαίνεται όμως, η
μίς Γκλόβερ είναι συμπαθητικότερη
και ώριμότερη, ενώ η μίς Φόρντ
φαίνεται πολύ ενεργητική και προ-
κισμένη με μεγάλη αυτοπεποίθηση.

— Έμαθες, Σίχ, τη διεύθυνση της
μίς Γκλόβερ;

— Αποδιβάσθηκε από το υπερω-
κεάνειο μαζί με το δόκτορα Πέρου
και τη μίς Φόρντ κι' απ' εκεί έμπτη-
καν κι' οι τρεις στο ίδιο αεροκίνητο.

— Είπες τα χαρακτηριστικά του
δόκτορα Πέρου;

— Ναι, είναι ένας μελαχροινός κου-
ψός κύριος, τέλειος τζέντλεμαν. Έ-
χει μικρή γενειάδα και φοράει χρυ-
σά γυαλιά. Είναι ένας εύγεντικός
και υποχρεωτικός άνθρωπος. Όπως
με πληροφόρησε το προσωπικό του πλο-
ιού, ήταν πολύ περιποιητικός πρὸς
την μίς Φόρντ κι' όλοι είχαν την
ιδέα ότι σκόπευε να της ζητήσει το
χέρι για να της πάρει την περιουσία
της. Αυτό είναι το αποτέλεσμα των
ερευνών μου.

— Πιθανόν να μην υπάρχει τίποτε
το επιληψίμο στην ζωή αυτών των
ανθρώπων, παρατήρησε ο Νίχ, αλλά
είνε μερικά πράγματα που ενισχύουν
τις υποψίες μου. Πώς η μίς Γκλόβερ,
ή οποία μόλις που μιὰ εβδομάδος
γνώρισε τη μίς Φόρντ, την ακολου-
θούσε στην Κλινική του δόκτορος
Κόυλε;

— Αυτό είναι πράγματι πολύ πα-
ράδοξο, παρατήρησε ο Σίχ.

— Άλλα το πιο ενδιαφέρον ση-
μείον είναι ότι η δυο αυτές γυναίκες
μοιάζουν εξαιρετικά μεταξύ τους.
Πάντως πρέπει να επισκεφθώ τον
δόκτορα Κόυλε. Στην Κλινική του πι-
θανόν να γνωρίσω και τις δυο νέες,
καθώς και το δόκτορα Πέρου.

— Θα πάς μεταμφιεσμένος;

— Βέβαια, απάντησε ο Νίχ, ο ο-
ποίος σκημάθηκε και συμβουλευτήκε

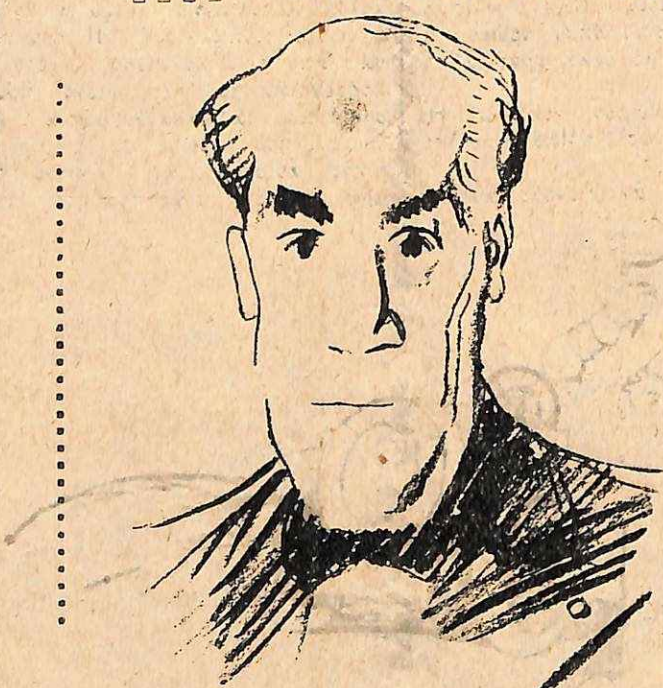
το ρολόι του.

— Και πώς θα δικαιολογήσεις την
επίσκεψή σου αυτή;

— Θα προσποιηθώ πως έχω κά-
ποια πλούσια συγγενή, την οποία
θέλω να κληρονομήσω. Θα προτείνω
λοιπόν, κάνοντάς του μια μεγάλη α-
μοιβή, στο δόκτορα Κόυλε να κλείσει
τη συγγενή μου αυτή ως τρελή
στην Κλινική του και θα του δώσω
να καταλάβει ότι θα ήμουν εσύχης
αν φρόντιζε να με εφορτάζοντα το
πέντα απ' αυτή, παρουσιάζοντας το
θάνατό της ως φυσικό. Η πονηρία
αυτή — εξακολούθησε ο Νίχ — θα
μού δώσει την ευκαιρία να καταλά-
βω το χαρακτήρα του δόκτορος Κόυ-
λε και να μάθω αν μπορεί να τον
δωροδοκήση κανείς για να τον κάνει
συνένοχο εγκλήματος...

— Η ιδέα σου είναι λαμπρή, Νίχ.
Έπειτα από πέντε λεπτά ο Νίχ, |

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Άνρι Ντυβερνουά.

με παρουσιαστικό πλούσιου αστού,
διευθυνόταν προς το Φόρντχαμ. Ή-
ταν ή ώρα μιά, όταν έφτασε στο
σταθμό. Εκεί πήρε ένα αμάξι και
διευδύνθηκε προς την Κλινική του
δόκτορος Κόυλε, η οποία βρισκόταν
πολύ μακριά από τον σταθμό.

Ο Νίχ έσφιξε ένα βλέμμα στο έ-
ξωτερικό του κτιρίου και το βάλα-
σε. Η μίς Άμαλία Φόρντ, βεβαίω-
ντας τον εισαγγελέα Νόμπλ ότι η
διαμονή του δόκτορος Κόυλε ήταν υ-
πόλογη, είχε δική.

Ο Νίχ διέταξε τον αμαξά να πε-
ριμένει, ανέβηκε διακριτικά την εξωτε-
ρική σκάλα και χτύπησε το κουδού-
κι. Ένας υπηρέτης με λινό του
άνοιξε σε λίγο την πόρτα. Ο αστυ-
νομικός του δήλωσε ότι επιθυμούσε
να συναντήσει με το δόκτορα Κόυλε.

Ο υπηρέτης τον οδήγησε τότε
στην αίθουσα αναμονής και τον πα-
ρακάλεσε να περιμένει λίγα λεπτά.
— Ο δόκτωρ, του είπε, γεμμάτι-

ζει αυτή τη στιγμή με ξένους του
από την Αγγλία.

Έπειτα από δέκα λεπτά, ο δόκτωρ
Κόυλε έπαυσε στην αίθουσα αναμο-
νής. Ήταν ένας άντρας μεγαλόσω-
μος και ρωμαλέος με μεγάλο κεφά-
λι και χονδρό λαιμό. Τα μαλλιά του
ήσαν κόκκινα και κοντοκομμένα και
τα μάτια του μικρά, γκριζά και σπι-
νθηρόβλα.

Ο δόκτωρ έριξε ένα βλέμμα έ-
ρευνητικό στο Νίχ και του έγειρε
να καθίσει, λέγοντάς του:

— Καλημέρα σας, κύριε. Συγνώ-
μη που σας έκανα να περιμένετε.

— Σας παρακαλώ, κύριε δόκτωρ,
απάντησε ο Νίχ, δίνοντας το έπισκε-
πτήριο του, επάνω στο όποιο ήταν
γραμμένο το φανταστικό όνομα Γκράν-
τον. Θα επιθυμούσα να σας συμβου-
λευτώ για μια κυρία.

Ο δόκτωρ κούταξε την κάρτα.

— Δυστυχώς, δεν μπορώ.

— Θα αναγγερίσω για το γεύ-
μα...

— Θα σας περιμένω... Θα δείτε
τη μίς Γκλόβερ;

— Όχι... Δεν ξέρετε ότι έφυγε.

— Έφυγε; Πότε;

— Σήμερα το πρωί πήρε το τρένο
του Σικάγου.

— Α! Δεν το είχα καταλάβει!

— Είπε ο Κόυλε κατασφονδίζοντας. Νό-
μιζα ότι είχε πάει να κάνει κανένα
περίπατο στη Νέα Υόρκη κι' ότι θα
γύριζε το βράδυ...

— Όχι, έφυγε...

— Δυστυχώς, δεν ξέρω.

— Πολύ καλή συμβουλή...

— Ένας φίλος μου λοιπόν, εξα-
κολούθησε ο Νίχ, μου υπέδειξε την
Κλινική σας ως την καλύτερη για
να εμπιστευθώ τη συγγενή μου για
λίγον καιρό, αν βέβαια οι όροι σας...

Ο δόκτωρ Κόυλε, καταλαβαίνον-

τας που ήθελε να καταλήξει ο συνο-
μιλητής του, τον διέκοψε λέγοντας:

— Συγγνώμη... 'Αλλ' άς μη χά-
νουμε καιρό σε κουβέντες. Δεν δέχο-
μαι πειδή υποτρόφους...

— Αλήθεια; Έκανε ο Νίχ, προσ-
ποιούμενος τον στενοχωρημένο.

— Ναι... Και όχι μόνο αυτό, άλ-
λα και τους υποτρόφους που μου έ-
χουν μείνει, θα τους στείλω πίσω στα
σπίτια τους. Πρόκειται σε δέκα πέν-
τε μέρες να φύγω για την Εβρώπη.

Θα κλείσω λοιπόν την Κλινική μου
όσο θα λείπω και δεν θα την ανοίξω
παρα μόνο κατά την επιστροφή μου.

— Άν ως τότε δεν έχει αποκατασταθεί
η υγεία της συγγενούς σας, τότε θα
την δώσω στην Εβρώπη, αυτό
σημαίνει ότι ο Νόμπλ τους υποσχέ-
θηκε να τους παραδώσει την κληρο-
νομία μέσα στο χρονικό αυτό διάστη-
μα... Μα την αλήθεια, δεν μ' άρεσει
καθόλου η υπόθεσις αυτή...

— Σαλπιγγέ ενος αυτοκινήτου, αν-
τηχώντας εκείνη τη στιγμή, διέκοψε
τις σκέψεις του Νίχ. Ο αστυνομικός
κατάλαβε πως ήταν το αυτοκίνητο
που μετέφερε το δόκτορα Πέρου και
τη μίς Φόρντ, αλλά δεν γύρισε καθό-
λου πίσω για να κούταξει.

— Όταν όμως το αυτοκίνητο προσ-
πέρασε, διέκρινε μέσα στο βάθος του,
εκτός από τη νέα που είχε δει στον
αντιβάλλο του δόκτορος Κόυλε, κι'
έναν άντρα με μικρή γενειάδα και
με χρυσά γυαλιά!

Ο Νίχ αναγνώρισε στο πρόσωπο
του ανθρώπου αυτού, σύμφωνα με τις
περιγραφές του Σίχ, το δόκτορα
Πέρου...

Δεν φαντάστηκε όμως ότι κάτω
από το δόκτορα Πέρου κρυβόταν ο
μεγαλειώτερος κακούργος της Αμερι-
κής, ο τρομερός του εχθρός ΓΑ-
ΣΤΩΝ ΝΤΥΠΗΟΝ.

ραία, αλλά στην αστυνομική δεν φά-
γηκε καθόλου συμπαιγνική. Ο Νίχ,
παρά την προσποιητή γαλήνη της,
πρόσεξε κάποια ταραχή στη ρυτι-
νισμένη της. Η γωνιάς του στόματός
της, ήταν συμμαζεμένες, σαν να συγ-
κρατούσε κάποιο ζωηρό έρεθισμό.

Ο Νίχ, μετά την αναχώρησή της,
σκημάθηκε κι' έφυγε κι' αυτός.

— Έτσι λοιπόν, η μίς Γκλόβερ
έφυγε για το Σικάγο; αναρωτήθηκε
ο Νίχ σε λίγο, όταν βρέθηκε στο α-
μάξι του. Δεν είμαι βίως και τόσο
βέβαιος γι' αυτό. Άν η υποψίες μου
έχουν κάποια βάση, η συνδιάλεξις αυ-
τή με τη μίς Φόρντ θα έγινε επίτη-
δες για να μ' εξαπατήσει...

Οι άνθρωποι αυτοί, βλέποντας ένα ξένο,
δυσπίστησαν... Ο Κόυλε μου κάνει
εντύπωση εξαιρετικού θηρίου και
η μίς δεν μ' άρεσει καθόλου. Άν η
σπείρα πρόκειται να φύγει σε δεκα-
πέντε μέρες για την Εβρώπη, αυτό
σημαίνει ότι ο Νόμπλ τους υποσχέ-
θηκε να τους παραδώσει την κληρο-
νομία μέσα στο χρονικό αυτό διάστη-
μα... Μα την αλήθεια, δεν μ' άρεσει
καθόλου η υπόθεσις αυτή...

— Αδύνατον! φώναξε ο Νόμπλ.
Απατάσαι, Νίχ!

— Όχι! Άμα λέω κάτι, είμαι
βέβαιος γι' αυτό!

— Εν τούτοις, παρατήρησε ο ει-
σαγγελέας, έχω όλες τις νόμιμες α-
ποδείξεις για την ταυτότητα της
νέας.

— Δώσω μια συμβουλή;

— Λέγε...

— Μην της παραδίσεις χέσως
την κληρονομία... Περιμένε λίγο...

— Να περιμένω; Έκανε ξαφνιασμέ-
νος ο Νόμπλ. Και γιατί;

— Περιμένε ως ότου να εξετάσω
την υπόθεσις.

Ο εισαγγελέας Νόμπλ κούταξε τον
Νίχ Κάρτερ κατάπληκτος.

— Μεγάλε Θεέ! φώναξε. Τι βέ-
λεις να πής, Νίχ;

— Θέλω να πω ότι κινδυνεύεις
να πέσης θύμα μιας θρασυτάτης
σπείρας.

— Αδύνατον! φώναξε ο Νόμπλ.
Απατάσαι, Νίχ!

— Όχι! Άμα λέω κάτι, είμαι
βέβαιος γι' αυτό!

— Εν τούτοις, παρατήρησε ο ει-
σαγγελέας, έχω όλες τις νόμιμες α-
ποδείξεις για την ταυτότητα της
νέας.

— Δώσω μια συμβουλή;

— Λέγε...

— Μην της παραδίσεις χέσως
την κληρονομία... Περιμένε λίγο...

— Να περιμένω; Έκανε ξαφνιασμέ-
νος ο Νόμπλ. Και γιατί;

— Περιμένε ως ότου να εξετάσω
την υπόθεσις.

Ο εισαγγελέας Νόμπλ κούταξε τον
Νίχ Κάρτερ κατάπληκτος.

— Μεγάλε Θεέ! φώναξε. Τι βέ-
λεις να πής, Νίχ;

— Θέλω να πω ότι κινδυνεύεις
να πέσης θύμα μιας θρασυτάτης
σπείρας.

— Αδύνατον! φώναξε ο Νόμπλ.
Απατάσαι, Νίχ!

— Όχι! Άμα λέω κάτι, είμαι
βέβαιος γι' αυτό!

— Εν τούτοις, παρατήρησε ο ει-
σαγγελέας, έχω όλες τις νόμιμες α-
ποδείξεις για την ταυτότητα της
νέας.

— Δώσω μια συμβουλή;

— Λέγε...

— Μην της παραδίσεις χέσως
την κληρονομία... Περιμένε λίγο...

— Να περιμένω; Έκανε ξαφνιασμέ-
νος ο Νόμπλ. Και γιατί;

— Περιμένε ως ότου να εξετάσω
την υπόθεσις.

Ο εισαγγελέας Νόμπλ κούταξε τον
Νίχ Κάρτερ κατάπληκτος.

— Μεγάλε Θεέ! φώναξε. Τι βέ-
λεις να πής, Νίχ;

— Θέλω να πω ότι κινδυνεύεις
να πέσης θύμα μιας θρασυτάτης
σπείρας.

— Αδύνατον! φώναξε ο Νόμπλ.
Απατάσαι, Νίχ!

— Όχι! Άμα λέω κάτι, είμαι
βέβαιος γι' αυτό!

— Εν τούτοις, παρατήρησε ο ει-
σαγγελέας, έχω όλες τις νόμιμες α-
ποδείξεις για την ταυτότητα της
νέας.

— Δώσω μια συμβουλή;

— Λέγε...

— Μην της παραδίσεις χέσως
την κληρονομία... Περιμένε λίγο...

— Να περιμένω; Έκανε ξαφνιασμέ-
νος ο Νόμπλ. Και γιατί;

— Περιμένε ως ότου να εξετάσω
την υπόθεσις.

Ο εισαγγελέας Νόμπλ κούταξε τον
Νίχ Κάρτερ κατάπληκτος.

— Μεγάλε Θεέ! φώναξε. Τι βέ-
λεις να πής, Νίχ;

— Θέλω να πω ότι κινδυνεύεις
να πέσης θύμα μιας θρασυτάτης
σπείρας.

— Αδύνατον! φώναξε ο Νόμπλ.
Απατάσαι, Νίχ!

— Όχι! Άμα λέω κάτι, είμαι
βέβαιος γι' αυτό!

— Εν τούτοις, παρατήρησε ο ει-
σαγγελέας, έχω όλες τις νόμιμες α-
ποδείξεις για την ταυτότητα της
νέας.

— Δώσω μια συμβουλή;

— Λέγε...

— Μην της παραδίσεις χέσως
την κληρονομία... Περιμένε λίγο...

— Να περιμένω; Έκανε ξαφνιασμέ-
νος ο Νόμπλ. Και γιατί;

— Περιμένε ως ότου να εξετάσω
την υπόθεσις.

Ο εισαγγελέας Νόμπλ κούταξε τον
Νίχ Κάρτερ κατάπληκτος.

— Μεγάλε Θεέ! φώναξε. Τι βέ-
λεις να πής, Νίχ;

— Θέλω να πω ότι κινδυνεύεις
να πέσης θύμα μιας θρασυτάτης
σπείρας.

— Αδύνατον! φώναξε ο Νόμπλ.
Απατάσαι, Νίχ!

— Όχι! Άμα λέω κάτι, είμαι
βέβαιος γι' αυτό!

— Εν τούτοις, παρατήρησε ο ει-
σαγγελέας, έχω όλες τις νόμιμες α-
ποδείξεις για την ταυτότητα της
νέας.

— Δώσω μια συμβουλή;

— Λέγε...

— Μην της παραδίσεις χέσως
την κληρονομία... Περιμένε λίγο...

— Να περιμένω; Έκανε ξαφνιασμέ-
νος ο Νόμπλ. Και γιατί;

— Περιμένε ως ότου να εξετάσω
την υπόθεσις.

Ο εισαγγελέας Νόμπλ κούταξε τον
Νίχ Κάρτερ κατάπληκτος.

— Μεγάλε Θεέ! φώναξε. Τι βέ-
λεις να πής, Νίχ;

— Θέλω να πω ότι κινδυνεύεις
να πέσης θύμα μιας θρασυτάτης
σπείρας.

— Αδύνατον! φώναξε ο Νόμπλ.
Απατάσαι, Νίχ!

— Όχι! Άμα λέω κάτι, είμαι
βέβαιος γι' αυτό!

— Εν τούτοις, παρατήρησε ο ει-
σαγγελέας, έχω όλες τις νόμιμες α-
ποδείξεις για την ταυτότητα της
νέας.

— Δώσω μια συμβουλή;

— Λέγε...

— Μην της παραδίσεις χέσως
την κληρονομία... Περιμένε λίγο...

— Να περιμένω; Έκανε ξαφνιασμέ-
νος ο Νόμπλ. Και γιατί;

— Περιμένε ως ότου να εξετάσω
την υπόθεσις.

Ο εισαγγελέας Νόμπλ κούταξε τον
Νίχ Κάρτερ κατάπληκτος.

— Μεγάλε Θεέ! φώναξε. Τι βέ-
λεις να πής, Νίχ;

— Θέλω να πω ότι κινδυνεύεις
να πέσης θύμα μιας θρασυτάτης
σπείρας.

— Αδύνατον! φώναξε ο Νόμπλ.
Απατάσαι, Νίχ!

— Όχι! Άμα λέω κάτι, είμαι
βέβαιος γι' αυτό!

— Εν τούτοις, παρατήρησε ο ει-
σαγγελέας, έχω όλες τις νόμιμες α-
ποδείξεις για την ταυτότητα της
νέας.

μάταιες υποψίες... Η δε σημασία
που δίνω στην υπόθεσις αυτή, πρέπει
να σε πείσει ότι η υποψίες μου εί-
νε σοβαρές...

— Είμαι απολύτως σύμφωνος...

— Άν κατορθώσεις να διαλύσεις
τις υποψίες μου, εξακολούθησε ο Νίχ,
τόσο το καλύτερο. Πές μου τώρα πό-
τε επικοινωνήσεις για πρώτη φορά με
την Άμαλία Φόρντ και ποιά ήταν
το αποτέλεσμα της πρώτης αυτής
συναντήσεώς σας;

— Μετά το θάνατο του Γκαίνου
της έγραφα και την πληροφόρησα ό-
τι την είχε κάνει κληρονόμο του.
Της έγραφα ένα μήνα ακριβώς μετά
το θάνατο του Γκαίνου, γιατί στο
διάστημα αυτό ασχολήθηκα με την
εξέτασι της υποθέσεως και την εκτί-
μησι της περιουσίας.

— Εντωμεταξύ, Νόμπλ, η εφημε-
ρίδα έγραψαν τίποτε σχετικά;

— Ναι, μου φαίνεται...

— Η φωτογραφία αυτή θα έγινε
πρό ενδεκαετίας, παρατήρησε ο Νίχ.
Έγινε βέβαια κάποια ομοιότητα μ'
αυτήν που παρουσιάζεται τώρα ως
μίς Φόρντ, μα αυτό δεν έχει σημα-
σία.

— Μα, Νίχ, τον διέκοψε ο Νόμπλ,
η μίς Φόρντ με πήγε γήεις στο υπε-
ρωκεάνειο, όπου με σύστησε στον
πλοίαρχο και στους άλλους αξιωματι-
κούς, όλοι δε την αποκαλούσαν μίς
Φόρντ.

— Αυτό δεν έχει σημασία. Μ' αυτό
το όνομα παρουσιάστηκε και μ' αυ-
τό την φωνή.

Ο εισαγγελέας Νόμπλ έμεινε με-
ρικές στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα
είπε:

— Νίχ, αρχίζω να συμμερίζω τις
υποψίες σου και δεν θέλω τίποτε
προτού βεβαιωθεί ότι δεν πρόκειται
να πέσω θύμα απάτης. Θα στείλω
έναν άντρα στην Αγγλία.

— Είπε περιττό να το κάνης αυ-
τό, Νόμπλ, γιατί οι απάτες είναι θά-
ρα και τους τα μέτρα. Δεν
μου λές, σου έκαναν καθόλου λόγο
για μια φίλη τους δεσποινίδα;

— Ναι, για τη μίς Γκλόβερ.

— Και τί έγινε η μίς Γκλόβερ;

— Έφυγε, καθώς μου είπαν, για
το Σικάγο...

— Λοιπόν, Νόμπλ, ποιος σε βεβαιώ-
νει ότι η νέα αυτή είναι η πραγματι-
κή μίς Φόρντ και ότι δεν την έχουν
βρυσκακισμένη κάπου και διαδίδουν ό-
τι έφυγε για το Σικάγο;

— Θεέ μου!... Τώρα βλέπω τα
πράγματα καθαρά. Φοβάμαι μήπως
την σκότωσαν...

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΒΑΡΓΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ας γυρίσουμε μερικά χρόνια πίσω, γιά να δούμε πως είχε σωθεί ως εκ θαύματος η Μαλφιέρα από την προμερή καταστροφή του Βελούδιου.

Μετά την κατάρρευση των υπογείων στρώων, απ' την οποία κανείς από τους συντρόφους της δεν είχε σωθεί, η Μαδρή Δούκισσα έχασε τις αισθήσεις της. Πέρισαν αρκετές ώρες κι' εξαφάνη η Μαλφιέρα, άνοιξε πάλι τα μάτια της.

Σκοτάδι βαθύ, πυκνό, άπλωνόταν γύρω της. Στην άρχή νόμισε πως είχε ξυπνήσει απ' έναν άλλο κόσμο, στην κόλαση, την αιώνια και την τρομερή...

Μα δεν άργησε να καταλάβει πως ήταν ζωντανή ακόμα. Πανούτε δυνατόν σε διάφορα μέλη του σώματος της και καθώς έφευγε το χέρι της από πρόσωπό της και το ξαναεξέζησε, το ένοιωσε ύγρο. 'Απ' αυτό κατάλαβε πως ήταν πληγωμένη.

Μα ζούσε ακόμα κι' αυτό ήταν το σπουδαιότερο απ' όλα.

Προσπάθησε, συγκινητώντας όλους τις δυνάμεις ν' αναστηθεί, μα χτύπησε το κεφάλι σε μια πέτρα. Τι σήμαινε αυτό; Τι άλλο παρά ότι βρισκόταν φυλακισμένη σ' ένα κελί που κατέστρεψε οι βράχοι κατά την κατάρρευση τους.

Πως θα έβγαινε όμως από εκεί μέσα;... Γύρω της δεν έβλεπε απολύτως τίποτα. Κατακλιώνοντας τους πόνους της άρχισε να σέρνεται μέσα στη σκοτεινιά, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει ένα πέρασμα. Μα παντού γύρω της, τα χέρια της συναντούσαν πέτρες.

Με αγωνία θανάσιμη την κοίταζε τότε, γιατί κατάλαβε πως ήταν καταδικασμένη να πεθάνει εκεί μέσα, χωρίς καμιά ελπίδα σωτηρίας.

Θα πέθαινε από εξάντληση, από πείνα, από δίψα, από ασφυξία, γιατί τα δηλητηριώδη αέρια του θάνατος την έπνιγαν. Η πιθανότητα των πόνων των θανάτων παρουσιαζόταν μπροστά της.

«Οχι... Έπρεπε να σωθί. Έπρεπε να βγί απ' αυτή την κόλαση και να ξαναγυρίσει στη ζωή. Ήταν γραφό της να ζήσει, αφού δεν είχε σκοτωθεί κατά την ώρα της κατάρρευσης.

Η απόγνωση της της δεκαπλασίαζε τώρα τις δυνάμεις και την έκανε να μη αισθάνεται τους πόνους του κορμιού της. 'Απλωσε τα χέρια της δεξιά κι' αριστερά, έσπασε τις σφαίρες της, έβγαλε τα νύχια της, αποσπώντας πέτρες πέτρες, σκάβοντας το χώμα, οβελιάζοντας με λόσσα.

Έξαφν, έβγαλε μια χαρούμενη κραυγή.

Τό χέρι της είχε χωθεί σε μια τρύπα, σ' έναν υπόγειο διάδρομο που είχε σχηματιστεί απ' τις πέτρες.

Έφερε το πρόσωπό της κοντά στην τρύπα κι' ένοιωσε να τη χτυπάει καθαρός αέρας, αέρας απ' έξω. Δεν ή-

πέρχε πια καμιά αμφιβολία ότι η τρύπα συγκοινωνούσε με το υπαίθριο.

Η Μαλφιέρα εξέτασε ψηλαφητά την τρύπα κι' είδε ότι χωρούσε να περάσει απ' αυτή σούρνοντας. Το πράγμα αυτό ήταν πολύ επικίνδυνο, γιατί πιθανόν πιά μέσα η τρύπα να στένευε και τότε θ' αναγκαζόταν να γυρίσει πίσω.

Μα αφού δεν υπήρχε άλλος τρόπος σωτηρίας, έπρεπε να δοκιμασθεί.

Αποφασιστικά, τολμηρά, έχωσε το κεφάλι της μέσα στην τρύπα κι' άρχισε να προχωρεί σούρνοντας, άργιζα και με άπειρες προφυλάξεις.

Απλωσε πρώτα τα χέρια της μπροστά γιά να βλέπει μήπως υπήρχε κανένα εμπόδιο κι' έπειτα προχωρούσε λίγο, γιά να σταθεί και να επαναλάβει κατόπιν το ίδιο.

Τα ρούχα της είχαν κατακουρελιαστεί, το σώμα της είχε γδαρθεί ολόκλητρο, μα το θάρρος της δεν έ-ξαντλείτο.

Υπέφερε τώρα σιωπηλά, γιατί ήξερε πως αν πετύχαινε στην προσπάθειά της αυτή ήταν σωσμένη.

Ο αέρας που ανέπνεε γινόταν ολοένα πιο καθαρός κι' αυτό αναπέριωνε τις ελπίδες της.

Ακόμα λίγο!... Ακόμα λίγο!... Μα πόσο μακριά ήταν ο υπόγειος αυτός διάδρομος. Της φαινόταν απειρώτως.

Πότε επί τέλους θα έβγαινε έξω; Πότε θα μπορούσε να σταθεί όρθια;... Το σώμα της είχε καταπληγωθεί, κι' αν την εγκατέλειπε το θάρρος

της, καταλάβαινε ότι θα την εγκατέλειπαν συγγρόνως κι' η δύναμεις της κι' ότι θ' ά-πέμνε εκεί που θρί-

σκόταν.

—'Οχι!... 'Οχι!... Δεν έπρεπε να γίνη αυτό!... Έπρεπε να νικήσει τον εαυτό της, την εξάντλησή της, την φύση την ίδια και να βγί έξω...

Προχωρούσε τώρα συνεώς, χωρίς να στέκεται καθόλου, γιατί φοβόταν ότι αν σταθεί, θα έμνε στο μέρος που σταμάτησε.

Μα νά, τα μάτια της που δεν έβλεπαν ως τη στιγμή εκείνη τίποτα άλλο απ' το σκοτάδι, αντικρύσαν έξω ένα θάμνο, ένα ακαθόριστο φως σε λίγων μέτρων απόσταση.

Η Μαλφιέρα κατάλαβε. Ήταν εκεί η έξοδος του διαδρόμου, η ελευθερία, η ζωή.

Τίποτε δεν την συγκρατούσε πια. Μέσα στην σκοτεινιά εκείνη τρύπα σούρνονταν σαν φίδι. Τέλος άπλωσε μπροστά τα χέρια της και δεν συνάντησε κανένα εμπόδιο.

Μια προσπάθεια ακόμα, η τελευταία και η Μαλφιέρα βρέθηκε έξω απ' την τρύπα.

Πριν όμως προφτάσει να γεμίσει το στήθος της από τον καθαρό αέρα, πού ανέπνεε τώρα, πριν προφτάσει να σπικωθεί όρθια, σωριάστηκε κάτω αναισθητή.

Είχε εξαντληθεί πια.

Πόση ώρα έμνε λιπόθυμη, ούτε κι' η ίδια δεν θα μπορούσε να το προσδιορίσει.

Όταν κάποτε συνήλθε, ο δροσερός αέρας της αύγης φυσούσε ανακουφιστικά και τα τελευταία άστρα έσβου-γαν ψηλά στον ουρανό της Νεαπόλεως.

Η ημέρα άπλωνόταν σιγά-σιγά.

Η Μαλφιέρα στην άρχή νόμισε πως συνερχόταν από ένα τραυματικό εφιάλτη, μα όταν κύταξε γύρω της θυμήθηκε όλη την πραγματικότητα.

Έβριζε μια ματιά επάνω της κι' ανατρίχασε κι' η ίδια από την φοβική που της προκαλούσε ο ένοτός της. Μία απ' τα ξεσκισμένα ρούχα της συναντούσαν η κατακαυμένη σφαίρα της.

Από την πληγή του προσώπου της έτρεχε άθρονα αίμα. Κότταξε γύρω της και βλέποντας κοντά της μια λακκούβα γεμάτη νερό από τις πελ-λευταίες βροχές, πλησίασε κι' έπλυνε τις πληγές της.

Αυτό την ανακούφιζε κάπως. Τέ-τε αναλογίζοντας τους κινδύνους που την άπειλούσαν τότε. Ασφαλώς η άρχη της Νεαπόλεως θα έστενο-σαν στα μέλη εκείνα γιά να βρουν το πτώμα της, καθώς και τα πτώ-ματα των συντρόφων της. 'Αν την έβρισκαν ζωντανή, ήταν χαμένη.

Έπρεπε να φύγη, να φύγη γρήγορα. Μα πού θα πήγαινε έτσι όπως ήταν;

Όσοι άρχισε να προχωρεί κλονι-ζόμενη μέσ' απ' τις πέτρες και τους βράχους, όταν έξαφνι σπάηκε, αντι-κρίνοντας μπροστά της ένα πτώμα.

Μια νέα γυναίκα κοιτούσαν κάτω κι' ένας βράχος πού την είχε χτυπήσει κατά την ώρα της κατάρρευσης, της είχε μεταβάλει το πρόσωπο σε μια ματωμένη πληγή.

Όπως γινόταν από τα ρούχα της κι' από μερικά σκοτωμένα πρόβατα που βρισκότουσαν κοντά της, ήταν κάποια βοσκοπούλα των περγύρων, η οποία βρισκόταν εκεί κατά την ώρα της κατάρρευσης και σκοτώθηκε.

Η Μαλφιέρα είχε σταθεί μπρός στο πτώμα της άτυχης νέας και το κύταζε.

Έξαφνι τότε μια καταχνιά σκέ-ψις φώτισε το μυαλό της.

Χωρίς να χάνη στιγμή, έγδυσε την βοσκοπούλα, έπειτα έβγαλε κι' η ίδια τα κουρελιασμένα ρούχα της και της τα φόρεσε. Κατόπιν φόρεσε η ίδια τα ρούχα της νέας.

Το αντίστροφο της ήταν σχεδόν θ-μοιο με το δικό της και δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία πως ήταν θύλη αν-εκαλύπταν το πτώμα εκείνο, θα έλε-γαν πως ήταν της Μαλφιέρας—όπως και πράγματι συνέβη.

Η Μαλφιέρα από τον καιρό που ήταν εδνομένη του φερδινάνδου τοδ Α'... είχε στα περίχωρα της Νεαπό-λεως ένα μικρό σπιτάκι, που κανέ-νας δεν ήξερε πως ήταν δικό της.

Ήσεν πόσο ήταν μισητή στη λαο και είχε αγοράσει το απόμειο αυτό σπιτί γιά να το χρησιμοποιή ως κα-ταφύγιο σε περίπτωση στάσεως. Μό-

ΤΟΥ MICHEL MOUPHY

νο ένας υπηρέτης της απολύτως ά-φοσιωμένος κατοικούσε εκεί, ο οποίος παρουσιαζόταν και ως ιδιοκτήτης του.

Η Μαλφιέρα σκέφτηκε ότι μπο-ρούσε να καταφύγη εκεί γιά μερικές ημέρες ως ότου νά συνέλθι από τις πληγές της. Έξ' άλλου σε μια μυστι-κή κρύπτη του σπιτιού αυτού είχε φυλαχμένο ένα μέρος της περιουσίας της γιά κάθε έκτακτο.

Τό καταφύγιο της άπείχε δυο πε-ρίπου χιλιόμετρα απ' τις ύπηρεσίες του Βελούδιου κι' έστριμικά μονοπάτια, περνώντας απ' την έξοχη της Νεα-πόλεως, οδηγούσαν ως αυτό.

Προχώρησε κι' έτοιμαζόταν νά μη-σ' ένα απ' τα μονοπάτια αυτά, όταν εξαφν άκουσε θόρυβο μακριά.

Γύρισε και κύταξε. Είδε τότε έν' απόσπασμα στρατιωτών που διευθυ-νόταν προς το μέρος της καταστρο-φής, χωρίς ν' αντιληφθεί την παρου-σία της.

Η Μαλφιέρα θα ήθελε πολύ νά παρακολουθήσει το απόσπασμα στίς έρευνές του, μα η παραμονή της στ' έ-μνη εκείνα, ήταν επικίνδυνη, τόσα μάστιχα πού η ημέρα προχωρούσε.

Απομακρύνθηκε λοιπόν γρήγορα-γρήγορα κι' έπειτα από μισή ώρα, έ-φθην, χωρίς κανένα εμπόδιο, στο καταφύγιό της.

Χτύπησε την πόρτα του κι' ο ύ-πηρέτης της πού της άνοιγε σε λί-γο, οπισθοχώρησε κατάπληκτος, βλέ-ποντας την κατάστασι στην οποία βρισκόταν.

Μα η Μαλφιέρα, χωρίς νά το θέ-ση εξήγησις, τον διάταξε νά κλεισ-τι καλά την πόρτα πίσω του και νά μ' άνοιξη σε κανένα, όσο εκείνη θα βρι-σκόταν εκεί.

Κατόπιν άποσύρθηκε σ' ένα δωμά-τιο και, αφού με τη βοήθεια του ύ-πηρέτου, έπέδωσε τις πληγές της, πλάνησε.

Έμνε στο κρεβάτι ένα σχεδόν άγ-νη. Στις διάστημα αυτό την περι-ποιόταν μόνο ο υπηρέτης και κανείς στη Νεάπολη δεν υποψιάστηκε ότι ή-ταν ζωντανή.

Όταν τέλος έπουλώθηκαν η πλη-γές της, πήρε τα χείματα πού είχε κρυμμένα εκεί και μετεμφισμένη σε άντρα, κατόρθωσε νά επιβιβαστεί μα-ζύ με τον υπηρέτη σ' ένα καράβι πού έφευγε γιά τη Γαλλία.

Ήγες έτσι στη Μασσαλία κι' έγ-καταστάθηκε σε μια θύλα να περί-χωρα της Νεαπόλεως, με τη ψευδό-νυμο κ. Νουά. Έκει θα μπορούσε νά ζήσει ήσυχα και πλούσια ως το τέλος της ζωής της. Μα το μίσος και το πάθος της εκδικήσεως έβραζαν μέσα της και την έκαναν νά νοσταλγεί α-διάκοπα τη Νεάπολη.

Στο τέλος, καταστρώνοντας νέα καταχνιά σκέψις δραστικής, έαναγό-ρισε στην πρωτεύουσα του βασιλείου των Δοδονικών και εγκαταστάθη-κε στο σπίτι στίς όποιες τη συναντή-σαμε ως κ. Νουά, περιτοχιζόμενη από ανθρώπους της απολύτου έμπι-στοσύνης της.

Έκει, σκορπίζοντας άθρονα χείμα-τα στους φτωχούς, κατόρθωσε νά δη-μιουργήσει ήμνη μεγάλης φιλανθρω-πίας και ν' άποκτήσει την άγάπη έ-λων των γειτόνων της, οι όποιοι, χω-ρίς νά την έχουν αντικρίσει ποτέ στο πρόσωπο, τη θεωρούσαν ως μια ά-γία.

Και τώρα, μετά την άπαραίτητη αυτή παρέκβασι, ας ξαναγυρίσουμε στή φυσική σειρά της ιστορίας μας.

ΑΝΗΣΥΧΑΣΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ

Έκείνο το βράδυ, μετά το γεύμα, ο Λαέρτης κι' η Φιλίνη είχαν κατέ-θει στο πάγκο της χαριτωμένης δίλ-λας πού τους είχε χάρισει η βασιλί-σα της Νεαπόλεως.

Ο ποιητής κι' η χαριτωμένη σύ-ζυγός του εξακολουθούσαν νά είνε πάντα έρωτευμένοι και νά λατρεύον-ται. Προχωρούσαν άργιζα μέσ' απ' τις δαντροστοιχίες πού τις φωτίζε ένα χλωμό μισοφάγγαρο και μιλούσαν τρυ-φερά.

Έξαφν, η Φιλίνη στάθηκε.

Γιατί στάθηκες, αγαπημένη μου; τη ρώτησε ο Λαέρτης.

Δεν άκουσε, Λαέρτη; του ά-πάντησε εκείνη. Μου φάνηκε πως ά-κουσα θόρυβο μέσ' απ' τα δέντρα... Μου φάνηκε πως άκουσα θύματα... Ποιος νά είνε;... Φοβόμαι...

—'Ω, αγαπημένη μου, μή φοβό-σαι... Δεν είνε τίποτα... της άπάν-

Ο Φορτουνατό τον άρπαξε μέσα στα δυνατά χέρια του...

τησε ο Λαέρτης.

Και αφού την τραβήξε κοντά του, τη φίλησε τρυφερά.

Μα την ίδια στιγμή θόρυβος κλα-δίων πού παραμεληρότουσαν άκού-στηκαν και πάλι ο Λαέρτης κι' η Φιλίνη άποσπασμένοι έ ένας απ' την άγκαλιά του άλλου. Ένας προδοτι-σμός άντήχησε, πού τ' λάμψε του φω-τίσε γιά μια στιγμή το γλυκό σκοτά-δι των κήπων.

Ο Λαέρτης έκανε μια κίνηση γιά νά φύγη τ' χέρι του στο σπυρί του και νά τρέξ νά δη τι είχε συμβεί, μα την ίδια στιγμή ένοιωσε τη Φι-λίνη νά πέφτη βαρέα επάνω του.

—'Αγαπημένη μου! 'Αγαπημένη μου! φώναξε με αγωνία. Πληγώθη-κες!

Μα ένας στεναγμός μόνο ήταν η άπάντησι της Φιλίνης.

—Θέ μου! στέναξε ο ποιητής. Μου την χάσανε!... Μου την σκο-τώσαν την πολυαγαπημένη μου!... Την ίδια στιγμή φώναξαν απ' την έπαυλη δυο υπηρέτες, οι όποιοι είχαν άκουσει τον προδοτικό κι' είχαν

τρέξει κρατώντας κανάρια.

—Έλατε! Έλατε γρήγορα! φώνα-ξε ο Λαέρτης, ο όποιος κρατούσε μέ-σα στην άγκαλιά του την άναίσθητη Φιλίνη.

Έπειτα από λίγες στιγμές, στο φώ των καναριών, έάπλωσαν την Φιλίνη στη γλότη και την κύταξαν.

Η φτωχή νέα είχε μια μεγάλη πληγή στην πλάτη, λίγο πιο κάτω απ' τον άιστερό ώμο.

Είχε τα μάτια της κλειστά και φαινόταν σαν πεθαμένη.

—Ένα γιατρό! Ένα γιατρό γρή-γορα! φώναξε ο Λαέρτης.

Ο δυστυχισμένος ποιητής, βλέπον-τας τη σύζυγό του σχεδόν νεκρή, ού-τε σκέφτηκε καν ν' αναζητήσει το δράστη του έγκλήματος.

Ένωμεταξύ ο Φοίβς και ο Ζάν Πώλ και μερικοί υπηρέτες είχαν τρέ-ξει απ' την έπαυλη κι' ενώ άλλοι απ' αυτούς μετέφεραν τη Φιλίνη στο δω-μάτιο της επάνω σ' ένα αυτοσχέδιο φορείο, δυο άλλοι έτρεχαν καθάλλα γιά νά φέρουν γιατρούς και νά είδο-ποιήσουν γιά το έγκλημα την οικο-γένεια Κοπριάνι.

μάτιο της πληγωμένης, όταν οι τε-λευταίοι, έπειτ' από μια πρόχειρη έ-ξέταση, άποφάσαν νά εξαγάγουν τη σφαίρα, η όποια είχε σπρωχθεί ανά-μεσα από δυο πλευρές. 'Απ' την έ-πιτυχία της έγχειρσεως αυτής έ-ξερπάτο η ζωή της Φιλίνης.

Ο Λαέρτης ένωμεταξύ περίμενε έξω, ανάμεσα απ' το μαρκήσιο Κο-πριάνι και το Γουλιέλμο Μάιστερ πού του κάκου προσπαθούσαν νά τον πα-ρηγορήσουν.

Τέλος, έπειτ' από αρκετή ώρα, πού φάνηκε αιώνας ολόκληρος στο στωϊκό Λαέρτη, η πόρτα του δωμα-τίου άνοιξε πάλι και στο ανοίγμα της παρουσιάστηκε μαζί με τον έναν απ' τους γιατρούς, η Έλσα.

Τό θέο πρόσωπό της φωτιζόταν, ά-πό ένα χαμόγελο γεμάτο ελπίδες πού έσπασε αυτό και μόνο, γιά νά δώση λίγο θάρρος στον ποιητή.

Ο Λαέρτης έφερε πρós αυτήν και παίρνοντας τα χέρια της, της φώναξε έκπεσινικά:

—Πάστε μου, 'Αγία Μαντόνα... Σώθηκε.

—Ναι, τού άπάντησε η μαρκησία, ο πρώτος τουλάχιστον κίνδυνος κι' ο μεγαλύτερος πέρασε.

—Έχει δίκιο η Έβροχιάτη, έ-πρόσθεσε ο γιατρός πού τη συνόδευε. Φυσικά, δεν μπορεί νά πώ ότι κάθε κίνδυνος έξελιψε... 'Αλλά άπό πέρα-σε ο μεγαλύτερος, έλπίζω νά περά-σουν κι' οι άλλοι. Η εξαγωγή της σφαίρας έγινε με τη μεγαλύτερη έ-πιτυχία. Μπορείτε νά μηψτε μέσα, κύριε Λαέρτη.

Ο Λαέρτης δεν περίμενε νά τού τ' επαναλάβει δυο φορές. Τρελλός απ' τη χαρά του, πού ήταν ανάμικτη με άγωνία, όρμησε μέσα στη δωμάτιο.

Μαί στη Φιλίνη, η όποια είχε ά-νοίξει τα μάτια της, καθόταν η Μι-νιόν, η όποια της κρατούσε τρυφερά το χέρι της μέσα στο δικό της.

Ο ποιητής γονάτισε μπρός στο κρεβάτι της σύζυγού του και παίρ-νοντας της το άλλο χέρι, τό έσπρε με λαχτάρα στα χείλη του, φιλοί-ζοντας.

—Φιλίνη μου!... Πολυαγαπημένη μου Φιλίνη!...

Η πληγωμένη άνοιξε τότε τα χεί-λη της και φιλούσε με σδυμένη φωνή:

—Λαέρτη!

Έπειτ' από λίγη ώρα, η Φιλίνη κοιμόταν υπό την επίδοσι ενός νο-σοκομικού πού της είχαν δώσει οι για-τροί. Στο πλευρό της στενοχωρού-ν η Μινιόν κι' η Έλσα.

Έξω, στο διπλανό δωμάτιο, ο Τζο-βάννι, ο Γουλιέλμος, ο Λαέρτης κι' οι δυο έθνοποιοι συζητούσαν πώς μπο-ρούσε νά είχε διαπράξει το έγκλημα.

Αναμείβοντας καταλάβαιναν όλοι τους ότι αυτό αποτελούσε μια προσι-δοποίηση, μια άπαρχή κατανομών συμφερότων.

—Μα πώς μπορεί νά έκανε αυτό το έγκλημα; είπε ο Γουλιέλμος. Δεν έχουμε πια έθροους. Οι έθροιοί μας εξαφανίστηκαν στην κατάρρευσι του Βελούδιου. Έχουν περάσει έξη χρό-νια από τότε.

—Ναι... Φιλόσοφος ο μαρκήσιος ντε Κοπριάνι, σκεφτικός. Πώς όμως θα μπορούσε νά κάνει ένα τέτοιο έγκλη-μα κατά της φτωχής Φιλίνης... Μη-πως...

('Ακολουθεί)

Ο Λαέρτης τραβήξε κοντά του τη Φιλίνη και τη φίλησε τρυφερά.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

Η μοιραία γυναίκα που θέλει να πάει πειά να είνε... μοιραία. Η δλεβρίχ επίδρασις του Στέρνμπεργκ στην Ντήτριχ. Όπου η ζωή της γίνεται ένα τρομερό και συνεχές μαρτύριο. Ο έρωας και τα νεύρα του ημιπαράφρονος συνδέτου. Η φίλια της Ντήτριχ με το Σεβαλιέ. Όπου ο Σεβαλιέ της ξαναδίνει τη χαρά, κτλ.

κοσμοζακού σμίνη, μοιραία γυναίκα, που βρίσκεται τώρα περαστική από το Παρίσι, περνώντας στη Γερμανία, μια ζωή μόνιμα φτωχική, και περιωρισμένη με το σύζυγό της, το διεθυντή οργάνων Ρούντολφ Σίμπερ, ως τη στιγμή που την ανέλαβε ο μεγάλος σκηνοθέτης Γιάζεφ φον Στέρνμπεργκ. Την διάλεξε ανάμεσα σε πενήντα άλλες γυναίκες που παρουσιάστηκαν, ύστερ' από μια σχετική δημοσίευση της «Ούφα», στο στούντιο της Νιουμπάμπελμπεργκ, για να διεκδικήσουν τον πρώτο ρόλο στο φιλμ «Γαλάζιος Άγγελος». Η εκλογή του σκηνοθέτου, έπεσε άμεσως, χωρίς διασταυρώσεις, στην Ντήτριχ. Έτσι δέ την έκανε βασισμένη από τη μία μέρα, στην άλλη. Και από τον καιρό που την πήρε μαζί του στο Χόλλυγουντ, την ανέθεσε στον ούσανό της δόξας.

Από τότε, η σάλπιγγας της φήμης διαλάλουν τ' όνομα της Μάρλεν Ντήτριχ στα πόδια της οικογένειάς της. Η Ντήτριχ έγινε η «μοιραία γυναίκα», ο πιο ένδοξος αντιπροσωπευτικός τύπος του σέξ-άπλ. Η έφημερίδες και τα περιοδικά όλου του κόσμου δημοσιεύουν και την παραμικρή εἰδησι που την αφορά. Και πολλοί μνηστικά γυμνασίου έχουν τη φωτογραφία της στην τάξη τους, στη μυστική θέσι του πορτοφολιού τους.

Μα ποιά είναι η αλήθεια για την προσωπικότητα αυτής της γυναίκας; Τό μέτωπό της είνε πάντοτε ρυτίδων από τους στοχασμούς και τις έγνοιες. Είνε ένας από αυτούς τους γυναικείους δαίμονες που μαγεύουν και κατατατρίζουν τους δυστυχισμένους άνδρες. Μήπως είνε μια γυναίκα «έξοικον» με παρόξενι γούστα, η, απεναντίας, μια ευνοϊκότερη καλλιτέχνισσα, καλή σύζυγος και καλή μητέρα;

Φαίνεται ότι το μυστήριο της Μάρλεν Ντήτριχ δεν είνε τόσο περίπλοκο, όσο θέλουν να το παραστήσουν μερικοί. Η Μάρλεν είνε, απλούστατα, μια μοιραία γυναίκα, της οποίας η μοναδική επιθυμία είνε να πάει... να είνε μοιραία! Η ξανιά αυτή καλλιτέχνισσα διατάζει τώρα ποιά από τους δύο δρόμους ν' ακολουθήσει. Ο ένας οδηγεί στη Γερμανία, όπου μπορεί να ξαναβρεί τ'ον Στέρνμπεργκ, τον σκηνοθέτη που την ανέλαβε. Και ο άλλος οδηγεί στο Χόλλυγουντ, όπου την περιμένει με το γαμήλιο στή χείλη, ο Μωρίς Σεβαλιέ, η καινούργια συμπαίχισσα.

Από τη μία μεριά, την περιμένουν η δουλειά και η υποταγή στον τυραννικό, παρόξενι και μεγαλομανή Γιάζεφ φον Στέρνμπεργκ. Και από την άλλη, η ανεξαρτησία, η εθνομία, η χαρά της ζωής με το Μωρίς. Ποιά απόφαση θα λάβει την τελευταία στιγμή;

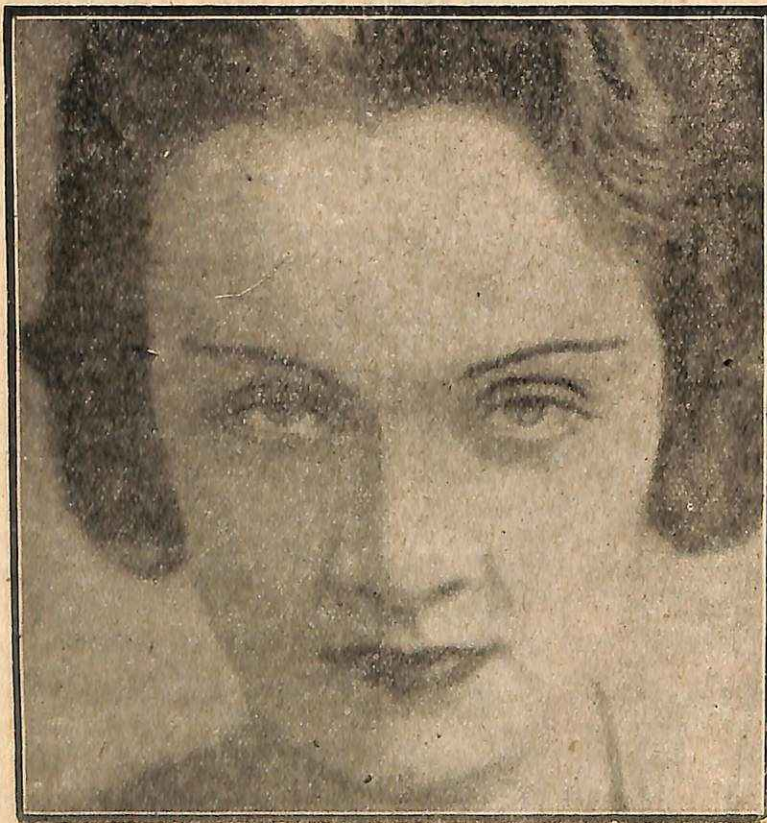
Η Μάρλεν; Στο έρωτά της αυτό, ούτε η ίδια δεν μπορεί ακόμα να δώσει μια απάντηση. Το γεγονός είνε ότι περνάει τώρα μια μεγάλη ήθικη κρίσι. Τώρα μόλις ανακαλύπτει την πραγματική ζωή—έξω από τα φώτα των σκηνών. Και το θέματα αυτό την έχει συγκλονίσει βαθύτατα...

Όταν η Μάρλεν Ντήτριχ έφτασε στο Χόλλυγουντ, ήταν ακόμα μια νεαρά καλλιτέχνισσα λίγο ντροπαλή και λίγο οδισμένη. Είχε κοπιάσει πολύ ως τότε να επιβληθεί στο καλλιτεχνικό στερέωμα. Η τύχη δέν της είχε ακόμα χαμογελάσει... Γεννημένη φτωχή, χόρευε στην αρχή και τραγουδούσε σε διάφορα θέατρα. Μα η Μάρλεν διάφερε από όλες τις συναδέλφους της, επειδή ήταν έξυπνη. (Παρατηρήσατε προσεκτικά τ' ήπλι μέτωπό της και τ'α μεγάλα φωτεινά μάτια της). Είχε λοιπόν συνείδησι τοῦ τι είνε. Ήξερε ότι δέν ήταν πολὺ άμωροφ και ότι το ταλέντο της δέν είχε ακόμα αναπτύξει τόσο, ώστε να μπορεί να την επιβάλει...

Συγγνώμης ξέρετε ότι ένα ιερό πῦρ έκαυρε μέσα της και ότι το άστρο της επιτυχίας, τραμόλαμπε κιόλας πάνω από το μέτωπό της.

—Θα γίνω μια μεγάλη καλλιτέχνισ! συνήθιζε να λέει.

Η τύχη της άρχισε να της χαμογελά άποσπαστικά από τότε που γνώρισε τον Ρούντολφ Σίμπερ. Ο Ρούντολφ ήταν τότε διεθυντής οργάνων στο Βερολίνο. Από την πρώτη στιγμή...

Η Μάρλεν Ντήτριχ.

μη που είδε τη Μάρλεν, την έρωτεύθηκε τελεία. Ύστερα δέ από λίγο καιρό, την έκανε γυναίκα του. Τά κατόπιν έμεινε, με τ'α μέσα που είχε, ν' ανεβάσει τη σύζυγό του λίγα εκαλιά στη βαθμίδα της καλλιτεχνικής ιεραρχίας και να της δοθούν, καλοί ρόλοι σε διάφορα θεατρικά έργα. Από κείνη την εποχή η Μάρλεν μ'α σκέψι είχε μονάχα: πώς να πάει στο Χόλλυγουντ.

Φαντάζεστε τώρα τη χαρά της όταν ο Στέρνμπεργκ τη διάλεξε ανάμεσα σε πενήντα άλλες γυναίκες, για να παίξει τον πρώτο ρόλο στο «Γαλάζιο Άγγελο».

Στο μεταξύ, η Μάρλεν είχε κάνει ένα κοριτσάκι, τη Μαρία. Όταν της έγιναν προτάσεις να πάει στο Χόλλυγουντ, την πήρε μαζί της, επειδή ήταν καλή μητέρα και δέν μπορούσε ν' άποχωριστή το παιδί της. Η άλλη θεία είνε πώς όταν πάτησε για πρώτη φορά το πόδι της στην κινηματογραφόπολη, η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. «Βλέπετε, επί τέλους, να πραγματοποιείται το μεγαλύτερο όνειρό της ζωής της. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι στο μαγικό αυτόν τόπο θα γνώριζε τη μεγαλύτερη δυστυχία της ζωής της.

Κατόπιν έσπευσε το σκάνδαλο της άγορίας της γυναίκας του Στέρνμπεργκ έναντιον της Ντήτριχ. Η σύζυγος του σκηνοθέτου κατηγορήθηκε την καλλιτέχνισσα ότι της ξελόγιασε τον άντρα της και ζητούσε από αυτήν άποζημίωση ένα εκατομμύριο δολάρια για ψυχική όδυν.

Πριν ακόμα η βεντέτα συνέλθει από αυτόν τον κλονισμό, δοκίμασε κι' άλλη άγωνία, τρομερότερη. Μερικοί γκάγκστερς την είδωποισαν ότι αν δέν τους έδωε εξήντα χιλιάδες δολάρια, θα της έλαβαν το κοριτσάκι της. Χάρις στα μέτρα που έλαβε η άστυνομία, οι εκδικιστές δέν άπέφεραν να πραγματοποιήσουν την άπειλή τους. Μα τ'α ξενύχτια και η άγωνία τ'αύριαν το νευρικό σύστημα της Μάρλεν.

Έκείνο όμως που στάθηκε η μεγαλύτερη δυστυχία της ήταν ο τρόπος της ζωής της. Ο Στέρνμπεργκ την είχε υποτάξει στη θηλή του, την είχε μεταβάλει σε νευροπαστο. Της έπέβαλε να γίνη νευρική, παράξενη, μισόπρελλη... Τό Χόλλυγουντ έγινε πραγματική κόλασι για τη δυστυχισμένη τη Μάρλεν, και ο Στέρνμπεργκ ζητούσε να τη μεταβάλει σε δαίμονα και ποιά τη θέλησί της. Η άτυμφορρα της Καλλιφορνίας έγινε πειά άνοποφόρη για την καλλιτέχνισσα. Μ'α τόσο ο Στέρνμπεργκ έμασκούσε τέτοια επίδρασι επάνω της, ώστε όταν έλιξε το συμβόλαιό του με την «Παραμύθισσα», η Μάρλεν άρνήθηκε να γυρίσει με άλλο σκηνοθέτη.

Η «Παραμύθισσα» δέν φάνηκε διαλείλακτη. Όχι μόνο έπαψε να πληρώνει της Ντήτριχ το μισθό της—4.000 δολάρια την εβδομάδα—και της ζήτησε 18.900 δολάρια άποζημίωσι, επειδή άρνήθηκε να παίξει στη «Λάσκα Αρμάτων» με τη διεθνή του νέου σκηνοθέτου Ρουμπέν Μαμουλιάν, μα κατάρωσε να προκαλέσει

λά του. Είνε οξύθυμος, νευροπαθής, άτυμφορρας μέχρι τυραννίας. Ο καλλιτεχνικός ζωας ένθουσιασμός που δοκίμασε για τη Μάρλεν, την οποία πρώτος ανέλαψε, δέν άργησε να μεταβληθή σ' ένα αίσθημα πύ τρυφερό.

Ένοιωσε και αυτός τη γοητεία της γυναίκας που έπρόκειτο να ξεπρελάει τον άνδρα και τών δύο ήμισφαιρίων. Με τη διαφορά ότι η ισχυρή προσωπικότης του άπερίφραστα κι' εκμηδένισε την προσωπικότητα της νεαρής καλλιτέχνισσας. Και από τότε άρχισαν τ'α βάσανα της Μάρλεν. Στην αρχή υπέφερε από τη στάσι τοῦ Γκάβρου Κούπερ, τοῦ συμπαικτου της στο «Μαρόκον». Ο Γκάβρου, ζηλεύοντας την άγνωστη αυτή καλλιτέχνισσα, που προκάλούσε την προσοχή τοῦ κόσμου περισσότερο κι' άπό αυτόν, της φέρθηκε με περιφρόνησι και άκαταξία, που πλήγωναν την εύαισθητή καρδιά της Μάρλεν.

Κατόπιν έσπευσε το σκάνδαλο της άγορίας της γυναίκας του Στέρνμπεργκ έναντιον της Ντήτριχ. Η σύζυγος του σκηνοθέτου κατηγορήθηκε την καλλιτέχνισσα ότι της ξελόγιασε τον άντρα της και ζητούσε από αυτήν άποζημίωση ένα εκατομμύριο δολάρια για ψυχική όδυν.

Πριν ακόμα η βεντέτα συνέλθει από αυτόν τον κλονισμό, δοκίμασε κι' άλλη άγωνία, τρομερότερη. Μερικοί γκάγκστερς την είδωποισαν ότι αν δέν τους έδωε εξήντα χιλιάδες δολάρια, θα της έλαβαν το κοριτσάκι της. Χάρις στα μέτρα που έλαβε η άστυνομία, οι εκδικιστές δέν άπέφεραν να πραγματοποιήσουν την άπειλή τους. Μα τ'α ξενύχτια και η άγωνία τ'αύριαν το νευρικό σύστημα της Μάρλεν.

Έκείνο όμως που στάθηκε η μεγαλύτερη δυστυχία της ήταν ο τρόπος της ζωής της. Ο Στέρνμπεργκ την είχε υποτάξει στη θηλή του, την είχε μεταβάλει σε νευροπαστο. Της έπέβαλε να γίνη νευρική, παράξενη, μισόπρελλη... Τό Χόλλυγουντ έγινε πραγματική κόλασι για τη δυστυχισμένη τη Μάρλεν, και ο Στέρνμπεργκ ζητούσε να τη μεταβάλει σε δαίμονα και ποιά τη θέλησί της. Η άτυμφορρα της Καλλιφορνίας έγινε πειά άνοποφόρη για την καλλιτέχνισσα. Μ'α τόσο ο Στέρνμπεργκ έμασκούσε τέτοια επίδρασι επάνω της, ώστε όταν έλιξε το συμβόλαιό του με την «Παραμύθισσα», η Μάρλεν άρνήθηκε να γυρίσει με άλλο σκηνοθέτη.

Η «Παραμύθισσα» δέν φάνηκε διαλείλακτη. Όχι μόνο έπαψε να πληρώνει της Ντήτριχ το μισθό της—4.000 δολάρια την εβδομάδα—και της ζήτησε 18.900 δολάρια άποζημίωσι, επειδή άρνήθηκε να παίξει στη «Λάσκα Αρμάτων» με τη διεθνή του νέου σκηνοθέτου Ρουμπέν Μαμουλιάν, μα κατάρωσε να προκαλέσει

μια δικαστική άπόφασι, δι' της οποίας άπαγορευόταν η παραμονή της Μάρλεν στις Ένωμένες Πολιτείες. Τ'α νεύρα της καλλιτέχνισσας είχαν χαλαρωθεί πειά. Ο Στέρνμπεργκ της έκανε τ'ο δίο άδιωτο. Και όταν μια μέρα την είδε να περπατά σε μια δονδροστοιχία με το Μωρίς Σεβαλιέ, της έκανε μια τρομερή σκηνή ζηλοτυπίας. Και άφου έβρισε με ύστερικες κραυγές και τον ίδιο το Σεβαλιέ... μήπως στο καράκι κι' έφυγε για την Εβρώπη! ***

Και τότε συνέβη ένα θαύμα: η Μάρλεν Ντήτριχ από τη στιγμή που άπηλλάγη από την παρουσία τοῦ Στέρνμπεργκ ξαναένιωσε. Έγινε εύθυμη και πεταχτή. Τό πρόσωπό της έπαψε πειά να έχει εκείνη τη στυγνή έκφρασι πόνου, που τοῦ είχε δώσει ο Γιάζεφ. Άρχισε να γλεντάει και αυτή, να πηγαίνει σε κομικές συγκεντρώσεις, να τρώει γλυκίσματα. Και η μεταμόρφωσι αυτή όφείλεται στο Μωρίς Σεβαλιέ. Αυτός της έμαθε να ζή.

Όταν η Μάρλεν πρωτοπήγε στο Χόλλυγουντ, ένοιωσε μεγάλη συμπάθεια για την Τζόαν Κράουφορντ. Η δὺ καλλιτέχνισσα συνεδέθησαν πολύ. Μα ο Στέρνμπεργκ διάταξε τή Ντήτριχ, άγνωστο γιατί, να διακόψει κάθε δεσμό με την Τζόαν. Και η Μάρλεν υπάκουσε. Τώρα όμως η δὺ γυναίκες ξαναγιναν άχώριστε φίλες. Και η Μάρλεν δέν αίσθνεται πειά καμιά επιθυμία να εγκαταλείψη το Χόλλυγουντ, που της φαίνεται η ωραιότερη πόλις τοῦ κόσμου. Τοῦ κάκου ο Στέρνμπεργκ της τηλεφώνει καθημερινώς από το Βερολίνο, προσκαλώντας την να πάει να τον βοη... Έκείνη δέν θέλει τώρα ν' άποχωριστή το Μωρίς Σεβαλιέ, τον καλή της φίλο.

Δέν πρέπει όμως να φαντάζεστε ότι το αίσθημα αυτό πρόκειται να έχει συνέπειες. Και η Μάρλεν και ο Μωρίς έχουν δηλώσει πολλές φορές πως τώρα ότι η φίλια τους είνε άδελφική και ότι δέν αίσθνονται καμιά επιθυμία να καταστρέψουν τον τρυφερό αυτό δεσμό με τον πόνο και την άγωνία ενός έρωτικού πάθους...

ΙΣΤΟΡΙΩΛΕΙΣ

ΤΙ ΦΥΛΑΓΓ...

Ο πάτερ Ευσέβιος ήταν διαβασμένος παπας. Ήξερε άπ'όσο τ'α περισσότερα συναξάρια, τον εξάψαλο, κι' είνε μελετητής ένα σωρό άλλα βιβλία εκκλησιαστικά και θεολογικά. Σάν άνθρωπος λοιπόν πολυδίδακτος, έμασκούσε τέτοια επίδρασι επάνω της, ώστε όταν έλιξε το συμβόλαιό του με την «Παραμύθισσα», η Μάρλεν άρνήθηκε να γυρίσει με άλλο σκηνοθέτη.

—Λοπόν, τέκνον μου, φυλάττει τ'ας θέας έντολάς; τον έρώτησε.

—Όχι, δέσποτά μου!

—Φυλάττεις τ'α διδάγματα της ιεράς ήμών θρησκείας;

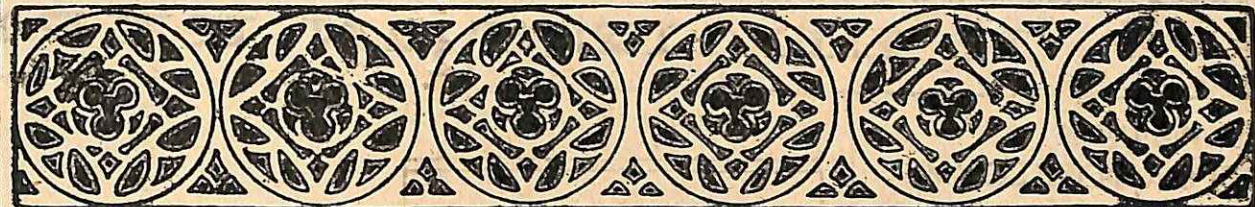
—Όχι, δέσποτά μου!

Ο παπά Ευσέβιος άγανάκτησε.

—Τότε, τι διάβολο φυλάς!

—Μά τ'α πρόβάτά μου και κάτι μαρτίνα τοῦ δασκάλου, δέσποτά μου!

Κόκκαλο ο πάτερ Ευσέβιος!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΟΤΙ

(Πώς εξηγούν ται επιστημονικώς μερικά περιεργα φαινόμενα της ζωής)

Γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι—999 στους 1000, σύμφωνα με μια στατιστική—είνε δεξιόχειρες;

Γιατί, στους προϊστορικούς χρόνους, επί χιλιετηρίδες ολόκληρες, οι άνθρωποι που ζούσαν στα πέπλα, παλεύοντας διαρκώς έναντιον των θρίων ή και έναντιον των συνανθρώπων των, ένστικτως έφεραν, στις κρίσιμες στιγμές το άριστο γέρι τους μπροστά στην καρδιά τους για να την προστατέψουν, επειδή κατάλαβαν ότι αυτή είνε το πιο λεπτό όργανο τοῦ σώματός τους, και χρησιμοποιοῦσαν για τήν επίθεσι τ'ο δεξιό τους χέρι. Έτσι, με τήν πάροδο τών χιλιετηρίδων, με τή συνεχή χρησιμοποίηση, τ'ο δεξιό χέρι τών ανθρώπων, κατέληξε να έχει πύ άνεπτυγμένους μύς και νεύρα, να είνε δηλαδή πύ εύληπτο και πύ δυνατό άπ' τ'ο άριστο.

Γιατί οι κάτοικοι τών πόλεων γίνονται σε μεγάλη άναλογία μύωπες, ενώ στα χωριά και στις κοιμολέεις η μυωπία είνε σχεδόν άγνωστη;

Επειδή ζούμε μέσα στα γραφεία ή στα σπίτια των περισσότερων καιρού τους, δηλαδή μέσα σε τέσσερες τοίχους, κι' επειδή κι' όταν κυκλοφορούμε στους δρόμους, οι τοίχοι τών κτιρίων δέν τους άφίνουν να βλέπουν τον μακρινό ορίζοντα, γι' αυτό τ'α μάτια τους δέν έξασκούνται να βλέπουν μακριά και σιγά-σιγά προσβάλλονται από μυωπία. Αυτός είνε και ο λόγος για τον όποιο σπανιότατα, αν όχι ποτέ, βλέπει κανείς ναυτικούς, ή άγρότες που εργάζονται σε χωράφια, να πάθουν μυωπία. Πειδή τ'α μάτια τους έξασκούνται διαρκώς να βλέπουν μακριά.

Γιατί, πολλές φορές τη νύχτα, ενώ κοιμόμαστε, όνειροεύνιαστε τι πέφτουμε από ψηλά;

Πάνω στο ζήτημα αυτό διεξήχονται πολλές συζητήσεις. Η επιστήμη σήμερα παραδέχεται ότι ο άνθρωπος κατ'άγεται άπ' τόν πίθηκο. Οι πίθηκοι λοιπόν πρόγονοί μας, όπως άλλοι κοινότητες πάντα τ'α χλαρή των ψηλών δένδρων. Και πολλές φορές τή νύχτα, στον ύπνο τους, θέλοντας άσυναίσθητος να γείρουν άπ' το άλλο πλευρό, έχαναν τή ισορροπία τους και πέφτανε κάτω. Τόσο δέ ισχυρή ήταν η έντύπωσι άπ' τις τρομαρές εκείνες πτώσεις, ώστε τήν κληρονομήσαν οι πίθηκοί-άνθρωποι κι' άπ' τούτος οι σημερινοί άνθρωποι.

Τήν γνώμη όμως αυτή την έπα...

κρούουν άλλοι επιστήμονες, οι όποιοι ύποστηρίζουν ότι οι πίθηκοι που πέφτανε στον ύπνο τους, σκοτωνόντουσαν στο έδαφος. Και έτσι δέν προφταναν να γεννήσουν παιδιά ώστε να τούς κληρονομήσουν τον τρόμο τους.

Άλλα οι πρώτοι επιστήμονες, άποκρούοντας τούς δυνέτους, λένε ότι οι πίθηκοι που πέφτανε άπ' τ'α δένδρα δέν σκοτωνόντουσαν κατά κανόνα. Κι' η συζήτηση εξακολουθεί.

Γιατί οι άνδρες παθαίνουν φαλάκρα κι' η γυναίκες όχι;

Οι βιολόγοι ύποστηρίζουν ότι τ'α κολλάρια που φοράνε έδώ κι' έκ'ατον πενήντα χρόνια οι άνδρες, σφίγγοντας το λαιμό, έμποδίζουν τήν κυκλοφορία τοῦ αίματος μεταξύ κεφαλιού και κορμού. Έτσι δέν φτάνει στο κεφάλι η κανονική ποσότη αίματος που χρειάζεται για ν' αναζωογονη τις ρίζες τών τριχών, τ'ι τριχωτό μέρος της επιδερμίδος παθαίνει άτροφική.

Τι είνε συμβέβη. Η κόρη είχε πάτορα άξιωματικό της άστυνομίας ο όποιος πέθανε όταν εκείνη ήταν έξη έτών. Μέσα στο δάλο της συνειδήσεως της είνε μείνει ζωηρότατη και μεγαλοπρεπής η άμνησσις τοῦ πατέρα της, κομψού κι' επιβλητικού με τήν μπλε στολή του. Κι' όταν συναντήθηκε με τ'ο νεαρό άξιωματικό που ή στολή και τ'ο άνάστημα ήταν όμοια με τοῦ πατέρα της, η ψυχή της άμέσως γοητεύθηκε άπ' αυτόν. Όταν όμως ο νεός έπαψε να φοράει σιγαλά τη στολή του, διεύθη η αίσθησι.

Ένας άλλος νέος έρωτεύθηκε παρ'όσο με μια κόρη άπ' τήν πρώτη στιγμή που τήν άντίκρισε. Άπ' τις έρωτικές της έκανε ένα ψυχίατρος στους γονείς τοῦ νέου, άπεδείχθη ότι η νέα αυτή έμοιαζε μ' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που ήταν η εχάριστη παιδική του φίλη, και τήν όποια τον άγίο άγαπούσε εξαιρετικά. Ξαφνικά κάποτε πέθανε το κοριτσάκι και τ'ο άγίο έμεινε τόσο άπαρηγόρητο για τόν χαμό της, ώστε άρρώστησε για δύο μήνες.

Τέτοιες είνε πάντοτε η άπαραίτητες ποσότητες που γίνονται τόν κεραυνοδόλο έρωτας.

Όσο κι' αν θέλουν να ύποστηρίξουν μερικοί σύγχρονοι συγγραφείς ότι στην εποχή μας τουλάχιστον δέν ύπόκειται ο λεγόμενος κεραυνοδόλος έρωτας, οι ψυχίατροι, βασίζόμενοι σε θετικές παρατηρήσεις, δεδαιώνουν ότι συμβαίνει σε ώριμα άτομα και σ' ώριμμένες περιστάσεις να έρωτεύονται άλλα άτομα με τήν πρώτη ματιά, άπ' τήν πρώτη στιγμή που τ'α άντικρίξουν. Και επειδή ο έρωας αυτός φουνώνει άμέσως, γι' αυτό τόν λένε κεραυνοδόλο. Μ'α τόσο είνε έξίσου αλήθεια ότι ο κεραυνοδόλος έρωας δέν άναπτύσσεται παντού και πάντοτε, αλλά χρειάζονται ώριμότητες προϋποθέσεις για να γεννηθή σε μια

καρδιά. Συγκεκριμένως, για ν' αναπτυχθή ο έρωας αυτός, πρέπει τ'ο άτομο που θα τόν προκαλέσει, να κεντρήσει μια άμνησσις που είνε ζωηρή μέσα στη μνήμη τοῦ άλλου ατόμου ή τουλάχιστον ν' άναποκρίνεται μ' ένα ιδεώδες που τ'ο άλλο άτομο έχει δημιουργήσει μέσα στην ψυχή του. Άς σ'ας αναφέρουμε δύο παραδείγματα:

Μια νέα έρωτεύθηκε παρ'όσο έναν άξιωματικό τοῦ Ναυτικού άπ' τήν πρώτη στιγμή που τόν είδε. Τήν ήμερα εκείνη, ο άξιωματικός φορούσε τή στολή του. Έπειτα όμως από κόμπους καιρού, όταν ο άξιωματικός άνταποκρίθηκε στο αίσθημά της κι' άρραβωνιάστηκαν, άρχισε να φοράει πολιτικά. Η νέα έντελήθη τότε ότι με τ'α πολιτικά δέν της έκανε καθόλου εύχάριστη έντύπωσι, αλλά απεναντίας η θέα του διέλυσε τήν πρώτη γοητευτική έντύπωσι.

Τι είνε συμβέβη. Η κόρη είχε πάτορα άξιωματικό της άστυνομίας ο όποιος πέθανε όταν εκείνη ήταν έξη έτών. Μέσα στο δάλο της συνειδήσεως της είνε μείνει ζωηρότατη και μεγαλοπρεπής η άμνησσις τοῦ πατέρα της, κομψού κι' επιβλητικού με τήν μπλε στολή του. Κι' όταν συναντήθηκε με τ'ο νεαρό άξιωματικό που ή στολή και τ'ο άνάστημα ήταν όμοια με τοῦ πατέρα της, η ψυχή της άμέσως γοητεύθηκε άπ' αυτόν. Όταν όμως ο νεός έπαψε να φοράει σιγαλά τη στολή του, διεύθη η αίσθησι.

Ένας άλλος νέος έρωτεύθηκε παρ'όσο με μια κόρη άπ' τήν πρώτη στιγμή που τήν άντίκρισε. Άπ' τις έρωτικές της έκανε ένα ψυχίατρος στους γονείς τοῦ νέου, άπεδείχθη ότι η νέα αυτή έμοιαζε μ' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που ήταν η εχάριστη παιδική του φίλη, και τήν όποια τον άγίο άγαπούσε εξαιρετικά. Ξαφνικά κάποτε πέθανε το κοριτσάκι και τ'ο άγίο έμεινε τόσο άπαρηγόρητο για τόν χαμό της, ώστε άρρώστησε για δύο μήνες.

Τέτοιες είνε πάντοτε η άπαραίτητες ποσότητες που γίνονται τόν κεραυνοδόλο έρωτας.

Όσο κι' αν θέλουν να ύποστηρίξουν μερικοί σύγχρονοι συγγραφείς ότι στην εποχή μας τουλάχιστον δέν ύπόκειται ο λεγόμενος κεραυνοδόλος έρωτας, οι ψυχίατροι, βασίζόμενοι σε θετικές παρατηρήσεις, δεδαιώνουν ότι συμβαίνει σε ώριμα άτομα και σ' ώριμμένες περιστάσεις να έρωτεύονται άλλα άτομα με τήν πρώτη ματιά, άπ' τήν πρώτη στιγμή που τ'α άντικρίξουν. Και επειδή ο έρωας αυτός φουνώνει άμέσως, γι' αυτό τόν λένε κεραυνοδόλο. Μ'α τόσο είνε έξίσου αλήθεια ότι ο κεραυνοδόλος έρωας δέν άναπτύσσεται παντού και πάντοτε, αλλά χρειάζονται ώριμότητες προϋποθέσεις για να γεννηθή σε μια

Αναγκαίον άπόστημα δι' κούδ διελαθρήνη, είνε τ'ο έργον τοῦ γυμνασιάρχου κ. Π. Ν. Δημοπούλου, δ' από τόν τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΣΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τ'ο συνιστάμεν Ι-διαίτερως είνε τ'α άναγκαίονας μας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς θα είνε πολύ έφτος της μόδας η γαρνιτούρα από οργαντί, μπορούμε να φρεσκάρουμε θανάσια ένα μύρο παλτό μας φόρεμα, γαρνιρώντας το με οργαντί άσπρο, χρωματιστό και πρό πάντων άσπρο διάστικτο με μύρες ή μπλέ μαρόν, βούλες.

—Και, πραγματικά, τίποτα δεν είνε τόσο δοσπερό και τόσο νεανικό, όσο μια έλαφρά γαρνιτούρα από οργαντί, ή ακόμα κι από βαρίττα.

—Π. γ. σ. Ένα μύρο φόρεμα δίνει ένα τόνο πρόσχαρο και πολύ σίκ, με μικρά πελέρια, που δίνει έμπρός με μια γραβάτα άσπρη από οργαντί άσπρο με μύρες βούλες. Ένα καπέλλο γαρνιρισμένο με το ίδιο ύφασμα, συμπληρώνει την τουαλέτα.

—Η πελέρια θα είνε κομμένη «άν-φόρμ», και τα κομμάτια που θα περισσεύουν απ' αυτήν, θα φράσουν για να γίνη ή γραβάτα κι ή γαρνιτούρα του καπέλλου.

—Μπορούμε να γαρνίσουμε το φόρεμά μας και κάπως πιο πολύπλοκα αν θέλουμε, με εσάρπες, από άλλα πάλι μικρά βούλες ή ίσα, έλαφρώς στυρωτά και προσκολλημένα με άζουρο της μηχανής. Και αν θέλετε, συμπληρώνετε την τουαλέτα σας με μανίκια αποτελούμενα από έξι σειρές βούλες, τρεις δεξιά και τρεις αριστερά και σφιγμένο στη μέση με μια μπάντα πλισέ. Έννοείται ότι και το μανσόν θα είνε κομωμένο από οργαντί.

—Θα ιδούμε και το καλοκαίρι γαρντωμένα έλαφρά μανσόν από ύφασμα άσπρη με την γαρνιτούρα του φορέματος.

—Ένα φόρεμά μας κόκκινο, μπορούμε να το φρεσκάρουμε με οργαντί άσπρο, με βούλες κόκκινες, ένα φόρεμα πορτοκί, με οργαντί με βούλες πορτοκί, κλπ.

—Μια από τις παλιές γαρνιτούρες που μας έλανερόνταν έφτος, είνε και ή φράντζες. Θα τις ιδούμε να σχηματίζουν πελέρια στα κορσάκια των λουστρών απογευματινών φορεμάτων, γύρω στη άμπεριμένη, και γύρω στα κοντά μανίκια.

—Θα ιδούμε ακόμα συνήθ από φράντζες σε απογευματινές και θεατρικές φορέσεις, του ίδιου χρώματος με το φόρεμα, ή αντίθετου, π.χ. μύρες έπίπου σε άσπρο.

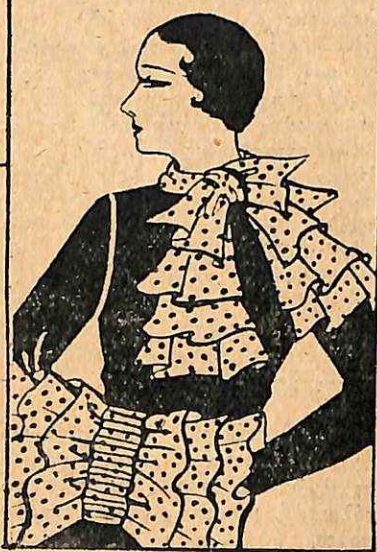
—Τα κομμάτια και τα κλίπς, συνηθίζονται στα φορέματά μας και τα επανωφόρια μας.

—Σε πολλά φορέματα, κάθε θρεα, τα κλίπς αντικαθίσταν, τα κομμάτια. Καθώς δε έχουν ιδιόμορφα συνήθως σχέδια, προτιμώνται τώρα τελευταία από τα κομμάτια, και τα θέλουμε πεπιεσμένα, σε φορέματα, σε επανωφόρια, σε παπούτσια, σε γάντια και σε καπέλλα. Είνε κομωμένα από μέταλλο, από γυαλί, από γούλι, από κόνιττα, από κέρας και από σόρας.

—Πολλά φορέματα θα κλείνουν

Εσάρπες και μανσόν με βούλες, από οργαντί άσπρο, με μύρες βούλες, σε μαύρο φόρεμα.

Μικρή πελέρια από οργαντί άσπρο με μύρες βούλες, σε μαύρο φόρεμα. Καπέλλο ά-σπρη.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

Υπεύθυνος συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, δόξ Λέκα 7.

Προσέταμενος Τυπογράφος: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, δόξ Τσιπουράτου 4.

Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δέν ν' απευθύνονται προς τον Ιδιοκτήτην της «Οικογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΜΟΝΩΝ

Έσπερικό δ' εν έτος Δρχ. 200 ΙΤ Έσπερικό δ' έλαιο 100 ΙΤ Έσπερικό και δι' έλαιο την Άρσενιν και Βελγικόν Κοινό έσπερικό Σελίνια 30.

Την άκρίτου φώλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Άμερικη Mr D. Stroumbos 603 W. 187 th Str (Apt. 41) New York city, εν Άνγλων—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράνης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και εν Βελγίω Κοινό δ κ. Γεώργ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ EN AMERIKH δια την κατά φύλλον πώλησιν της «Οικογενείας»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-510 WEST 56TH STREET, NEW YORK CITY, όπου δέν ν' απευθύνονται οι έμβάσματα.

—Θα ιδούμε έφτος, και κορντονέ λακέ, τα όποια θα τα πλέσουμε σε πλεξίδες κι' από αυτές ύστερα θα φτιάσουμε ζώνες, γιαντάδες και μανσέτες. Έννοείται ότι θα ράψουμε τις πλεξίδες την μία κοντά στην άλλη.

—Τα μοντέρνα κανονί με την χαμηλή καλόττα θα τα φορέσουμε πολύ γυρωτά προς το μέτωπο και θα προσκολλησουμε πίσω, κάτω άκροβύ από το μπόρ της καλόττας, μια σειρά από μικρές μπουκλίτσες, έντελως ή μοιες με το χρώμα των μαλλιών μας.

—Έκτός από τα κανονί, θα φορέσουμε έφτος και τόκες γαρνιρισμένες με λουλούδια και τυμπάν από γοντρό τεχνητό μετάξι, ή από ένα είδος φάβας πλεχτής, ή ίσως μοιάζει πολύ με μάλλινη. Θα ιδούμε έφτος και τόκες από φτερά. Η θεατρικές τόκες θα γίνονται από μαλακή κορδέλλα, από στέν σκεπασμένο με τούλι, ή από ή από τούλι ανακατεμένο με λουλούδια.

—Έκτός από τα κανονί και τα τυμπάν, τα άλλα καπέλλα θα έχουν καλόττες ύψηλές ή χαμηλές έμπρός, άλλα πολύ ύψηλότερες προς τα πίσω και γαρνιρισμένες άνμεσα με λουλούδια.

—Η ύψηλές δυο: καλόττες δέν πηγαίνουν εύκολα σε κάθε κυρία. Συχνά ένα βέλο θ' αντικαθιστά το μπόρ σ' ένα καπέλλο χωρίς γύρο.

—Έν' από τα νέα καπέλλα, τα όποια μόλις τώρα λανσαρίστηκαν στο Παρίσι, είνε το ανδρικό φέτο. Άλλα μη νομίζετε ότι θα είνε πάντα κομωμένο από φέτο, θα γίνεται και από τικέ, από λεπτή ψάα και από κορδέλλα.

—Ο Παρισινός Οίκος καπέλλων Ρίξας Ντεντά, έχει λανσάρει καπέλλα για κορίες σε σχήμα ανδρικού φέτο, από γκρό-γκραν μπέζ, και από ψάα παναμά.

—Επίσης, ο Οίκος της Μαρίας Γκνύ, έχθετε παράσειν καπέλλα από ψάβνη λέξ, γαρνιρισμένα με γκρό-γκραν ζωφόρο.

—Πάντως τα καπέλλα γυναικεία, ανδρικού φέτο—δηλαδή ρεπομπλικαν—είνε ποσικτικά, φοιούνται πολύ εύκολα και πηγαίνουν περισσότερο με κοστούμια από. Άλλ' ήταν θα είνε κομωμένα από ψάα έξιας, π.χ. από έλθβιν παναμά, ή από λεπτό πικώ, ή από πρώτης ποιότητος φέτο, τότε μπορούμε να τα φορέσουμε και με πιο λουστά φορέματα.

—Καθώς φαίνεται, δε, τα καπέλλα αυτά θα μας φανούν τόσο βολικά και θα τα συνηθίσουμε τόσο, ώστε με δυσκολία θα τα αφήνουμε για να φορέσουμε άλλα. Και ή τόσο έφτες μεγάλες καπέλλο από μουσελίνα έμπριμέ, από λεπτό πικώ, κι' από λιν ή δαντέλλα, που έχθετον συγγράφον οι μεγάλοι Παρισινοί Οίκοι καπέλλων, δέν θα έχουν παρή μια πολύ έφτημη βιαιότητα και θα τις φορέσουμε μόνο κατ' τις πολύ ζεστές καλοκαιρινές ήμερες, στις έκδρομες και στις κούρες.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Δ. ΝΑΘΑΝΑΗΛ

Λανοίξια
1933

DERNIERES CREATIONS

Crêpe solelle
Crêpe Armila
Crêpe Patou
Crêpe Femina
Crêpe Elephan
Crêpe Pekilene
Crêpe Doré
Crêpe Ginelle
Crepisol
Imprimés
e.t.c

Άπαντα με λόγια
Ιρείς άολέρας

άπαρillahως
εις την ούριαν

ΓΚΡΕΚΑ

ΚΕΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Χορβανίης

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, ΚΡΕΠ-ΡΑΦ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΣΟΥΑ-ΑΡΜΟΥΡ,
ΕΜΠΡΙΜΕ-ΣΕΜΙΖΙΕ
ΜΑΛΛΟΜΕΤΑΞΑ
ΜΕΤΑΞΟΤΑ Γκάντι écossois
ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ

Και δι, τι νέον παράγεται από την Έλληνική Μεταξουργίαν, λανσάρεται κατά πρώτον εις την Άποθήκην Έλληνικών Μεταξωτών.

Έρμιο 3. (Πλ. Συντάγματος). Τηλέφ. 22-539

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ,
ΕΙΣ ΔΙΑΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΠΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΤΙ ΤΙΜΑΣ:

10-25 Βάτ	πρός Δρχ.	32
40 >	>	34
60 >	>	48
75 >	>	53
100 >	>	57
150 >	>	78
200 >	>	100
300 >	>	155

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ MINION, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΛΑΙΡ, ΣΦΑΙΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ,
ΜΑΤ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΑΡΩΜΗΣ

Άπαντα τα ηλεκτρικά υλικά δι' έγρα-
ταστάσεις.

Μία έπίσκεψις είνε άρκητή να σας πείση.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΩ ΠΑΤΩ-
ΜΑ). ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586

ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΠΕΤΙΝΟΣ

Έπιποιοίς

Καλλιτεχνία, Οικονομία, Είλι-
κρίνετα.

Φρινίχου 2

ΑΓΟΡΑΖΩ!! ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ-ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥΣ
πάσης άξιας, παντός είδους ώρολό-
για, παλαιά ασημία, παντός είδους
παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙ-
ΣΤΡΙΑ (Φοινίξ), παντός είδους
παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα,
με τας άνωτέρας τιμάς όλων των
άλλων καταστημάτων.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Προσέξτε εις την διεύθυνσιν,
μήν σας εξαπατούν οι παραπλε-
ώς μου πλανόδιοι. Μη πωλήσετε
τα κοσμήματά σας, προτού μας έπι-
σκεφθήτε και τούτο προς το συμ-
φέρον σας. Μη πίπτετε θύματα
μερικῶν έπιτηδείων.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ώρολογιοποιός-Χρυσόχοός
Ευπέλιδος και Άθηνάς 56

ILON

Θεραπεία

Εμμενέσις, πόνος, γυναικεία
άσθενηματα, Άνδραμας,
Φοβίτις, Ύπνωση, έλυν
Φλεγμονές, Πίληρις, Έκκεματα,
Αιτίες και Εγρήγρια
Θεραπεία ανιδύνης, ταχιστή.
Δομιασάτε, θα πεισθήτε.
Πωλείται φαρμακεία
Ζηνοί. ILON S.A. FREIBURG ZÜRICH
Σελήνη, Αλφειά, Αρκαδία, ΙΛΟΝ, Ροδόνη, Ιλόν.

OREODONT

ή Όδοντόνιρεμα
πού δίδει άσπρα
ώραία δόντια
εύχάριστο
στόμα

άκόμη και εις
τούς καπνιστάς

Α.Κ.ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

- ΑΘΗΝΑΙ -

ΔΙΤΣ

— Πώς θα εφοδιασούμε τώρα
την μαινούργια μας μουζίνα,
γυναίκα;
— Απρούσλαα: Θεί πᾶς εἶναι
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (πραξιλέγους 39)
καὶ δά παρῆς ἀπὸ 'κει ὅλα τὰ
χρειώδη τῆς μουζίνας μας

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΟΡΕΜΑ ΤΟ ΓΑΝΤΙ ΤΟΥ

Τὸ γάντι ἔγινε τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα μιᾶς ὁ-
ραίας ἐμφάνσεως.

Τελευταίως ἐλάνσαρίσθη μὲ ἐπιτυχία στὸ Παρίσι τὸ
γάντι assorti στὸ φόρεμα καὶ στὸ καπέλλο, μὲ μανσέτα
ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος.

Τὴν κατασκευὴν αὐτῶν τῶν γαντιῶν ἀναλαμβάνει τὸ
εἰδικὸ κατάστημα γὰ γάντια

“LE GANT,, ΣΤΑΔΙΟΥ 3

Κάθε κομψή κυρία δὲν πρέ-
πει νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰ
φορέματά της. Ἄς ἐπισκε-
φθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ Οἴ-
ΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μο-
δίστας

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα
μοντέλλα τῆς σαιζὸν μὲ χά-
ρι. Παριζιάνικο γούστο καὶ
τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγε-
λῖαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας
ἐπὶ μέτρῳ.

6 Εκατομμύρια

ἄνθρωποι μεταχειρί-
ζονται καθημερινῶς
Χλωροδόντ. Αὐτὸ ἀ-
ποδεικνύει πόσον ἡ
ὀδοντόπαστα αὐτὴ εἶ-
νε καλὴ. Παρατηρή-
σατε πόσοι ἄνθρωποι πα-
ραμελοῦν ἀκόμη τὴν περιποίησιν
τῶν ὀδόντων των καὶ θ' ἀντιληφθῇτε,
τότε, ποῖαν εὐχάριστον ἐντύπωσιν προξενεῖ
ἓνα στόμα μὲ ὠραία, περιποιημένα, λευκά
δόντια. Πωλεῖται παντοῦ. Σωληνάριον Δρχ.
14.- Διπλοῦν Δρχ. 22.-

Ὠραία λευκά δόντια μὲ Chlorodont

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΙΔΗ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ
Ε. Γ. ΚΟΙΜΗΣΗΣ & ΣΙΑ
ΑΠΕΛΛΟΥ 4, ΑΘΗΝΑΙ.

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ Η “ΠΡΟΓΚΑ,,